De luat aminte!

...Civilizația noastră traversează o ruptură. Crește o generație de tineri care, o dată scăpați de grijile zilnice, se trântesc în fața televizorului, urmărindu-și emisiunea preferată. După un timp, însă, emisiunile preferate devin un drog care înlocuiește exercițiul gândirii, al conversației, antrenarea limbajului. Problema este că o astfel de persoană va rămâne cu un vocabular primitiv și cu o gândire plină de șabloane preluate din filme, iar o societate formată din astfel de oameni își va diminua în timp creativitatea intrând, în consecință, într-o inevitabilă fundătură. Trebuie să acceptăm că secolul care vine va fi mai mult vizual și mai puțin bazat pe cuvânt și pe logică, că vor fi tot mai mulți copii care încă din primii ani vor avea posibilitatea unor călătorii fantastice într-o realitate artificială. Dar, deși va crește numărul celor ce vor ști să mânuiască imaginile, gesturile, simbolurile, diminuarea rolului pe care-l are cuvântul va avea drept consecință izolarea, creșterea numărului de oameni incapabili să comunice prin vorbe bine gândite, ori incapabili să facă fine raționamente logice, posibil chiar se va diminua căldura relațiilor interumane...

I.S.S.N. 1220 - 8620

anticipația

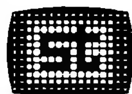
COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

VISELE SUNT SACRE
•
DEADLINE

546/547

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ

SOCIETATEA
ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ SA

Societate cu capital de stat, funcționând sub egida Ministerului Cercetării și Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerțului cu nr. J 40/6775/1991

anticipația

Revistă lunară de literatură și artă SF
editată de S.C. „ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ" S.A.
Nr. 546/547

SUMAR

Consiliul de administrație
IOAN ALBESCU – director
NICOLAE NAUM
VIORICA PODINĂ

Director adjunct
CONSTANTIN PETRESCU

Director economic
CARMEN TEODORESCU

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Lei 5000

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
Schimb cultural
Cenaclul „Andimon" Berlin

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
CRISTIAN ANGHELESCU
Telefon: 617 58 33 sau
223 15 10 int. 1151
Cont: 403401 BASA-SMB
Cod fiscal: R 1578216

Tiparul:
Tipografia FED
Grupul Drago Print

Abonamentele se pot face la oficiile poștale, precum și direct la redacție.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 94 32
Telex: 11995

Adresa: Piața Presei Libere nr. 1, București, cod 79781
Tel: 617 58 33 sau 223 15 40 int. 1151
Fax: 222 84 94
BUCUREȘTI
ROMÂNIA

CRISTIAN LAZĂRESCU

DINOZAUR !

De ce acest titlu pentru un editorial?

S-ar părea că *Anticipația* stă sub semnul miticelor reptile. Aidoma dinozaurilor, ea a dominat la un moment dat jungla literară sf, impunând scriitori, câteva povestiri, o tradiție. Și tot aidoma lor, a dispărut inexplicabil, întrerupându-și în două rânduri contribuția la eternul mit neîmplinit al sf-ului românesc: Revista-De-SF-Cu-Adevărat-Cea-Mai-Bună. Iar mitul, întreținut de regrete, dorințe, speranțe, întrebări a tot crescut, ani de zile la rând.

Într-un ad-hoc zodiac sf, Dinozaurul ar ocupa, în mod cert, un loc într-adevăr privilegiat. Începând cu Conan Doyle, trecând prin Ray Bradbury și sfârșind (provizoriu) cu Michael Crichton, saurienii au bântuit dintotdeauna scrierile de gen, cu mult mai vii și mai reali decât au fost ei vreodată în îndepărtatul Mezozoic. Avataruri de-ale lor colindă chiar și-n basmele noastre, unde zmeii și balaurii sunt prezențe constante. Secreții ale glandei pineale, arhetipuri jungiene, ecouri dintr-un paradis pierdut, spaime ancestrale – care să fie motivul acestei permanențe? Nimic din cele de mai sus sau poate toate laolaltă? Sigur e doar faptul că ficțiunea a readus la viață o realitate de mult dispărută, transformând-o în comentariu implicit asupra mult prea precarei noastre condiții de stăpânitori ai lumii. Astfel privită, supraviețuirea dinozaurilor ca motiv literar devine oglindă fidelă a maladiilor subterane de care, adesea fără să ne dăm seama, suferim cu toții. Este exact sarcina ce-i revine *Anticipației*, revistă aflată acum, încă o dată, la început de drum.

Cu numărul de față reînvie, sper, o autentică făptură de mit – o creatură superbă, cu solzi lucioși aburind printre gimnosperme. Într-o lume alterată de paranoia și de simulacrele lui Dick, avem cu toții nevoie, mai mult decât oricând, de mitul pur, originar.

Într-un fel anume, neștiut, ascuns, el persistă în a da sens vieții noastre.

VOICU BUGARIU

LUMEA ȘI LUMILE

Cine a scris literatură folosind modalităţi şi motive SF a avut prilejul să constate existenţa unei dificultăţi specifice. Un prozator realist, să zicem Balzac, trăieşte într-o lume anume, unde oamenii se deplasează pe distanţe lungi în trăsuri personale sau în diligenţe, bărbaţii poartă pantaloni, femeile rochii, amorul (venal sau sublim) se face în paturi, există o instituţie a creditului, falimente etc. Lucrurile stau la fel şi în cazul unor autori contemporani. Ei pornesc de la premisa că lumea din cărţile lor este cunoscută de cititor în amănuntele ei materiale. Maşinile sunt maşini, deşi caroseriile şi motoarele evoluează, casele sunt case, sistemele de iluminat, telefoanele, mâncărurile, aparatele de zburat, relaţiile dintre sexe sunt cele cunoscute. Intervin, este adevărat, nişte modificări. Homosexualii pătrund în literatură, oamenii vorbesc la telefon pe stradă, la aparatul lor personal, un copil este răpit de extratereştri etc. Dar toate acestea nu modifică în mod esenţial lumea, rămânând nişte ciudăţenii uşor de admis. Continentele sunt la locul lor, la fel ţările, extratereştrii sunt deocamdată nişte făpturi formate din cuvinte, oamenii umblă îmbrăcaţi şi folosesc limbaje naturale. Chiar şi calculatoarele, cu scenariile lor virtuale cu tot, pot fi încadrate în una şi aceeaşi lume. Desigur, lucrurile evoluează. Au început să apară copii concepuţi *in vitro*, telepaţii se înmulţesc, s-ar părea că există confrerii oculte formate din persoane cu puteri paranormale, se spune că alienii sunt printre noi. Cu toate acestea, romancierul nu este chemat să inventeze, pentru personajele sale, o lume materială cu totul nouă. El poate să ţină cont de diferite realizări ale progresului uman, dar, în linii mari, scrie despre *această* lume.

Când apelează la motive şi modalităţi SF, prozatorul se trezeşte dintr-o dată în faţa unor dificultăţi ieşite din comun. Cutumele îi cer să-şi plaseze evenimentele şi personajele în lumi radical schimbate, din punct de vedere material şi, mai nou, neurologic. În general, el are la dispoziţie două posibilităţi mari. Ori imaginează un Pământ din viitorul îndepărtat, când situaţia s-a schimbat în aşa măsură încât nu mai seamănă aproape deloc cu cea de astăzi, ori se extinde la alte planete, sisteme solare, galaxii, unde de asemenea lucrurile se petrec *altfel*. De a doua posibilitate ţine şi recurgerea la o navă itinerantă, menită să joace rolul unei planete. Dacă prozatorul este un profesionist autentic şi nu doar o persoană care exersează diletantistic, trebuie să imagineze o nouă lume. Asta în fiecare roman şi, în mic, în fiecare povestire. Acest demers este deosebit de dificil, atunci când este luat în serios. Desigur, respectiva piedică poate fi ocolită, mai mult sau mai puţin elegant, prin apelul la nişte decoruri convenţionale. Un megalopolis, nişte mijloace de transport ciudate, dar foarte rapide, un cartier al plăcerilor, unde se pot găsi tot felul de gadget-uri bizare, niscaiva case de toleranţă cu profesioniste având trei sâni, nişte bande specializate, eventual, în furtul de informaţii, tripouri unde se pierde propria viaţă. Sau o

planetă locuibilă, unde toate lucrurile sunt pe dos: plantele umblă, animalele sunt imobile, casele sunt jucăuşe, mineralele sunt inteligente, umanoizii sunt stupizi etc.

Autorii de cicluri, de regulă scriitori autentici, şi-au dat seama, se pare, de această dificultate. Ei au realizat faptul că o singură existenţă nu le este suficientă pentru a imagina prea multe lumi literare. Ca urmare, au plăsmuit câte un cadru material anumit, populându-l apoi cu personaje şi întâmplări. Astfel au apărut cunoscutele romane-ciclu care conţin, în mod virtual, posibilitatea de a continua la nesfârşit. Desigur, respectivii autori au procedat în funcţie de posibilităţile lor imaginative şi, nu în ultimul rând, în funcţie de cunoştinţele lor ştiinţifice. Oricui îi este, practic, la îndemână să imagineze un Pământ situat într-o perioadă post-atomică. Mai puţin uşor este să plăsmuieşti o umanitate răspândită în întreaga Galaxie sau chiar în spaţii şi mai vaste.

S-a constatat şi apariţia unui efect secundar. De regulă, marile cicluri epice de felul celor despre care discutăm manifestă o tendinţă de micşorare a amplitudinii artistice. În cărţile mai multor autori s-a putut observa că optima realizare literară a fost obţinută în primul volum al ciclului, energia creativă scăzând apoi în mod progresiv. Poate că lectura SF este interesată în mod special de ineditul unei lumi noi şi doar în subsidiar de ceea ce se întâmplă în aceasta. Să fie vorba despre o atenţie mai scăzută acordată personajelor, ca indivizi, în dauna ansamblurilor socio-materiale? Dacă lucrurile ar sta astfel, literatura ce foloseşte modalităţi şi motive SF ar căpăta un anumit statut de autonomie, spre satisfacţia unor teoreticieni. În acest caz, personajele ar trebui considerate nişte anexe mai degrabă tolerate decât indispensabile.

Argumentul simplu, menit să răstoarne această posibilă teorie, este de bun simţ. Dacă interesează în special structurile socio-materiale insolite, atunci de ce autorii scriu în continuare povestiri şi romane populate de individualităţi? Şi de ce preferinţa cititorilor pentru acestea din urmă pare a fi intactă?

Probabil că este necesară o precizare referitoare la calitatea literară. Unii autori, în mod vădit, dovedesc o anumită inaptitudine în materie de construire a unor personaje complexe şi inedite. Se pare că „efectul de plictiseală“, apărut în cazul unor cicluri, se datorează stereotipiei psihologice a personajelor. Cititorul începe de la un moment dat să prevadă ce se va întâmpla. Este necesară o inventivitate ieşită din comun, pentru a imagina întâmplări inedite în esenţa lor. O anumită repetitivitate a conflictelor pare inerentă.

De ce n-au scris cicluri autorii români? Mai întâi, datorită ezitărilor lor în materie de profesionalizare. Practic, nici-un prozator, până în prezent, nu s-a dedicat în întregime literaturii de gen. În diverse feluri, fiecare a practicat-o mai mult ca pe un hobby decât ca pe o profesiune asumată în proporţie de sută la sută. Vladimir Colin, de exemplu, lucra într-o redacţie. În plus, avea vocaţie de povestitor, construcţia unor romane de mare anvergură nefiindu-i la îndemână. Adrian Rogoz, la rândul lui, a dovedit că poate să scrie roman, dar n-a avut timp să continue. Activitatea de editor şi animator i-a consumat prea multă energie. Afirmaţii asemănătoare pot fi făcute în legătură cu autori aflaţi astăzi în plină putere creatoare. Unul a devenit jurnalist, altul, un fervent participant la manifestările mişcării SF, un al treilea practică nu ştiu ce profesie fără nici-o legătură cu literatura. Cineva a preferat să devină traducător, altcineva a abandonat literatura* considerând-o drept ceva ţinând de adolescenţă. Această tipologie a renunţării ar putea fi continuată, incluzându-i desigur în ea şi pe autorii lipsiţi în mod obiectiv de vocaţie pentru roman.

Oricât ar părea de curios, mişcarea SF, cu toate manifestările ei bazate pe prietenie şi pe mărirea interesului pentru ştiinţă şi tehnică, a avut un rol în acest proces. Ea a produs fani şi SF jockeys, dar nu scriitori. Sau, în orice caz, nu romancieri. Persoanele aflate într-un nemaiîncheiat periplu prin cenacluri, tabere şi convenţii nu au, pur şi simplu, timp să lucreze, să se înhame la

munca dură de documentare, construcţie şi redactare.

Intră în discuţie şi lipsa de independenţă materială, o situaţie greu de suportat şi de învins. Se naşte un cerc vicios, iar anii trec... Nu scrii romane, fiindcă n-ai bani de trai, n-ai bani, pentru că nu scrii romane...

O carte fascinantă

O îndeletnicire preferată a autorilor manierişti este clasificarea fantezistă. Să ne amintim, de exemplu, de taxinomiile lui Borges. Actul de a clasifica este înrudit cu acela de a colecţiona. Or, unde se găsesc spiritele cele mai paradoxale altundeva decât printre colecţionari?

Mandics György este, se pare, unul dintre cei preocupaţi de înrudirile inaparente dintre lucruri şi fiinţe. Cartea sa (*Enciclopedia Fiinţelor Extraterestre. I. Humanoizi şi Pseudohumanoizi*, Editura S.C.S. Ivan Krasko) a apărut în 1996 şi, suntem preveniţi de autor, nu este comercializabilă. De ce nu se poate vinde sau cumpăra? Mister. Mai bine zis, unul dintre mistere.

Suntem în faţa primului act al unei întreprinderi realmente ciclopice, ce promite să atingă proporţii imense. Autorul inventariază 369 de cazuri legate într-un fel sau altul de OZN-uri. În paralel, el propune clasificări şi speculaţii cu privire la evoluţia materiei conştiente de sine, ajungând la concluzii fascinante. În mod vădit, paginile cele mai interesante ale cărţii sunt acelea unde autorul încearcă să descrie ceea ce numeşte „HOMO COSMICUS de gradul trei sau UNICUL Atotputernic şi Nemuritor". Prin câteva precizări, autorul se delimitează de literatura ocultă din diverse epoci. El înlocuieşte „spiritul" prin „conceptul general al matricei de energie-informaţie, generată, administrată de UNICul Metagalactic". Ce urmăreşte UNICul? Autorul arată că „rostul existenţial al UNICului este informaţia". Acesta doreşte ca în Univers să se poată naşte „mereu noi civilizaţii naturale, ca să trăiască noi experienţe neconsumate, şi astfel să genereze noi informaţii UNICului". Există şi o interdicţie. Nu este permisă „formarea unei civilizaţii globale, căci aceasta ar conduce la dominaţia unei culturi unice, a unui model uniformizat. Aceasta ar însemna, pe termen lung, condamnarea la moarte informaţională a UNICului."

Întrebarea este dacă aceste speculaţii magnifice îi aparţin lui Mandics György. Să sperăm că răspunsul este afirmativ, deşi în chiar bibliografia volumului, o carte apărută în 1983 este rezumată în felul următor: „Supercivilizaţiile sunt posibile. Tăcerea lor se explică prin valoarea diversităţii în Univers, de aceea nu ne contactează."

Cartea este foarte interesantă, dar limba ei este incredibil de stângace. Se pare că, exceptând primele aproximativ 93 de pagini, manuscrisul în limba română (prima versiune, originală, a apărut în limba maghiară, în anul 1994) n-a fost revăzut de un profesionist. Traducerea, în nenumărate ocazii, este execrabilă, dezacordurile sunt prezente cu sutele, folosirea verbelor este de-a dreptul dezastruoasă. În această ultimă privinţă există ceva foarte amuzant. Anume folosirea formei verbale numite de gramaticieni „imperfectul copiilor". În jocurile lor, copiii folosesc imperfectul în locul prezentului. Iată un exemplu din volum: „La 25 apr. 1973, în Enfield din statul Illinois, domnul Henry McDaniel auzea un zgomot din afară. Era ora 21:30. Se uita prin geam, să vadă oare cine, sau ce, agita câinii." Greşelile de limbă sunt nenumărate, dar nu ne împiedică să citim această carte fascinantă. Este greu de înţeles de ce autorul n-a recurs la serviciile unui profesionist, vorbitor nativ de limbă română.

FLORIN PÎTEA

DEADLINE

Pentru Sebastian A. Corn care,
în mod independent, a avut aceeaşi idee.

Unele poveşti încep cu descrieri lungi şi amănunţite. Oamenii obişnuiţi, ca dumneavoastră şi ca mine, sar peste ele din reflex, fără să le dea atenţie. De obicei ei citesc mai mult în tren, autobuz sau metrou şi nu prea au timp. Alte povestiri se ocupă de toate detaliile privitoare la personaje, înşirând amintiri din copilărie, portrete fizice sau morale şi nesfârşite introspecţii psihologice care până la urmă diluează cu totul povestea propriuzisă. Asta în cazul în care mai rămâne loc şi pentru ea.

Am scris textul de faţă atât de bine cât m-am priceput, lăsând deoparte ornamentele acelea greoaie care, în definitiv, nu folosesc la nimic. Povestea e despre un om pe nume S. N-am să vă spun ce înfăţişare are, cum arată locuinţa lui sau alte lucruri de acest fel. Bănuiesc că şi dumneavoastră vă place să vă puneţi imaginaţia la lucru din când în când. Trebuie totuşi să vă spun că la începutul acestei poveşti S. locuia singur, fiindcă soţia îl părăsise, nu ştiu bine din ce motive.

S. era aşezat la masa de lucru şi-şi închipuia că scrie. De fapt, în sinea lui era foarte convins de asta, cu toate că în câteva ore bune nu reuşise să aştearnă pe hârtie decât două paragrafe. Era expert în pierderea timpului; spre exemplu, cele mai propice ore ale dimineţii le irosise ascuţind creioane. E drept că le ascuţise impecabil, însă asta nu-l ajutase cu nimic în redactarea textului la care lucra.

Tocmai rodea capătul unui creion, storcându-şi creierii în căutarea unei idei cât de mărunte, când sună telefonul. Bodogănind ceva despre întreruperea concentrării şi ore nepotrivite, S. se ridică să răspundă.

– Alo, tu eşti, S.?

– Da. (*Asta trebuie să fie Roger, după voce.*)

– Roger la telefon. Ce mai faci?

– Uite scriam ceva şi m-a întrerupt telefonul. (*Iar i s-a desprins scotch-ul de pe margine. Mâine o să caut un şurub ca să-i fixez carcasa.*)

O parte a minţii lui S. ştie că de fapt trecuseră trei ani de când carcasa telefonului trebuia reparată, şi că de fiecare dată el amână reparaţia pentru un „mâine“ care, foarte probabil, nu va veni niciodată.

– Scuză-mă că te-am întrerupt. Ştii, pregătesc o antologie pentru editura Rhea şi m-am gândit să-ţi cer un text.

– Vrei unul din cele vechi?

– Drept să-ţi spun, nu. Tipii ăştia de la editură sunt interesaţi de texte inedite, care să atragă publicul.

– Aha. Înţeleg. Vor să mă încadrez într-o temă anume?

– Important e să fie bun din punct de vedere literar. Cinşpe-douăzeci de pagini.

– E vreun termen limită?

– Deocamdată de-abia au iniţiat proiectul. Cam în două luni ar fi bine să-l aduci. Dacă poţi şi mai repede de-atât, e perfect.

– Bine. Mersi că m-ai anunţat.

Aşeză receptorul la loc în furcă şi se întoarse la masa de lucru, remarcând în treacăt că ar fi trebuit măturat covorul. Deşi remarca asta în fiecare zi, nu mătura mai des de două ori pe an.

Redactarea primei versiuni a textului îi luă trei săptămâni de opinteli şi cazne, în care rupse câteva duzini de creioane şi prăpădi un sfert dintr-un top de hârtie. La

sfârşitul celei de-a doua săptămâni, exasperat de faptul că periodic trebuia să întrerupă lucrul şi să folosească ascuţitoarea, cumpără un creion mecanic.

A doua zi după ce predase textul (era spre sfârşitul lui mai, şi prin fereastra deschisă intra parfumul florilor de tei) primi un nou telefon.

– Salut. Sunt Roger.

– Bună.

– În legătură cu textul. E bun, dar mai trebuie lucrat niţel. Ştii tu, încă o versiune, poate chiar două.

– Bine, Roger.

– N-ai putea să-l dactilografiezi?

– N-am maşină de scris. Are ceva dacă şi noua versiune e scrisă de mână? Scriu citeţ, adăugă el pe un ton de scuză.

– Bine, fie. A, mai e ceva. Vezi că Rhea vor să scoată un periodic – un fel de publicaţie trimestrială, la dimensiunile unei cărţi. Încearcă să mai scrii nişte texte.

– O să mai scriu. Mulţumesc că m-ai anunţat.

Se întoarse la masa de lucru şi schimbă mina creionului mecanic, apoi începu să redacteze noua versiune.

În săptămâna care urmă, scrise o nuveletă de douăzeci şi cinci de pagini pe care o trimise unei reviste. Câteva zile mai târziu, pe când lucra la un text destinat publicaţiei trimestriale, unul din redactorii revistei îi telefonă pentru a-i spune ceva gen: „Ne-a plăcut, o publicăm, mai trimiteţi."

Începutul lunii iulie îl găsi robotind la patru texte lungi, în diferite stadii de finisare. Editura Rhea îi plăti drepturi de autor pentru primul text, iar revista „Alpha" pentru alte două. În drum spre casă, având în portofel o sumă frumuşică, se gândi alene să plece la mare măcar o săptămână.

Îşi căuta cheile ca să descuie uşa de la intrare când telefonul începu să sune. Până să descuie toate broaştele, scăpă cheile de câteva ori. Năvăli încălţat în sufragerie, mârâind către telefon: „Imediat, imediat."

– Da, S. la telefon.

– Sunt Roger. Bravo, domnule, le-au plăcut textele trimise. Mai vor.

– Dar eu vroiam să...

– Nu se face să-i refuzi. Ai văzut ce drăguţi au fost şi ce bine au plătit.

– Da, dar...

– Şi gândeşte-te că te *roagă* să le mai dai texte. Crezi c-or să te roage cine ştie cât? A, bine că mi-am adus aminte. Te mai roagă şi să-ţi iei o maşină de scris.

S. se lăsă încet pe un scaun, văzând cu ochii minţii cum săptămâna lui la mare se risipea.

– Nu poţi zice că n-ai bani. Acum îţi poţi permite chestia asta.

Cumpără o maşină de scris chiar în săptămâna când dădea faliment legendara companie americană Smith-Corona, pe ale cărei maşini dactilografiaseră Ernest Hemingway şi William Faulkner.

Poate în august să plec undeva, îşi zise el în timp ce aşeza maşina pe birou. Ştia că n-avea să plece nicăieri, dar îi plăcea să se gândească la o mică vacanţă.

La început îi veni greu să dactilografieze, însă exersând cu asiduitate, zi după zi, căpătă într-un interval destul de scurt o dexteritate apreciabilă. Chiar şi cuvintele începură să i se închege în minte în ritmul dictat de clapele maşinii de scris.

Într-o zi de la începutul lui august, în camera de lucru a lui S. se aşternu tăcerea. Căuta un sinonim care să se potrivească mai bine în ritmul frazei, iar ţiuitul ce-i răsuna în urechi după ce încetase ţăcănitul maşinii de scris nu-l ajuta deloc să se concentreze.

Se simţi aproape uşurat când telefonul începu să sune.

– Domnul S.? Bună ziua. Mă numesc Maria Ron. Şi sunt redactor la revista „Cer deschis". Probabil o ştiţi. Apare lunar.

A, chestia aia insipidă pentru gospodine.

– Desigur, doamnă. E o publicaţie de ... mm... de înaltă ţinută.

– Vă mulţumesc.

– Soţia mea obişnuia s-o cumpere şi din când în când o parcurgeam şi eu cu interes.

– Sunteţi amabil. V-am telefonat să vă solicit pentru nişte colaborări. Am dori să publicăm texte de-ale dumneavoastră.

– Desigur, doamnă. (*Nu fi idiot, şi-aşa ai prea multe pe cap.*) Mi-ar face plăcere.

– Săptămâna viitoare mi-aţi putea trimite ceva?

– Ar fi prea repede. În fine, să văd ce pot face.

Se aşeză din nou în faţa maşinii de scris, căutând sinonimul acela care se încăpăţâna să nu apară.

La jumătatea lui septembrie primi alt gen de ofertă, ceva la care visase de mulţi ani, fără să-i mărturisească nimănui aspiraţia. Dar vestea că-şi putea urma unul dintre visurile secrete nu-l bucură. Dimpotrivă.

– Roman? Vreţi să scriu un roman? (*Nu acum, am atâtea de scris, nu acum.*) Când v-ar trebui?

– Peste două luni, îi răspunse o voce pe care nici măcar n-o putea identifica.

Privirile îi căzură pe un obiect care zăcea lângă perete, ceva ce semăna cu o bucată dintr-o cameră de bicicletă, un fel de tub negru care de fapt era o foaie de indigo uzată, aruncată acolo de cine ştie când. Îi venea şi lui să se ghemuiască acolo, lângă perete, şi să nu mai răspundă la telefon. Măcar o vreme.

– N... nu vi se pare cam puţin?

– Georges Simenon îşi scria romanele în trei săptămâni, replică vocea din receptor, nemiloasă.

Dar Margaret Mitchell a lucrat zece ani la romanul ei, protestă gândul nerostit al lui S.

Sfârşitul toamnei îl găsi într-adevăr cu primul roman sub tipar şi cu al doilea în curs de elaborare. Ca să nu mai întrerupă lucrul din cauza cumpărăturilor, aranjase cu o pizzerie din cartier să-i trimită produsele la domiciliu de trei ori pe zi, la ore fixe.

Într-o dimineaţă, pe la nouă, când lucra cu mare spor, îl întrerupse din nou telefonul. *Ar trebui să tai nenorocitul de fir*, îşi spuse el, dar se ridică să răspundă.

– Ce-i cu tine, S., de nu mai ieşi din casă? (*Roger.*) Nu te mai vede omul cu lunile.

– Am lucrat o grămadă.

– Ar trebui să ieşi măcar ca să-ţi iei banii. Ăia de la Rhea sunt disperaţi. Nu-şi pot încheia situaţia financiară pe anul trecut fiindcă nu ţi-ai ridicat drepturile de autor.

Drace. Anul trecut. Şi mă miram de ce e-aşa de viscol în noiembrie.

– Nu... nu pot. Acum lucrez la un nou roman. Şi mai e şi proza scurtă. Sunt prins.

– Da, omule, dar trebuie să te duci.

– M-aş duce, dar nu pot. (*Măcar o zi să nu mai dactilografiez. Mă dor încheieturile şi-mi sângerează buricele degetelor.*) Nu pot nici să răspund la telefon. Mă întrerupe din lucru.

– Deschide-ţi şi tu un cont în bancă.

Sugestia venise pe un ton destul de glumeţ, însă S. o aplică întocmai. Comunică numărul său de cont tuturor editurilor cu care colabora şi rugă insistent ca drepturile de autor să-i fie depuse acolo.

Pentru telefon găsi o altă soluţie. Cumpără un dispozitiv pentru preluarea apelurilor, pe care înregistră următorul anunţ: „Bună ziua. Sunt acasă, dar am atât de mult de lucru încât nu pot conversa cu dumneavoastră. Dacă vreţi să-mi lăsaţi un mesaj, vă rog să vorbiţi după ce auziţi semnalul."

În martie, pe lângă obişnuitele comenzi care soseau aproape zilnic, prin telefon îi veni un sfat:

– Nu poţi lucra mai departe pe maşina de scris. Uneori trebuie să lucrezi pe text şi e greu să redactilografiezi pagini întregi. Cumpără-ţi un computer. Maria Ron.

Ascultă sfatul şi comandă un Pentium pe care firma i-l instală la domiciliu. Tastarea îi cerea un efort mai mic decât dactilografierea, totuşi durerile din mâini şi degete refuzară să dispară. Începu să-şi scufunde palmele în apă rece de câteva ori pe zi, însă nici asta nu-l ajută prea mult.

Pe întâi aprilie, mâinile îi făcură o farsă, umplându-se de cârcei şi refuzând să mai lucreze. S. era presat de editura Nexus să definitiveze cel mai recent roman al său. Vrând – nevrând, a trebuit să meargă la o clinică medicală.

Specialistul care-l consultă clătină din cap şi-şi aprinse o ţigară. În acest fel contravenea legii care interzicea fumatul în locurile publice, însă viciul era mai tare decât el.

– N-am văzut aşa ceva de când sunt.

– E, haideţi, dom' doctor...

– Zău. Am tratat mineri, zilieri, gropari, dar nişte mâini în halul ăsta n-am mai văzut.

S. ridică din umeri, cam dezorientat. Medicul nu părea să glumească.

– Dar n-am făcut nimic deosebit. Am dactilografiat, atâta tot.

– Sunteţi furier la vreo unitate militară?

– Da' de unde. Sunt scriitor.

– Ar trebui să stați departe de mașina de scris...

– Tastatură.

– Mă rog, de tastatură, cel puțin șase luni, dacă nu chiar un an.

Simți că-l străbate un fior de spaimă.

– Un an? Dar nu pot! Am contracte, angajamente...

– Posibil, clătină medicul din cap, dar eu unul nu văd cum o să le puteți îndeplini. Falangele sunt într-o stare de plâns, ligamentele de-abia se mai țin... De carpiene și metacarpiene nici nu vreau să vă mai spun.

– Nu mă pot opri. Nu acum.

– Dacă nu vă opriți, și încă repede, o să ajungeți la cuțit.

I se păru o exagerare. Nu era.

După încă o lună a fost într-adevăr nevoit să-și amputeze ambele mâini, montându-și în locul lor niște proteze mioelectrice. Pentru coordonarea protezelor, în măduva spinării i s-a montat un implant din lanțuri de proteine sintetice, proiectat special pentru metabolismul său. Călătoria în străinătate, spitalizarea, protezele, operația propriu-zisă și medicația îi secară complet contul bancar. Generoase, editurile cu care colabora acoperiră uriașa diferență de cost.

În perioada de convalescență, o secretară îndatoritoare transmise textele lui S. în țară prin Internet.

Când reveni acasă, cu brațele ciuruite de acele intravenoase, se simți dezgustat de stratul gros de praf care acoperea mobilele. Scurta călătorie îl dezobișnuise de murdăria din casă. Își propuse să angajeze o femeie care să-i facă menajul, însă deocamdată nu avea cu ce s-o plătească. Pe monitor îl aștepta un mesaj sosit prin poșta electronică:

„Midas vor un roman peste două săptămâni.

Roger"

Își făcu o cafea tare și se așeză imediat la lucru.

Cu toate că amputarea mâinilor și internarea în spital îl afectaseră mult, S. nu-și permise luxul unei perioade de odihnă. Dimpotrivă, cererile din partea editurilor îl siliră să-și scadă numărul orelor de somn. După un timp începu să bea patru-cinci cafele pe zi, apoi să recurgă la stimulente mai puternice.

În septembrie, pe când i se lansa al cincisprezecelea roman, S. începu să scrie direct pentru multimedia. Trecerea prin procesul învechit al tipăririi i se părea deja o pierdere de timp. Tot atunci observă că-i sângerau gingiile și-i cădeau dinții. (*Scorbut. Avitaminoză. Hrană insuficient de variată și de bogată în vitamine.*) Își propuse să cumpere câteva kilograme de citrice dar, presat fiind de apariția iminentă a unui nou volum cu proză scurtă, uită.

Începutul lui octombrie îl găsi tastând furios, în timp ce un cozoroc-monitor din plastic verzui, transparent, îi prezenta un rezumat al știrilor zilei. Ajunsese să culeagă informații, să imagineze, să scrie și să redacteze concomitent, nu secvențial. Albise de tot, îi slăbise vederea, iar chelia îi avansase îngrijorător. Oricum renunțase să mai apară în public, deci n-avea importanță.

Scrise cel de-al douăzeci și doilea roman al său în trei zile și șase ore, cu optsprezece ore mai devreme decât termenul de predare. După ce tastă cuvântul „Sfârșit" alunecă de pe scaun. Rămase o vreme pe covor, între tăvi de carton unsuroase și cești din plastic, pline cu zaț de cafea. Respira rar. Nu-și dorea să se mai ridice.

Telefonul îi zgârie timpanele cu piuitul său strident.

N-ai decât să suni. De-aia am luat mașinăria aia care răspunde.

CLIC. „Bună ziua. Sunt acasă, dar am atât de mult de lucru..."

– Încât nu pot conversa cu dumneavoastră, îngână S. ca prin vis. Dacă vreți să lăsați un mesaj...

„...Vă rog să vorbiți după ce auziți semnalul," încheie vocea sa înregistrată pe caseta aparatului.

– Sunt Roger. Știu că ești acasă. Vino la telefon. Trebuie să vorbim.

S. se șterse la gură și constată, distrat, că pe dosul mâinii îi rămăsese sânge.

– Hai, nu face mofturi, se auzi vocea lui Roger.

Ridică receptorul, cam fără tragere de inimă. *Și ăstuia i s-a desprins carcasa. Mâine o să-l lipesc.*

– Ce e?

Nu mai avea nici energia necesară pentru a respecta bunele maniere.

– Nox mai au un contract pentru tine.

– Să fie sănătoşi. Nu mai pot.

– Stai să-ţi spun despre ce e vorba, replică celălalt, uşor iritat.

– Nu insista. Nu mai pot.

– Nu-i poţi refuza aşa, apriori.

Degetele de titan ale protezei se strânseră pe receptor.

– Nu-i chestie că n-aş vrea. Nu mai pot. Nu mai pot să scriu. S-a terminat.

Văd că ţi-a cam pierit glasul. Asta chiar nu ţi s-a mai întâmplat niciodată, Roger.

– Chiar nu mai poţi să scrii? se auzi într-un târziu vocea celuilalt, încărcată de neîncredere.

– Mă mir cum de mai pot vorbi. (*Sau respira, că veni vorba.*)

– Mda.

După această remarcă neconcludentă urmă o tăcere lungă, care deveni stânjenitoare pentru amândoi.

– De ce?

– Poftim? făcu Roger.

– Am întrebat „de ce?". De ce a trebuit să fiu presat cu termene-limită din ce în ce mai scurte, cu contracte din ce în ce mai multe?

– A, asta.

Cu tonul cuiva care şi-a amintit de o bagatelă.

– Chestie de rentabilitate. N-are rost să plăteşti câteva decenii la rând un scriitor care produce un volum la doi-trei ani când îi poţi epuiza talentul literar într-un an, maximum doi. Aprinzi lumânarea la ambele capete. Baţi fierul cât e cald.

– Şi mâinile mele? Protezele mioelectrice? Implantul? Uzura nervoasă?

– Efecte secundare, îi reteză Roger şuvoiul reproşurilor. În principiu... toată treaba seamănă cu o fermă de păsări.

– Cu ce?!

– Cu o fermă de păsări. Închizi păsările într-un spaţiu cu lumină artificială. Reglezi alternanţa lumină-întuneric la douăsprezece ore. Găinile fac câte un ou. Treptat, reduci intervalul la unsprezece ore. Apoi la zece. Şi tot aşa.

– Dar ce-are a face...?

– Are. Găinile fac ouă din ce în ce mai repede, până când, reglându-şi ritmul biologic pentru o alternanţă lumină-întuneric de o oră, sau chiar mai puţin, se golesc de ouă în numai câteva săptămâni. Cu alte cuvinte, într-o lună-două epuizează potenţialul de fertilitate pe care-l aveau pentru întreaga viaţă.

– Asta seamănă..., zise S. cu voce slabă, speriată.

– ...Cu scurtarea progresivă a termenelor-limită care ţi-au fost impuse. Nu te înfuria. (*Nici n-am motive.*) De-acum, toţi scriitorii vor trece prin asta, indiferent de valoarea lor. Şi mie mi s-a aplicat acelaşi tratament, dacă asta te consolează cu ceva. (*Sigur. Mă consolează. Enorm.*) Priveşte latura pozitivă a lucrurilor. Ai terminat cu cariera asta şi te-ai ales cu un câştig frumuşel.

– Care câştig? Totul s-a dus pe maşina de scris, pe computer, pe robotul telefonic, pe proteze şi implanturi şi intervenţie chirurgicală şi spitalizare şi aparatură care de-acum n-o să-mi mai folosească la nimic.

– Exagerezi. În fine. Te poţi lansa într-o altă carieră. Eşti încă tânăr.

S. închise telefonul şi se ridică încet, anevoie, ca o marionetă umplută cu plumb. Călcă peste haine murdare, şomoioage de praf şi foi de imprimantă mototolite. Se opri în faţa oglinzii din hol, apoi se rezemă de perete, privindu-şi imaginea. Obraji scofâlciţi. Gură căzută înăuntru, peste gingiile pustii. Ochi încercănaţi, prinşi într-o reţea de riduri premature. Chelie triumfătoare, întinsă dincolo de creştet. Smocuri de păr cărunt deasupra urechilor. Piele ridată, uscată, atârnând de pe obraji şi de pe gât. Umeri încovoiaţi. Piept scofâlcit. Spate cocoşat din cauza prea multor ore petrecute zilnic la masa de scris.

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

– Chiar aşa. Sunt încă tânăr.

LIVIU RADU

AMINTIRI despre FĂT-FRUMOS

Zac pe lespedea de piatră, ce-mi ţine loc de pat. Din tavanul peşterii se scurg încet stropi reci. Mai reci decât roca de sub mine. Stau în semiîntuneric, doar cu gândurile şi amintirile, iar durerea devine tot mai sfâşietoare. Insuportabilă. Însă o îndur, pentru că sper ca neghiobul ăla să găsească, în cele din urmă, drumul spre mine, să-mi aducă alinarea. Am lăsat tot felul de semne, pentru a fi descoperit cât mai uşor. Dar individul e prea netot... fără ajutorul altora nu s-a descurcat niciodată... Trebuie să vină... oricât de târziu... îl aştept, sunt obligat să-l aştept, pentru că doar el mă poate elibera de chin. Din nefericire, durerea m-a sleit de puteri, altfel aş porni în căutarea lui şi aş scăpa... Dar zac neputincios pe lespedea tare, aspră, rece... şi-l aştept... gândind... amintindu-mi... pentru că doar amintirile mi-au rămas... Descopăr, cu oarecare stupoare, că amintirile mele sunt legate, într-un fel sau altul, de el. Existenţele noastre s-au împletit, cu voia sau fără voia noastră...

Despre prima întâlnire cu Făt Frumos. Ca toţi cei din soiul meu, mă ocup cu răpirea prinţeselor. Definiţia în sine e foarte relativă. Nu-i vorba întotdeauna de prinţese şi niciodată de răpiri. Dar dacă aşa consideră opinia publică... Noi ne mulţumim cu orice fel de fete care îndeplinesc condiţiile. Ciudat cum sunt transfigurate faptele, cum sunt interpretate aiurea, din considerente obscure, bazate pe tradiţii şi lipsuri educative... S-o spunem direct, din cauza ipocriziei omeneşti. Noi n-avem asemenea defecte. N-am dat dovadă niciodată de făţărnicie. Deşi nu suntem, nici pe departe, perfecţi. Un lucru pe care-l facem din bunătate, din altruism, e considerat crimă... Sau, poate, în vechime, strămoşii mei se ocupau cu adevărat cu răpirea prinţeselor, cu şantaje şi răscumpărări... Cine mai ştie? Oricum, în tradiţia populară am rămas drept răpitori de prinţese... De fapt, după cum am spus, nu-i vorba de nici o răpire. Dacă aşa zisa victimă îşi însoţeşte răpitorul de bunăvoie şi participă cu entuziasm la ceea ce urmează, unde-i vina mea? Există un studiu care se numeşte „Contribuţia victimei la săvârşirea infracţiunii"... Am un talent aparte care-mi permite să simt când o individă, o femelă umană, trăieşte intens necesitatea actului sexual şi e dispusă să se dăruiască oricui, mai ales cuiva impresionant şi cu renume. Uneori, asemenea femele sunt urâte din punct de vedere uman şi nu-şi găsesc parteneri din rasa lor. În asemenea cazuri, apariţia mea este benefică. Mai ales că am alte criterii estetice şi nici un fel de inhibiţii. Alteori, persoanele respective arată bine din punctul de vedere al masculilor umani. Dar, din considerente sociale, libertatea lor de acţiune este foarte îngrădită. Ca în cazul prinţeselor. O prinţesă nu poate avea de-a face cu un om de rând, iar mari-

ajul poate întârzia din raţiuni de stat. Vă imaginaţi în ce stare de stres poate ajunge o asemenea făptură... În această situaţie, ivirea mea îi poate permite defularea totală (ce imaginaţie bizară, exotică, pot avea individele, când îşi dau drumul...), îi oferă posibilitatea de a-şi pune în practică, fără reţineri, visele erotice, sub acoperirea unui viol săvârşit de un personaj renumit pentru asemenea fapte...

O introducere cam lungă, dar obligatorie pentru a ajunge la prima mea întâlnire cu Făt Frumos.

Mă aflam într-un castel. Detectasem o femelă într-o stare de frustrare teribilă, capabilă de orice. Am decis să fac încă o faptă bună şi să-i acord un pic de atenţie. Planasem uşor pe deasupra fortăreţei, ignorând săgeţile străjerilor ce ricoşaseră din solzii mei (sunt nevoit să fac un pic de circ, altfel biata femelă n-ar fi crezută de nimeni şi-ar avea necazuri) şi aterizasem pe terasa din vârful turnului unde aştepta prinţesa. Când m-a zărit, a scos un chiot de bucurie şi s-a năpustit asupra mea, sfâşiindu-şi rochia lungă de mătase. Am simţit un oarecare regret văzând distrugerea unui lucru atât de frumos şi de preţios, mai ales că eu sunt foarte meticulos şi blând din fire. Dar individele cer un simulacru de violenţă. Nu-s cu adevărat masochiste, le-ar trece cheful de zbenguială dacă mi-aş pune mintea cu ele, dar există o anumită imagine publică a mea şi-s obligat să-mi joc rolul.

Deci, ne-am apucat de treabă... Entuziasmul tinerei era impresionant, decisesem să-i satisfac toate poftele, oricât de extravagante ar fi fost. În timp ce făceam o pauză (din cauza ei, nu a mea), am auzit paşi pe scări, iar pe terasă a apărut un tinerel subţire, blond, simpatic, care s-a repezit cu sabia la mine.

Poate nu ştiţi, dar noi avem posibilitatea de a sulfa flăcări pe gură. (Uit tot timpul că-s singurul rămas din rasa mea, vorbesc mereu despre „noi"...). Am expirat profund, aruncând o vâlvătaie spre spada individului. Lama s-a topit instantaneu, iar el a fost obligat să arunce chestia diformă ce-i rămăsese în mână, pentru că-l frigea mânerul. Făcuse o figură atât de zăpăcită, de derutată, că m-a umflat râsul. Am decis să nu-i fac nimic şi l-am apucat de ceafă ca pe un căţel (îmi ajungea doar până la piept), l-am întors şi i-am tras un şut în zona posterioară, de l-am aruncat pe scări.

Apoi m-am întors la prinţesa care mă privea plină de admiraţie, s-o mai mulţumesc o dată. Am auzit iar paşi pe scări. M-am răsucit. Tipul venea spre mine ca o vijelie. Neavând arme, s-a repezit să mă izbească în boaşe. La nivelul lui intelectual, nu-i de mirare că nu ştia că la noi (iar obsesia de pe vremea când eram mai mulţi...) organele sexuale sunt apărate, când nu-s folosite, de un solz gros, rezistent. Bineînţeles, a izbit cu o asemenea forţă, încât şi-a fracturat pumnul.

Am părăsit cu regret tânăra ce părea cumplit de dezamăgită şi l-am cărat pe individ, în zbor, până la cel mai apropiat spital de urgenţă. I-au dres oasele cât s-a putut, i-au pus mâna în ghips... Cu ocazia asta am aflat, la întocmirea fişei de spitalizare, cum se numea: Făt Frumos.

După aceea, deoarece serviciile spitalului erau, ca de obicei, execrabile, am rămas cu el şi l-am îngrijit. I-am pus plosca, l-am spălat, l-am şters la fund... I-am dat de mâncare, m-am certat cu infirmierele şi cu doctorii... Ca o rudă apropiată. Nu s-a uitat niciodată în ochii mei şi singurele cuvinte pe care mi le-a spus au fost cele rostite la ieşirea din spital, când ne-am despărţit: „Ne mai întâlnim noi!".

Şi ne-am întâlnit...

Acum, când îmi amintesc toate celea, rezultă că, în decursul anilor, întâlnirile noastre s-au finalizat cu patru sute şaptezeci şi trei de şuturi în fund încasate de Făt Frumos de la mine...

Ce-i viaţa...

Despre originea lui Făt Frumos. O să încep, ca de obicei, cu nişte explicaţii despre mine. Neamul meu e vechi şi glorios. Îmi cunosc strămoşii din cele treizeci

de generaţii, de când rasa noastră a sosit pe Pământ. Într-un ceaslov gros, scris într-o limbă şi cu nişte caractere pe care doar eu le mai cunosc pe planeta asta, se află arborele genealogic al familiei, de înainte de a veni aici. Şase mii cinci sute optzeci şi trei de generaţii... Noi, zmeii, am sosit din altă lume, din alt univers. Când vorbeau despre el, părinţii mei îl numeau „tărâmul celălalt"... Bătrânii n-au spus niciodată de ce au venit aici. Povesteau însă, cu lux de amănunte, cum au descoperit strămoşii noştri trecerea între universuri, cum au străbătut tunele bizare care s-au terminat la baza unei fântâni adânci, din care au urcat cu greu, pentru că era prea îngustă să-şi poată întinde aripile... Despre cum s-au pomenit pe Pământ, despre instalarea lor aici... Dar nu vorbeau despre motivele părăsirii tărâmului natal. Nu fuseseră un grup de invazie, erau prea puţini, cu copii şi femei între ei... Cu puţine lucruri, îndeosebi cărţile genealogice... Presupun că reprezentau un grup hăituit de duşmani în cursul unor lupte politice, sau ceva de felul ăsta... Oricum, nu ne spuneau nouă, celor mici, nimic concret despre lumea lor de obârşie. Doar că nu puteam să ne întoarcem acolo.

Toate astea îşi au rolul lor în înţelegerea poziţiei mele faţă de Făt Frumos.

Individul a purtat multe nume. Uneori îşi spunea Prâslea cel Voinic sau Greuceanu, ba chiar Prince Charmant... Îl obseda originea lui princiară. Tocmai de aceea cred că se trăgea din oameni de rând. Amintea tot timpul că mama lui fusese împărăteasă, dar împrejurările naşterii lui rămâneau obscure... ba fusese zămislit dintr-o lacrimă, ba dintr-un bob de piper... Rămâneai cu impresia că-i un copil din flori. Care se amăgea cu ideea că, dacă tatăl era necunoscut, măcar mama să fi fost de neam mare.

Poveştile pe care le spunea n-aveau nici un substrat real. Numele împăratului la curtea căruia s-ar fi născut era indicat doar prin culori. Împăratul Roşu, Împăratul Verde, Împăratul Galben... O idioţenie. Imperiile sunt destul de puţine, iar informaţiile pe care le furniza el nu se potriveau niciunuia. Un împărat roşu ar fi putut fi cel al Japoniei, dacă ne luăm după drapelul nipon... Împăratul Galben, cel al Chinei. Cel negru, negusul. Cel verde, sultanul.

Dar toate aceste imperii se aflau departe, iar oamenii de acolo aparţineau altor rase. Făt Frumos era un caucazian blond, cu ochi albaştri. Un arian, deci. Provenea dintr-un imperiu european? Puţin probabil... Rămân la părerea mea că nu-şi cunoştea originea şi că, precum Don Quijote, trăia cu capul în nori, într-o împărăţie a viselor... Odrasla vreunei servitoare care nu mai ţinea minte cu cine se culcase, îşi imagina că-i prinţ...

Despre înfăţişarea lui Făt Frumos. Când l-am cunoscut, era blond şi subţirel. Nu arăta rău, dar nici atât de frumos încât să rămâi mut de admiraţie. Ca şi în cazul originii, complexul lui de inferioritate îl făcuse să-şi aleagă un nume care, precum metoda Cou, să sugereze frumuseţea pe care şi-o dorea.

Să fim clari, nu era urât. Dar nici din cale afară de frumos. De-o banalitate desăvârşită.

În ultimul timp are părul negru, iar tenul rozaliu, culoare prea bizară ca să fie naturală. Bănuiesc nu numai că-şi vopseşte părul, dar şi că se fardează.

Cu toate astea, sugestia are efect. Femeile care i-au cedat reprezintă un număr imens. De un gen diferit de al meu. Mămoase, în majoritate mai în vârstă decât el. Începea prin a salva fiica din vreo încurcătură şi termina în patul mamei acesteia...

Despre căsnicia mea. Vă veţi întreba ce caută o asemenea relatare printre amintirile despre Făt Frumos. Un pic de răbdare. Rămăsesem singur, ultimul din neamul meu. Noi, zmeii, putem să ne împreunăm cu pământencele, dar nu putem zămisli. Rasele noastre sunt diferite genetic. Din plictiseală şi sătul de hoinăreală, am decis să mă

însor, să am şi eu casa mea. Avuţiile şi renumele mi-au permis să-mi găsesc imediat pereche. N-aveam mari pretenţii de la nevasta mea. Ştiam că deosebirile dintre noi erau prea mari ca să fim fericiţi. Dar puteam avea o existenţă suportabilă, dacă ne dădeam un pic osteneala...

Ca orice zmeu respectabil şi care n-are nevoie de scandaluri în casă, de câte ori plecam (în vreo luptă cu vecinii de moşie, să atac un convoi de negustori sau să ma angajez ca mercenar în vreo armată – treburile obişnuite ale unui nobil de ţară, pentru că nu aveam ambiţii politice, iar viaţa de la curte mă plictisea) aveam grijă ca, la întoarcere, să arunc buzduganul de la câteva mile de castel. Arma izbea întotdeauna gongul de la intrare (noi, zmeii, am avut întotdeauna talent în mânuirea armelor), iar nevasta ştia că soseam. Avea timp suficient ca totul să fie în ordine la sosirea mea, indiferent ce se petrecuse înainte. Deci, după cum am spus, duceam o existenţă liniştită, aproape fericită, bazată pe respect şi concesii reciproce.

Numai că, într-o zi, când veneam liniştit acasă, după ce aruncasem ca de obicei buzduganul, m-am trezit cu el înapoi. Am fost suficient de naiv să-mi închipui că vreun servitor schimbase poziţia gongului, iar arma, în loc să cadă la poalele zidului, ricoşase spre mine. Aşa că mi-am continuat drumul. Mi s-a părut ciudat că nu mi-a ieşit în cale nici un servitor. Mi-am imaginat că se întâmplase vreo nenorocire în lipsa mea, şi m-am repezit în dormitor.

Am rămas înlemnit de surpriză. Acolo, în pat, se aflau nevasta, care se uita îngrozită la mine, şi Făt Frumos, care-mi rânjea sardonic. Chestia asta mi s-a părut lipsită de fair play. Ne tot bătusem (adică îl bătusem), dar a strica familia cuiva, chiar şi zmeu... mai ales după înţelegerea de care dădusem dovadă... mi s-a părut o chestie meschină, de prost gust... Oricum, mi-am ieşit din ţâţâni. M-am repezit la el, furios. Canalia m-a întâmpinat cu sabia scoasă. Nu-l puteam pârjoli ca altă dată, pentru că însema să stric bunătate de castel, agoniseala unei vieţi întregi. În încăperea îngustă nu aveam loc să scot paloşul... Aşa că, m-am năpustit asupra lui cu mâinile goale. M-a împuns el de câteva ori, dar până la urmă l-am apucat de ceafă şi i-am tras câteva scaltoalce, să stea liniştit.

Apoi am meditat îndelung, în acompaniamentul de bocete ale nevestei, care se aştepta la tot ce putea fi mai rău.

Încă o dată, sufletul meu a învins.

L-am lăsat pe Făt Frumos în pace. Nici nu l-am castrat, nici nu l-am sodomizat, după cum îmi trecuse prin minte la un moment dat. M-am mulţumit să-l urc pe calul lui şi să-l las să plece. Mi-am luat lucrurile personale şi m-am mutat în peştera asta. Şi aşa s-a terminat cu căsnicia mea. Nu eram făcut să mă înţeleg cu oamenii, nici ei cu mine.

Despre calul lui Făt Frumos. Unul dintre lucrurile care m-au făcut să cred că individul era schizofrenic a fost povestea despre calul lui. O mârţoagă bătrână care abia se târa. Derbedeul susţinea (şi găsea o mulţime de naivi care să-l creadă) că animalul se hrănea cu jăratec, că-şi schimba înfăţişarea şi întinerea, ba putea chiar să zboare. Probabil, nişte lecturi neasimilate despre Pegas... Sau o transfigurare a vehiculelor cu aburi... Oricum, tipul era sau nebun, sau escroc. Ba nu, mai degrabă mitoman. Uneori mă întreb dacă nu greşesc, dacă nu cumva lumea aceea a fantasmelor în care se refugia, îl ajuta să suporte viaţa reală, cea în care nu era decât un amărât sărac şi rătăcitor, luptând pentru cauze pierdute dinainte...

Despre relaţiile mele cu Făt Frumos. După prima întâlnire, individul declarase tuturor că menirea lui în lume era de a mă ucide, de a mă împiedica să fac rău. După cum v-am spus, opinia mea e că nu făcusem rău nimănui. Dar sunt conştient de faptul că oamenii nu gândesc la fel. La urma urmei, făceam parte dintr-o rasă

străină, cu aspect înfricoşător, cu o putere ce-o depăşea cu mult pe cea omenească. Le înţelegeam temerile şi, orice aş fi făcut, nu le puteam înlătura. De aceea, Făt Frumos devenise campionul dreptăţii, simbolul curajului. Oricâte defecte avea mincinosul ăla, nu-i lipsea curajul. Sau avea un curaj extraordinar, ieşit din comun, sau n-avea pic de imaginaţie şi de aceea nu putea să ştie ce-i aceea frică. Oricum, mă înfrunta fără încetare, oriunde mă găsea. Pierdea întotdeauna, dar asta nu-l împiedica să revină cu prima ocazie.

Recunosc că, într-un fel, îl respectam. Mania mea de a analiza lucrurile scotea la iveală tot felul de amănunte pentru care ar fi trebuit să-l dispreţuiesc. Însă, entuziasmul juvenil, încăpăţânarea de a se dedica unei cauze fără sorţi de izbândă, mă impresionau, mă emoţionau. Şi-l lăsam, de fiecare dată, să scape...

Cred că mă ura cu înverşunare. Îi citeam ura în priviri. Amestecată cu speranţa că de data asta îmi va veni de hac, când ne întâlneam. Amestecată cu speranţa că va reuşi data viitoare când scăpam de el, cu un şut în fund.

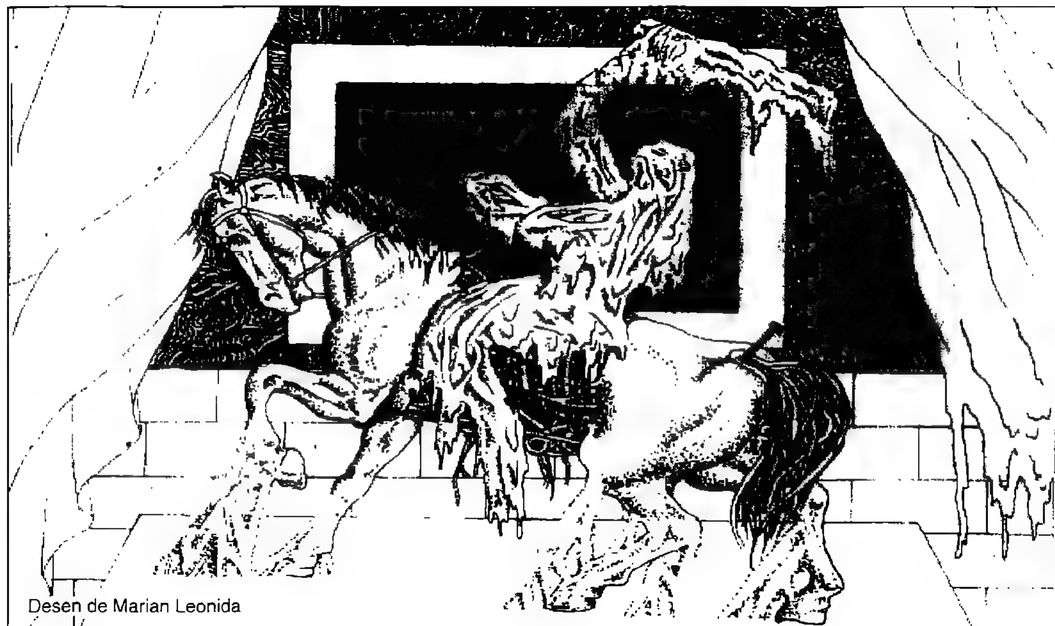
Mă bizui pe ura asta. Pentru că, dacă va avea vreun pic de milă faţă de mine, voi zace ani îndelungaţi pe lespedea asta de piatră din peşteră, până când cancerul ce-mi roade interiorul şi m-a făcut incapabil să mă deplasez, mă va răpune, şi ultimul zmeu va dispărea de pe faţa Pământului...

Iar chinurile sunt atât de mari, încât nu le mai suport...

Când va sosi, în cele din urmă – pentru că va sosi, îl cunosc prea bine ca să fiu sigur că mă va căuta fără încetare, până când va da de mine – îl voi insulta ca niciodată, îl voi jigni de moarte. Îi voi aţâţa ura, până va înfige în mine sabia cea aducătoare de uşurare şi izbăvire.

Iar după ce-mi voi găsi odihna, netotul se va îndrepta spre gura peşterii, se va aşeza pe-o piatră şi, privind soarele ce se înfige în orizont, umplându-l de sângele apusului, îşi va da seama că misiunea lui s-a încheiat. Va sta acolo şi-şi va plânge tinereţea irosită şi speranţele pierdute... Şi-l voi învinge, pentru cea din urmă oară.

De data asta, veşnic.

Desen de Marian Leonida

DAVE WOLVERTON

După o iarnă sălbatică

Făcând parte din generaţia scriitorilor de SF apăruţi la sfârşitul anilor '80, Dave Wolverton este unul dintre cei mai talentaţi autori de texte de acţiune. Povestirea de faţă a apărut într-o interesantă antologie intitulată *Războiul lumilor: Relatări*, editată de Kevin Anderson, care porneşte de la ideea că personaje celebre din toată lumea ar fi scris reportaje despre invazia marţienilor imaginată de H.G. Wells în romanul *Războiul lumilor* (1898). Dintre celebrele personaje fac parte Pablo Picasso sau Albert Einstein, dar şi scriitori precum Henry James, Edgar Rice Burroughs, Jules Verne... ca şi Jack London – versiunea pe care o veţi citi în continuare.

Pierre a intrat în Vizuina Ascunsă de pe pârâul Titchen, târziu, într-o noapte fără lună. Cei doi câini ai atelajului său au gâfâit, şi-au încordat spinările, apoi s-au împins în labele dindărăt, mârâind furioşi, urând pârtia, în vreme ce urcau ultima colină. Tălpicele saniei au trecut peste crusta zăpezii cu sunetul unei săbii scoase din teacă, iar şleaurile din piele au scârţâit.

În noaptea aceea, aerul muşca sălbatic. Soarele era ascuns de multă vreme – doar la răstimpuri se zărea în vecinătatea orizontului –, iar gerul ucigaş al iernii sosise. Abia după o lună aveam să revedem astrul zilei. De săptămâni întregi simţeam gerul rozându-ne, mestecându-ne vitalitatea, precum un pui de lup care molfăie osul unui cerb caribu mult timp după ce i-a supt măduva.

În depărtare, nori de furtună ameninţători goneau spre noi sub sclipirea stelelor, promiţând un acoperiş izolator, mai călduros. O furtună îl urma pe Pierre. Printr-un acord tacit, nimeni nu intra în sălaş decât imediat înaintea unui viscol şi nimeni nu rămânea înăuntru după trecerea acestuia.

Cei doi huski ai lui Pierre au simţit izul sălaşului şi au schelălăit încetişor.

– D'eapta, a şuierat bărbatul şi, după ce a derapat pe o tălpice, a lăsat sania pe o parte, lângă celelalte atelaje.

Am observat un balot masiv legat pe ea, probabil o pulpă de elan, şi m-am lins involuntar pe buze. Aş fi plătit o sumă frumuşică pentru nişte carne.

De sub copaci, ceilalţi câini de sanie au adulmecat şi s-au apropiat, prea obosiţi ca să mârâie. Un huskie a lătrat din nou şi Pierre a şfichiuit din bici, ameninţând animalul costeliv, până ce acesta a amuţit. Nu mai toleram zgomotele câinilor. Mulţi ar fi scos cuţitul şi ar fi spintecat câinele pe loc, dar Pierre – un vânător cu capcane extrem de iscusit şi, cândva, prosper – mai avea doar doi huski.

– E-n regulă, i-am spus din postul meu de pază, liniştindu-l. Nu-i nici un marţian prin jur.

Era adevărat: tundra îngheţată din faţă era nemişcată cât

se vedea cu ochiul. În depărtare se întrezărea o linie neregulată de molizi chirciţi, negri sub lumina stelelor, iar câteva sălcii scheletice răzbăteau de sub nea de-a lungul râului îngheţat care şerpuia chiar pe lângă sălaş. Munţii îndepărtaţi aveau culoarea sângerie a abundentei vegetaţii marţiene. Cu toate acestea, ţinutul era în majoritate tundră înzăpezită. Nici o navă marţiană nu plutea, asemenea norilor, peste zăpezi. Pierre a ridicat ochii spre mine, nereuşind să mă zărească.

– Jaques? Jaques Lăndăn? Tu eşti? a întrebat el cu glas înfundat dinapoia gulerului de lup a hainei sale. Ce veşti ai, amice?

– De două săptămâni, nimeni n-a mai zărit vreun blestemat de marţian, i-am răspuns. Au plecat din Juneau.

Cu câteva săptămâni în urmă, asupra lui Dawson avusese loc un atac nemilos şi marţienii capturaseră întregul oraş, folosindu-i pe nefericiţii locuitori ca surse de sânge. Crezusem atunci că se îndreptau spre pol şi că aveau să ajungă la pârâul Titchen. În anotimpul acesta, noi nu mai puteam avansa spre nord. Chiar dacă am fi transportat suficiente alimente, marţienii ne-ar fi luat urma. De aceea ne îngropasem aici, ca să iernăm.

– Oho, păi eu i-am văzut pe ma'ţieni! a vorbit Pierre cu glasul său nazal, strângând din umeri.

I-a lăsat pe câini în hamuri, dar a dat fiecăruia câte o bucată de somon afumat. Eram nerăbdător să-i aud veştile, însă m-a lăsat să aştept. Şi-a tras puşca din toc, fiindcă nimeni nu umbla neînarmat, apoi s-a îndreptat către sălaş, mergând prin zăpada acoperită cu o crustă îngheţată, afundându-se tot mai mult cu fiecare pas, până ce, în cele din urmă, a ajuns pe prispă. Îndărătul meu nu se afla nici un felinar prietenos care să-i călăuzească paşii. Lumina lui ne-ar fi putut trăda.

– Unde i-ai văzut? m-am interesat.

– În Anchorage, a mormăit el tropăind şi scuturându-se de zăpadă înainte de a pătrunde în sălaşul cald. Oraşul nu mai este, Jaques... 'e mo't. Ma'ţienii i-au omorât pe toţi... *Mon Dieu!* A scuipat în zăpadă. Ma'ţienii sunt peste tot!

O singură dată avusesem neşansa să observ un marţian. Era pe vremea când Bessie şi eu plecasem din San Francisco cu vaporul cu zbaturi. Navigasem până la vărsarea lui Puget Sound, iar în Seattle fusesem gata să acostăm. Dar marţienii aterizaseră deja şi zărisem unul dintre războinicii lor, purtând un trup din metal care sclipea stins, aidoma bronzului lustruit. Stătea de pază, cu armura lui curbă ridicându-se precum carapacea chitinoasă a unui crab; tripodul metalic, subţiratec, îl înălţa, plin de graţie, la peste o sută de picioare în văzduh. La început, ai fi crezut că este un turn lipsit de viaţă, totuşi se rotise insesizabil pe măsură ce ne apropiasem, privindu-ne aşa cum un păianjen fixează o muscă înainte de a o captura. Îl anunţasem pe căpitan şi acesta menţinuse cursul spre nord, lăsând marţianul să vâneze pe plaja-i singuratică, sclipind sub soarele după-amiezii.

Bessie şi eu crezusem atunci că vom fi în siguranţă la revenirea în Yukon. Nu-mi pot imagina un loc mai inospitalier vieţii decât ţinutul din vecinătatea Cercului Polar, totuşi cunosc bine toanele acestui teritoriu, pe care, întotdeauna, l-am considerat un soi de stăpân nemilos, ce-i solicită fiecărui suflet de pe împărăţia sa să-şi plătească datoriile cu regularitate – ori să moară. Nu mă gândisem că marţienii vor putea supravieţui aici, de aceea Bessie şi eu împachetasem şi pornisem din San Francisco spre pustiurile îngheţate din nordul lui Juneau. Cât de naivi fusesem!

Dacă marţienii se găseau în Anchorage, pe de o parte era bine că ne despărţeau de ei câteva sute de mile, însă pe de alta era rău că ei continuau să trăiască. Umbla vorba că, în ţinuturile mai calde, invadatorii mureau repede, în urma infecţiei cu bacterii. Aici, însă, lângă Cercul Polar, situaţia stătea cu totul altfel. Marţienii înfloreau în deşerturile noastre de zăpadă. Plantele lor creşteau cu o iuţeală uimitoare pe orice petec de sol îngheţat şi biciuit de vânt – în ciuda luminii scăzute. Se pare că Marte este mai rece şi mai întunecată decât Pământul şi ceea ce pentru noi este un Iad cu frig ucigător, pentru ei înseamnă un Paradis.

Pierre a terminat de tropăit şi a tras ivărul uşii. Aproape toţi reuşiseră să ajungă la reuniune. Simmons, Coldwell şi Porter nu apăruseră şi se făcuse atât de târziu încât bănuiam că n-aveau să mai sosească la timp. Fie că erau ocupaţi cu alte afaceri, fie că-i culeseseră marţienii.

Eram nerăbdător s-aud întreaga poveste a lui Pierre, aşa că l-am urmat în sălaş.

În zilele mai bune am fi încins la roşu sobiţa din fontă, ca să trosnească veselă şi să încălzească interiorul. Acum, însă, nu puteam risca aşa ceva. Încăperea era iluminată de o lampă cu gaz aşezată pe podea. În jurul ei, încotoşmănaţi în mai multe rânduri de blănuri, în neîncetata lor strădanie de a se încălzi, se aflau două duzini de bărbaţi şi femei din ţinuturile Nordului. Deşi neîntreruptele nenorociri din ultimele luni îi împovăraseră şi le ofiliseră feţele, atmosfera era cordială acum, când ne adunasem cu toţii. Un ceaun cu o băutură specială se încălzea deasupra lămpii, suspendat de un trepied. Toţi s-au foit puţin când Pierre a apărut pe uşă, strângându-se cât să-i facă loc lângă lumină.

– Care-s noutăţile? a întrebat Kate Chioara, chiar înainte ca Pierre să fi îngenuncheat lângă lampă şi să-şi fi scos mănuşile, trăgându-le cu dinţii; după aceea, bărbatul a coborât palmele în jurul sticlei lămpii, aproape lipindu-le de aceasta.

Pierre n-a scos nici un cuvânt. Afară trebuie să fi fost şaizeci de grade sub zero şi pielea feţei îi era rigidă de ger. Avea buzele vinete, iar sprâncenele, genele şi barba îi erau presărate cu cristale de gheaţă.

Toţi aşteptam cu nerăbdare o veste cât de neînsemnată, însă eu i-am înţeles starea de spirit. Nu-i avea la inimă pe cei mai mulţi dintre ocupanţii încăperii, deşi la mine ţinuse dintotdeauna. Pierre era pe jumătate indian dinspre mamă şi considera momentul acesta o ocazie de a se răzbuna pe ceilalţi. Avea să-i pună să plătească pentru fiecare cuvinţel pe care-l rostea. A mârâit, arătând cu bărbia spre ceaun.

Kate Chioara a vârât înăuntru o cană de cositor, lovită şi îndoită pe alocuri, apoi i-a întins-o. Pierre a continuat să tacă. Trecuseră mai bine de două luni de când le purta pică. Pierre Jelenc era un vânător cu capcane cu o reputaţie aproape legendară în nord, un bărbat aspru şi viclean. Unii funcţionari de la „Hudson Bay Company“ afirmau că, în primăvara trecută, îşi investise aproape întregul câştig în achiziţionarea de capcane noi. Nordul cunoscuse două ierni blânde la rând, aşa încât vânatul avea să fie excepţional – cel mai bun din ultimii patruzeci de ani.

Dar apoi apăruseră marţienii, iar vânătorii nu-şi mai putuseră organiza reţelele de capcane. În vreme ce căutătorii de aur munceau din greu în puţurile lor pe toată durata iernii întunecate, îmbogăţindu-se cu fiecare clipă, Pierre risipise un an întreg de câştiguri, iar acum capcanele lui se găseau împrăştiate pe sute de mile în inima ţinutului. El însuşi, cu toată isteţimea sa, n-avea să fie în stare să le regăsească în primăvara următoare.

Cu două luni în urmă, Pierre făcuse o încercare disperată de a-şi recupera pierderile, chiar aici, în Vizuina Ascunsă. Beat mort, îşi pusese câinii să lupte în puţul cel mare din spatele sălaşului, dar animalele lui fuseseră prost hrănite şi nu reuşise să câştige nici un ban de pe urma lor. În seara aceea, cinci dintre huskii săi muriseră în puţ. Pierre plecase, negru de furie, şi de atunci nu mai participase la nici o întrunire.

Pierre a deşertat cana de trăscău, o băutură drăcească, făcută din brandy, whisky şi piper roşu, după care a întins-o Katei Chioara să i-o umple.

Până atunci, doctorul Weatherby citise un articol dintr-un ziar – o gazetă publicată cu aproape trei luni în urmă, în Alberta, mai la sud.

– Aşadar, să continui, a rostit doctorul pe un ton voios.

În mod evident, considerase că Pierre nu avea noutăţi, iar eu eram de părere să-l lăsăm pe vânător să vorbească atunci când dorea el. Am ascultat cu multă atenţie, fiindcă pe Weatherby venisem să-l văd, sperând că o putea ajuta pe Bessie a mea.

– După cum ziceam, doctorul Silvena din Edmonton este de părere că aici pot

exista şi alţi factori, nu numai gerul, care contribuie la supravieţuirea marţienilor. El atrage atenţia asupra faptului că „aerul rarefiat din nord este mai benefic pentru plămâni decât aerul din sud, care este îmbâcsit cu polen şi nenumăraţi germeni nesănătoşi. Mai mult chiar", adaugă el, „se pare că lumina din nordul îndepărtat deţine o anume calitate care duce la distrugerea microorganismelor dăunătoare. Noi, locuitorii nordului, suntem ocoliţi de multe boli existente în regiunile calde – lepra, elefantiazisul şi altele. Până şi tifosul şi difteria apar rareori aici, cât despre teribilele febre ce fac ravagii în climatele calde, ele sunt aproape necunoscute de băştinaşii eschimoşi". Doctorul Silvena precizează: „Contrar speculaţiilor potrivit cărora marţienii de aici vor muri la vară, când germenii se vor înmulţi cu rapiditate, este foarte posibil ca marţienii să rămână pe o durată nedefinită în ţinuturile noastre nordice. Este foarte posibil ca ei să se aclimatizeze treptat cu aerul terestru şi, aidoma indienilor, care au devenit rezistenţi la pojar şi la vărsatul de vânt – boli europene –, cu timpul, marţienii se vor aventura din nou în zonele temperate".

– Când o zbura porcu', a bubuit vocea lui Klondike Pete Kandinsky. Geru' din iarna-asta îngheaţă şi bilele de pe masa de biliard. Io zic că la primăvară, când s-o dezgheţa pâraiele, o să-i găsim pe marţienii ăştia morţi.

Klondike Pete părea desprins din alte timpuri. Se vorbea că descoperise un filon bogat de aur şi că se închisese în mina lui, lucrând câte optsprezece ore pe zi, din august până la Crăciun, ieşind doar când i se terminau proviziile. El nu participase la întrunirile noastre anterioare.

– Dumnezeule, a exclamat doctorul Weatherby, tu de unde ai ieşit? Noi credem că marţienii au venit pe Pământ deoarece propria lor planetă se răceşte de mii de ani. Ei caută clima noastră mai blândă, dar asta nu înseamnă că doresc să trăiască la Ecuator! Ceea ce nouă ni se pare monstruos de rece – iarna asta geroasă, care ne chinuie de trei luni – este, în mod limpede, o vreme primăvaratică pe Marte! Sunt convins că marţienii sunt mult mai vioi aici. Ba chiar, motivul pentru care în ultimele săptămâni nu i-am mai prea văzut prin împrejurimi pare de-a dreptul evident: se pregătesc să migreze spre nord, spre calota polară!

– Doamne, iartă-mă, a clătinat cu tristeţe din cap Klondike Pete, pricepând de-abia atunci cum stăteau lucrurile. Da' de ce nu face armata ceva? Teddy Roosevelt sau poliţia călare a canadienilor trebuie să facă ceva.

– Trag de timp, a mormăit Kate Chioara. Ştii bine prin ce nenorociri au trecut, acolo-n sud. Nici o armată din lume nu poate face mare brânză-mpotriva marţienilor. Poate că n-are rost să trimită artileria grea peste ei în timpul iernii... poate că nenorociţii o muri pân' la primăvară.

– Ba cum să n-aibă rost! a răcnit un bătrân. Oamenii moare p-aicea! Marţienii ne suge sângele şi dup-aia ne-aruncă ca pe coji!

– Mda, a făcut Kate Chioara, da' atâta vreme cât o să moară unii ca mine şi ca tine, Tom King, n-o să-i pese nimănui!

Cei din sălaş s-au privit între ei cu chipuri posomorâte. Vânători, căutători de aur, indieni – neadaptaţi ce fugiseră de civilizaţie. Eram o adunătură jalnică, înveşmântaţi în blănurile noastre, cu trupurile strălucind de unsoarea râncedă de urs cu care ne frecam pentru a ne feri de ger. Kate Chioara avea dreptate. Nimeni nu avea să ne sară în ajutor.

– Păcat că nu mai ştim nemica despre marţienii ăştia, a comentat Tom King, ştergându-şi nasul cu mâneca hainei. A privit spre un colţ cu ochi urduroşi şi a adăugat cu glasul neconvingător al unui ateu care se roagă Domnului: Da', lipsa de veşti ie semn bun.

Nici unul dintre noi nu credea în ultima lui afirmaţie. Vehiculele marţiene care coborâseră în sud conţinuseră doar soldaţi. Dacă se apreciase bine, cam treizeci-patruzeci de creaturi într-un vehicul. Acum, însă, înţelegeam că aceea fusese doar avangarda, simpli cercetaşi meniţi, poate, să decimeze armatele noastre şi să hărţuiască populaţia civilă, pregătind cel mai mare vehicul, care

coborâse cu două luni după celelalte, la sud de Juneau. Se credea că înăuntrul lui fuseseră două mii de marţieni, cărora li se adăugau cetele de bipezi umanoizi al căror sânge îl sugeau. Imediat după aterizarea vehiculului, sclavii ieşiseră şi începuseră să sădească plante şi seminţe de pe alte lumi, care aproape peste noapte creşteau în păduri groteşti de excrescenţe contorsionate, asemănătoare unor cactuşi sau corali, dar despre care doctorul Weatherby ne asigurase că erau mai degrabă un soi de ciuperci. Unele plante atinseseră într-o lună înălţimi de două sute de iarzi, şi acum se spunea că nu se mai putea călători la sud de Juneau. „Marea Junglă Marţiană de Nord" forma o barieră practic impenetrabilă între nord şi sud, o zonă despre care se povestea că era bântuită de bipezii marţieni ce-i vânau pe oameni pentru ca stăpânii lor să aibă sânge proaspăt.

– Dacă lipsa de veşti ie semn bun, atunci să bem pentru semnele bune, a râs Klondike Pete, ridicându-şi cana.

– Eu i-am văzut pe ma'ţieni, a spus Pierre pe neaşteptate. În Anchorage. Au a's oraşul, *Mon Dieu*, şi const'uiesc, const'uiesc... fac un oraş nou care este ciudat şi totuşi minunat!

S-au auzit strigăte de groază şi uimire, toţi oamenii vorbind şi întrebând în acelaşi timp.

– Când i-ai văzut? a răcnit doctorul Weatherby pe deasupra tuturor.

– Cu douăşpe zile-n u'mă. Acum, împ'ejurul lui Anchorage c'eşte-o junglă deasă şi ma'ţienii t'ăiesc acolo, topind metalul zi şi noapte, ca să ridice oraşul lor de maşini. Oraşul – cum să vă zic? – e copleşito', *Mon Dieu!* E-nalt de cinci sute de picioare şi poate să mea'gă singu', pe t'ei picioare, aşa ca un scăunaş. Da' nu-i un scăunaş – e uriaş, *Mon Dieu*, e lat de-o milă! Deasup'a lui este ca o cupolă de sticlă, care pâlpâie înt'una de lumini, mai multe şi mai strălucitoare ca-n Paris! Ia' sub cupola aia, acolo-şi clădesc ma'ţienii oraşul.

Ochii doctorului Weatherby se holbaseră de uimire.

– Adică un dom, asta vrei să spui? Fantastic! Oare se izolează înăuntru? Este posibil ca astfel să scape de bacterii?

Pierre a strâns din umeri.

– Am fost p'ea depa'te ca să văd bine. Poate-altă dată... Când o să mai me'g, o să m-ap'opiu mai mult.

– Gogoşi! a făcut Klondike Pete. Marţienii nu puteau clădi un oraş atât de mare în numai două luni. Franţuzule, nu-mi place când un nevolnic ca tine glumeşte pe seama mea!

În sălaş s-a lăsat o tăcere apăsătoare şi nimeni n-a îndrăznit să intervină între cei doi bărbaţi. Majoritatea dintre noi credeau mai mult de jumătate din spusele lui Pierre. Nimeni nu ştia de ce erau în stare marţienii. Ei zburau între planete şi făureau arme cu raze arzătoare. Îşi schimbau trupurile mecanice cu aceeaşi uşurinţă cu care noi ne schimbam hainele. Nu le puteam ghici limitele.

Dintre noi, doar Klondike Pete era întratât de ignorant ca să pună la îndoială cuvintele lui Pierre, iar acesta s-a strâmbat dispreţuitor spre el. Micuţul francez nu era obişnuit să fie făcut mincinos şi mulţi oameni cinstiţi, care ar fi fost astfel acuzaţi, ar fi scos cuţitul ca să-şi apere onoarea. Era de aşteptat o luptă între ei, dar în orice înfruntare fizică, Pierre nu i-ar fi făcut faţă căutătorului de aur.

Se părea, însă, că Pierre avea alt plan. Un surâs furiş i-a apărut pe chip şi mi-am închipuit că intenţiona să-l atragă pe Klondike Pete într-o ambuscadă nocturnă şi să-i fure aurul. Atâţia oameni dispăruseră în ghearele marţienilor, încât, dacă ar fi urzit un astfel de plan, n-am fi aflat niciodată adevărul.

Totuşi, nu aşa gândise francezul. A mai tras o duşcă de trăscău şi a trântit cana goală pe marginea sobei reci de lângă el. Ca la un semnal, o pală de vânt a lovit sălaşul, şuierând printre bârnele pereţilor. Cumva, îmi dădusem seama că vântul se înteţise în ultimele minute, dar abia atunci am înţeles că începuse viscolul. De obicei, o dată cu declanşarea lui, făceam un foc zdravăn şi ne desfătam cu o oră sau două de căldură, înainte de a reveni la propriile

noastre barăci, sau în puţurile de minerit. Îl apreciam aşa cum se cuvenea, fiindcă viscolul ne acoperea urmele, ascunzându-ne de orice marţieni care ar fi zburat pe deasupra, ca să ne vâneze.

Cu toate acestea, unii dintre noi erau mai neîndemânatici ori mai imprudenţi. În ultimele trei luni, numărul ni se redusese continuu; oamenii noştri dispăreau, culeşi de marţieni.

Gândurile mi s-au întors spre baraca mea, la Bessie, care rămăsese acolo, încotoşmănată, bolnavă şi slăbită de gerul interminabil.

– A venit viscolu'! a răcnit careva. Aprindeţi focu'!

Kate Chioara a deschis uşiţa sobei şi a aprins un chibrit. Iasca fusese deja pregătită, poate de câteva zile, în aşteptarea acestei clipe.

În scurtă vreme, un foc zdravăn duduia în soba de fontă. Ne-am adunat în jurul ei, tăcuţi şi recunoscători, suspinând de satisfacţie. Se spunea că, în timpul viscolelor, maşinăriile zburătoare ale marţienilor erau silite să-şi caute adăpost în văile ferite, de aceea nu ne temeam că am putea fi atacaţi. Bănuiam că bipezii pe care marţienii îi foloseau drept surse de sânge şi ca sclavi ne-ar fi putut ataca, dacă ar fi zărit fumul, totuşi părea puţin probabil. Ne găseam departe de Junglele Marţiene şi umbla vorba că bipezii nu-şi părăseau teritoriile familiare.

După ultimele două săptămâni de frig teribil, aveam nevoie de ceva căldură şi, în vreme ce mă desfătam în dogoarea dumnezeiască a sobei, i-am auzit şi pe ceilalţi oftând mulţumiţi. Speram că Bessie aprinsese sobiţa noastră din vechea baracă, căreia îi spuneam cămin.

Pierre şi-a tras mănuşile înapoi pe mâini; efectul cănilor de trăscău începea să fie vizibil. S-a sculat în picioare, clătinându-se puţin şi a bolborosit:

– *Mon Dieu*, în seara asta, câinii voşt'i o să se bată cu bestia mea!

– Mai ai numai doi câini, Pierre, i-am reamintit.

Francezul nu era un om imprudent, totuşi băutura îl făcea să uite de sine. Ştiam că nu gândea limpede. Nu-şi putea permite să piardă un alt câine într-o luptă lipsită de sens.

– Să te ia d'acu', Jaques! În seara asta, câinii voşt'i o să se bată cu bestia mea!

A lovit cu pumnul înmănuşat în soba roşie ca focul şi s-a împleticit spre mine cu o lucire dementă în ochi.

Doream să-l apăr de propria lui persoană.

– Nimeni nu vrea să se bată cu câinele tău în seara asta, i-am spus.

Pierre a izbutit să ajungă până la mine, m-a apucat de umeri şi m-a privit. Avea chipul cutat şi încreţit de ger, dar, deşi ameţiţi de băutură, ochii îi sclipeau viclean.

– În seara asta, câinii voşt'i o să se bată cu *bestia* mea!

În sălaş s-a făcut linişte.

– Despre ce animal vorbeşti? a întrebat Kate Chioara.

– Eraţi curioşi desp'e ma'ţieni, da? s-a răsucit el spre femeie, gesticulând larg. V'eţi să vedeţi un ma'ţian? Câinii voşt'i i-au ucis p-ai mei. Acum câinii voşt'i o să se bată cu ma'ţianul meu!

Inima a început să-mi bubuie şi gândurile mi s-au învolburat prin minte. Nu-l văzusem pe Pierre de multe săptămâni, iar despre el umbla vorba că era unul dintre cei mai iscusiţi vânători cu capcane din Yukon. Gândindu-mă ce anume adusese din Anchorage, întrebându-mă ce anume prinsese în capcanele de acolo, mi-am amintit de balotul masiv, legat de sanie. Era oare posibil să fi capturat un marţian viu?

În sălaş au răsunat simultan o duzină de strigăte. Câţiva bărbaţi au înhăţat un felinar şi s-au năpustit afară, flacăra felinarului proiectând umbre groteşti, care au dansat pe pereţi. Klondike Pete răcnea:

– Cât? Cât vrei ca să-ţi pui fiara la bătaie?

– Doamne păzeşte! a încercat să protesteze doctorul Weatherby. Vă rog, fără o luptă! Doresc să studiez creatura!

Protestele vehemente ale celorlalţi i-au înnăbuşit însă rugăminţile.

Îi uram pe marţieni, fiindcă ne incendiaseră oraşele, ne otrăviseră câmpurile şi ne uciseseră soldaţii – fie cu razele lor arzătoare, fie sufocaţi în otrăvitorul Fum Negru. Dar, mai mult decât orice, îi uram din

cauza copiilor noştri nevinovaţi, care ajunseseră hrana acestor creaturi ticăloase ce ne beau sângele tot aşa cum noi bem apa.

Atât de teribilă era această ură, încât cineva l-a lovit pe doctor – mai degrabă dintr-un instinct animalic, inconştient, din dorinţa de a-l vedea pe marţian mort, nu pentru că ar fi fost furios pe bietul om care se străduise din răsputeri să ne menţină în viaţă pe toată durata iernii ucigaşe.

Doctorul s-a năruit sub forţa loviturii şi a căzut în genunchi pe podea, unde a rămas câteva clipe, privind scândurile negeluite şi murdare şi încercând să-şi vină în fire.

Între timp, alţii începuseră să strige:

– Batem palma!

– Cât vrei pentru o luptă?

Pierre se găsea în mijlocul unui vârtej ameţitor de trupuri şi zbierete. Ştiam cu precizie că în odaie nu se aflau decât două duzini de oameni, cu toate acestea numărul lor părea mult mai mare. Pot jura cu mâna pe inimă că, în clipa aceea, mintea mea avea impresia că în sălaş se găsea întreaga populaţie a Pământului, agitând pumnii prin aer, blestemând, ameninţând, cerând sângele marţianului.

Eu însumi m-am auzit urlând:

– Cât vrei? Cât vrei?

Şi, cu toate că nu mă implicasem niciodată în sălbaticul sport al luptelor de câini, m-am gândit la propriile mele animale, aflate în faţa sălaşului şi m-am întrebat cât aş fi fost în stare să plătesc ca să le văd sfârtecând un marţian. Răspunsul a fost simplu: aş fi dat şi cămaşa de pe mine.

Pierre a ridicat braţele, cerând linişte, şi a rostit un preţ, iar dacă acesta vi se pare exagerat, atunci trebuie să ştiţi ceva: în secret, cu toţii credeam că vom muri înainte de venirea primăverii. Banii nu însemnau aproape nimic pentru noi. Cei mai mulţi nu reuşisem să ne pregătim aşa cum trebuia pentru iarnă şi sperasem că un elan sau un caribu aveau să ne scoată la liman din lunile sălbatice. Însă marţienii culegeau elanii şi cerbii caribu la fel cum ne culegeau pe noi. Mulţi dintre ocupanţii sălaşului ştiau că, până la primăvară, aveau să-şi fi mâncat câinii de sanie. Banii nu mai reprezintă nimic pentru cei care doresc doar să supravieţuiască.

În acelaşi timp, ştiam că alţii aveau să profite de pe urma marţienilor. În sud, negustorii de asigurări vindeau poliţe împotriva unor invazii viitoare, afaceriştii şi tăietorii de lemne adunau averi, iar orice individ care ţinuse vreodată un ciocan în mână se autoproclama meşter tâmplar şi cerea preţuri uriaşe.

Noi, cei din sălaş, nu dispreţuiam dorinţa lui Pierre de a-şi recupera pierderile după cea mai teribilă dintre iernile pe care le trăisem.

– Fiara are şaişpe tentacule, a spus el, aşa că n-o să vă las să-i opuneţi decât opt câini — iar pent'u un câine, v'eau cinci mii de dolari. Două mii de dolari sunt ai mei, iar restul pentru învingător, sau învingători!

Relatările pe care le citisem despre marţieni sugerau că, lipsiţi de corpurile lor metalice, ei se mişcau foarte lent pe

Desen de Costin Robert

Pământ. Gravitaţia mare a planetei noastre, unde totul este de trei ori mai greu decât pe Marte, îi apăsa nemiloasă. Nu văzusem niciodată un urs luptându-se cu mai mult de opt câini simultan, de aceea părea greu de crezut că marţianul ar fi putut învinge. Dar cu fiecare doritor plătind două mii de dolari numai pentru dreptul de a-şi înscrie câinele în luptă, Pierre avea să plece cu cel puţin şaisprezece mii de dolari – de cinci ori mai mult decât ar fi câştigat într-un an bun. Nu făcea altceva decât să le ceară oamenilor să plătească pentru dreptul de a ucide un marţian.

Klondike Pete nici măcar n-a clipit.

– Bag doi huski! a tunat el.

– Grip îl poate dovedi! a vorbit Kate Chioara. Accepţi buldogul?

Pierre a încuviinţat din cap, iar eu am început să socotesc. Dacă mi-aş fi pus la bătaie majoritatea proviziilor, abia aş fi putut acoperi miza şi aveam un câine despre care credeam că putea învinge; jumătate huskie, jumătate ciobănesc, era mai greu decât oricare alt dulău şi trăgea la sanie cu forţă. Era un conducător înnăscut.

Zărisem însă sclipirea vicleană din ochii negri ai francezului şi am presupus că lupta aceasta avea să fie mai mult decât bănuiam noi. Am şovăit.

– Pă crucea mea, îmi bag şi io câinele, a intervenit moş Tom King cu o sete evidentă de sânge.

Peste o clipă, alţi patru oameni i-au semnat chitanţe lui Pierre. Lupta fusese stabilită.

* * * * *

Viscolul se dezlănţuise şi fulgii biciuiau crusta îngheţată a troienelor deja existente. Kate Chioara a ieşit cu două felinare, atârnându-le deasupra arenei de luptă. Era, după cum v-am spus, un fost puţ de minerit; dintr-o parte, cu ajutorul unui scripete, se putea coborî o cuşcă pentru urşi, iar în partea opusă exista o pârtie pentru accesul câinilor.

Klondike Pete a sărit jos şi a bătătorit zăpada, apoi a urcat înapoi pe pârtie. Ceilalţi şi-au deshămat câinii de la atelaje şi i-au adus acolo, împingându-i apoi în puţ. Câinii simţiseră surescitarea oamenilor, schelălăiau şi mârâiau, umblând prin arenă şi adulmecând neliniştiţi.

Cineva a început să ridice cuşca şi câinii s-au potolit. Unii dintre ei luptaseră cu urşi şi cunoşteau scârţâitul scripetelui. Buldogul Katei Chioara a lătrat înfundat şi a început să ţopăie aţâţat, dorind să muşte primul din ceea ce avea să fie coborât înăuntru.

Oamenii îngrămădiţi în jurul arenei întunecate formau o gloată de spectre, cu chipurile abia luminate de felinarele cu seu ce pâlpâiau gata să se stingă la fiecare rafală de vânt.

Patru bărbaţi aduseseră deja balotul lui Pierre. Balotul era înfăşurat în prelată groasă şi legat strâns cu cinci-şase frânghii de piele, făcute de eschimoşi. Doi dintre ei s-au aplecat deasupra nodurilor, încercând să dezlege pielea îngheţată, în vreme ce alţi doi stăteau alături cu puştile pregătite.

Pierre a blestemat în şoaptă, a scos cuţitul de vânătoare şi a retezat funiile, apoi a rostogolit balotul de mai multe ori. Prelata fusese strâns înfăşurată în jurul marţianului; priveam prin zăpada mânată de crivăţ, încercând să disting forma care avea să iasă din balotul cenuşiu, când, pe neaşteptate, marţianul a căzut dinăuntru.

A ţâşnit imediat de sub prelată, retrăgându-se din faţa lui Pierre şi a luminii felinarelor – o creatură înspăimântată şi singură – şi a scos un şuierat metalic, lunecând peste zăpadă şi căutând o cale de scăpare. La început, şuieratul sunase ca avertismentul unui şarpe cu clopoţei şi câţiva dintre noi au sărit îndărăt. Dar în faţa noastră nu se găsea un şarpe.

Îmi vine greu să descriu monstruozitatea, pentru cine n-a văzut niciodată un marţian. Am citit unele relatări, dar nici una nu reuşise o descriere completă. Amintirile mele despre monstru sunt imprimate atât de adânc de parcă ar fi fost gravate pe o placă litografică, deoarece creatura era, în acelaşi timp, mai mult şi mai puţin decât toate coşmarele noastre cumulate.

Unii amintiseră de nuanţa brună, cu aspect spongios, a capului enorm al creaturii,

de cinci ori mai mare decât capul omului, şi povestiseră despre pielea cu aspect umed care adăposteşte enormul creier marţian. Alţii descriseseră gâlgâiturile respingătoare pe care le scoteau în timp ce respirau, spasmodic, în atmosfera noastră densă.

Alţii insistaseră asupra celor două fascicole de tentacule – câte opt tentacule în fiecare fascicol, imediat sub ciocul lipsit de buze, în formă de V, – şi povestiseră cum acestea spiralau aproape languros în vreme ce creatura se târa pe sol.

Marţienii pot fi comparaţi cu caracatiţa sau cu meduza, întrucât, ca şi ele, par simple capete înconjurate de tentacule. Şi totuşi, sunt cu mult mai mult decât atât!

Nimeni nu descrisese felul în care marţienii erau atât de superb, atât de minunat de vii. Cel capturat de Pierre se legăna înainte şi înapoi, pulsând pe crusta îngheţată a zăpezii cu o uşurinţă ce sugera acomodarea la condiţiile polare. Deşi alţii afirmaseră că fiinţa li se păruse teribil de greoaie în mişcări, mă întreb dacă exemplarele văzute de ei nu fuseseră cumva afectate de climatele mai calde – fiindcă cel din faţa noastră se răsucea cu violenţă, iar tentaculele sale şerpuiau pe zăpadă aidoma unor bice vii, zbătându-se nu în agonie, ci cu disperare, cu o foamete ciudată.

Alţii încercaseră să descrie ce anume văzuseseră în ochii uriaşi ai marţienilor: o inteligenţă uimitoare, un intelect mai ascuţit decât se poate închipui, senzaţia unei ostilităţi pe care unii şi-o imaginaseră ca fiind răutate pură.

Privind în ochii monstrului acela, am văzut toate astea şi mai multe. Monstrul a lunecat pe zăpadă cu o iuţeală înşelătoare, răsucindu-se şi rotindu-se în toate direcţiile. Apoi, pentru o clipă s-a oprit şi ne-a fixat, pe rând, pe fiecare. În ochii săi exista o foame netăinuită, o ferocitate atât de teribilă, încât unii vânători, oameni aspri şi duri, au strigat şi şi-au ferit privirile.

O duzină de bărbaţi şi-au scos armele şi de abia s-au oprit să nu deschidă focul. Pentru o clipă, marţianul a continuat să şuiere în felul său metalic, iar eu am crezut că reprezenta un soi de avertizare, până ce mi-am dat seama că erau doar respiraţiile sale gâfâite.

A apreciat situaţia, apoi a rămas privindu-l cu o duşmănie evidentă pe Pierre. Nu auzeam decât vuietul viscolului peste tundră, sfârâitul particulelor de gheaţă izbind crusta zăpezii, şi bubuiturile inimii mele.

Pierre a hohotit încântat.

– Vezi cum stă t'eaba, amice, s-a adresat el marţianului. Ai v'ea să-mi bei sângele, da' stăm cu puştile pe tine. Există însă şi alt sânge pe care-l poţi bea – al câinilor!

Marţianul l-a privit pe francez cu aceeaşi vrăjmăşie nemiloasă. Nu mă îndoiam că înţelegea fiecare cuvânt, fiecare nuanţă. Am bănuit că învăţase limba chiar de la Pierre, care vorbise cu el şi cu câinii pe lungul drum până la sălaş. Ştia ce i se ceruse.

– Ucide-i, dacă poţi, a spus Pierre. Ucide câinii şi bea-le sângele. Dacă învingi, o să te eliberez şi o să-i poţi găsi pe cei din neamul tău. Simplu, nu?

Marţianul a expirat aer cu un icnet, un sunet aproape mecanic ce n-ar putea fi descris drept vorbire. Cu toate acestea, momentul, intonaţia şi intensitatea sunetului identificau intenţia creaturii la fel de bine ca orice cuvânt pronunţat de buze omeneşti.

– Da, a rostit.

Oprindu-se des şi privind îndărăt spre noi, marţianul s-a deplasat pe sol cu ajutorul tentaculelor şi a intrat în cuşca urşilor. Klondike Pete s-a apropiat de scripete şi a ridicat cuşca, în vreme ce Tom King a basculat braţul vinciului deasupra puţului.

Câinii adulmecau şi lătrau. Mârâiturile lor se contopiseră într-un sunet continuu. Grip, buldogul Katei Chioara, un animal de culoarea cenuşii, a sărit spre cuşcă în vreme ce cobora, mârâind şi pocnind din fălci, dar apoi a simţit mirosul străin şi a bătut în retragere.

Alţii nu au fost la fel de precauţi. Câinii lui Klondike Pete erau veterani ai arenei, obişnuiţi să lupte în pereche, iar colţii lor au clănţănit metalic, în vreme ce lăsam cuşca tot mai jos. Au sărit, căutând să muşte tentaculele ce se fereau de ei.

Când cuşca a atins fundul puţului, huskii lui Klondike Pete au mârâit şi s-au repezit

înainte, vârându-şi boturile printre barele din lemn de pin, încercând să muşte marţianul înainte ca noi să fi tras de funia care deschidea uşa, eliberând creatura în arenă.

Câinii atacau din două părţi simultan, iar dacă în cuşca aceea ar fi fost un urs, animalul s-ar fi retras din faţa unui câine, pentru fi muşcat din spate de celălalt. Marţianul nu s-a lăsat păcălit atât de uşor.

A rămas pentru o secundă în mijlocul cuştii, calm, observând câinii cu ochii săi uriaşi, plini de inteligenţă rea.

Klondike Pete a tras funia care ridica uşa cuştii, lăsând marţianul în faţa haitei de câini, iar cele ce s-au petrecut după aceea sunt aproape prea teribile pentru a fi povestite.

Se spusese că marţienii erau lenţi şi greoi, că aveau dificultăţi în mişcări din cauza gravitaţiei pământene. Poate că aşa fusese atunci când aterizaseră prima dată, dar această creatură părea perfect adaptată gravitaţiei noastre.

Într-o clipă, s-a transformat într-un dinam, o masă de carne mişcătoare, formidabilă, pornită să distrugă. S-a repezit mai întâi într-un perete al cuştii, apoi în cel opus, iar la început am crezut că dorea să sfarme cuşca. Marţianul avea aproximativ mărimea şi greutatea unui urs negru şi văzusem cuşti pentru urşi ce fuseseră distruse în timpul luptei. Am auzit lemnul trosnind sub izbiturile monstrului, dar el nu încerca să rupă barele.

Abia după ce s-a lovit de al doilea perete, am priceput ce se întâmplase. Fiecare tentacul al unui marţian este lung de şapte picioare, iar în capăt are lăţimea de aproape trei inci. Cu câteva tentacule biciuind aerul ca nişte şerpi şi lovind cu precizie, marţianul trecuse dincolo de bare şi înhăţase un huskie, apoi pe celălalt, şi trăsese câinii, în ciuda împotrivirii lor, lipindu-i de exteriorul cuştii, unde îi ţinea de beregată.

Huskii lătrau şi schelălăiau, zbătându-se, zgâriind tentaculele cu ghearele labelor din faţă şi încordându-şi toate puterile. Nu erau animale de casă din New York sau din San Francisco, ci câini antrenaţi, care puteau trage o sanie cu încărcătură de patru sute de pfunzi prin tundra geroasă, timp de şaisprezece ore pe zi, şi crezusem că s-ar fi putut desprinde cu uşurinţă din strânsoarea marţianului.

Uşa cuştii începuse să se deschidă, dar, folosindu-se de alt tentacul, marţianul a prins-o şi a ţinut-o închisă, cu siguranţa unui lacăt din oţel, oprindu-i astfel pe ceilalţi câini să pătrundă înăuntru.

Cei de afară lătrau şi mârâiau. Buldogul s-a repezit şi a muşcat fulgerător tentaculul care ţinea uşa închisă, apoi a sărit îndărăt. Doi câini au urlat şi au dat ocol arenei, neştiind în ce fel să atace. Buldogul s-a repezit din nou – o dată şi încă o dată –, iar ceilalţi l-au imitat, astfel că trei câini mârâiau, încercând să sfârtece tentaculul care închidea uşa. Am văzut cum i-au sfâşiat pielea, dezvăluind carnea albă, moale, aproape lipsită de vase de sânge.

Marţianul părea indiferent. Era de acord să-şi sacrifice un apendice, pentru a-şi potoli foamea. Ţinându-i pe cei doi huski lipiţi de pereţii cuştii, creatura a început să se hrănească.

Nu trebuie uitat că Pierre o ţinuse nemâncată vreme de nouă zile şi că orice om astfel tratat ar fi căutat hrană, înainte de a fi continuat lupta. De asemenea, se raportase că marţienii sugeau sângele victimelor şi că, în acest scop, se foloseau de pipete cu lungimea de aproape un iard. Din alte relatări s-ar fi putut crede că acele pipete erau metalice şi existau în interiorul vehiculelor marţiene, dar adevărul era altul.

Din ciocul marţianului a ieşit un os alb şi lung de trei picioare, răsucit aidoma cornului unui narval, şi cu o gaură în vârf.

Cu o mişcare expertă, marţianul a înfipt osul în vena jugulară a celui mai apropiat huskie, care a chelălăit şi a mârâit feroce, încercând să scape.

O sorbitură zgomotoasă, orgasmică, a răsunat dinspre marţian, de parcă ar fi băut salsaparilă cu un pai enorm. Moartea câinelui a fost surprinzător de rapidă. Zvâcnea convulsiv din labele dindărăt, însângerând zăpada, pentru ca, peste o clipă, să înceteze brusc orice mişcare, cutremurându-se din tot trupul şi rămânând inert.

Câţiva stropi minusculi de sânge i s-au scurs din beregată, când a încetat strădaniile disperate de desprindere din tentacul.

În treizeci de secunde, fusese golit de sânge. Marţianul s-a răsucit fulgerător, a introdus cornul în al doilea huskie şi i-a băut sângele la fel de rapid. Acţiunea se desfăşurase cu o iuţeală şi cu o precizie cutremurătoare, la fel de lipsită de conştientizare pe cât este, pentru om, mestecarea şi înghiţirea unui măr.

Între timp, ceilalţi câini sfârtecaseră o bucată destul de mare din tentaculul care fixa uşa şi, în vreme ce se hrănea cu al doilea huskie al lui Klondike Pete, marţianul şfichiuise de câteva ori din alte tentacule, lovind câinii peste boturi, înspăimântându-i şi silindu-i să se retragă câţiva paşi; animalele rămăseseră locului, mârâind şi sărind înainte şi înapoi, căutând un punct vulnerabil.

Marţianul s-a oprit, l-a privit cu duşmănie pe Klondike Pete şi a zvârlit spre el leşul celui de-al doilea huskie. Privirea sa era ucigaşă – promitea ce i-ar fi făcut lui Klondike Pete, dacă ar fi fost în libertate.

După aceea, marţianul a exhalat prin cornul lung şi alb, împroşcându-ne cu o ceaţă fină de stropi de sânge. Sunetul pe care l-a scos prin această curăţire, aproape mecanică, a instrumentului său de hrănire, a fost tulburător; păruse un strigăt de trâmbiţă, vibrând prin noapte, străpungând viscolul. Era un ţipăt de jale, infinit de singur prin ţinutul întunecat.

În clipa aceea, m-am simţit mărunt şi meschin, stând acolo, pe marginea arenei şi îndemnând câinii să-l termine pe marţian. Cei şase câini rămaşi se retrăseseră puţin şi-l priveau pe monstru în tăcere, adulmecând aerul, surprinşi de sunetul cu adevărat impresionant.

O rafală muşcătoare de crivăţ m-a lovit în faţă şi, pentru prima dată de la începutul luptei, mi-am dat seama cât de frig îmi era. Sperasem ca viscolul să aducă aer mai cald, ba chiar aşteptasem cu nerăbdare următoarele zile, deoarece norii veniţi dinspre sud promiteau un acoperiş împotriva gerului. Însă acum vântul sufla de-a dreptul brutal. Aveam impresia că prin vene îmi curgea apă cu sloiuri, iar violenţa furtunii îmi tăia respiraţia. Mi-am strâns umerii, ghemuindu-mă puţin, şi am văzut câinii tremurând în aşteptare, scoţând aburi calzi din boturi.

Am dorit să mă întorc cu spatele, să fug în sălaş, la soba caldă, să uit de lupta aceasta respingătoare. M-a ţinut însă locului propria mea sete de sânge, propria-mi surescitare agitată.

În arenă se găseau şase câini puternici, din rase crescute pentru a duce o viaţă aspră. Mârâiau ameninţători, păstrând distanţa, iar marţianul şi-a retras cornul sub ciocul în formă de V şi a deschis brusc uşa cuştii, năpustindu-se spre ei. Îşi potolise foamea şi acum era gata de înfruntare.

Precum o masă zdrobitoare, vibrând, s-a rostogolit peste zăpadă, fixând câinii cu privirea. În ochii lui se citea o expresie de măreţie neştirbită, un aer de superioritate care nu putea fi pusă la îndoială. „Eu sunt stăpân aici", le spunea câinilor. „Eu sunt ceea ce aţi dori voi să fiţi. Sunteţi demni doar pentru a-mi sluji ca hrană."

Cu un lătrat înnăbuşit, Grip a ţâşnit spre marţian, trupul său cenuşiu plutind tăcut, ca un spectru, peste zăpadă. A sărit, căutând să muşte ochiul uriaş al creaturii. Am fost gata să-mi feresc privirea. Nu voiam să văd ce avea să se întâmple când fălcile buldogului, aidoma unor menghine, aveau să muşte din ochiul negru.

Marţianul însă s-a ferit cu o iuţeală incredibilă, aplecându-se sub câine. S-a transformat într-un dinam rotitor, un vârtej, o forţă vie cu o energie incredibilă. Ridicând trei tentacule, a prins beregata buldogului aflat în aer, apoi le-a răsucit şi le-a coborât brusc. Un trosnet oribil s-a auzit când buldogul a lovit solul şi a săltat de două ori. După aceea, a lunecat câteva picioare pe zăpadă, cu gâtul rupt, şi a rămas gâfâind şi schelălăind pe gheaţă, nemaiputând să se ridice.

Huskii nu se speriaseră însă. Câinii aceştia sunt rude apropiate ale lupilor şi setea lor de sânge, instinctele primare transmise de la o generaţie la alta le-au învins frica. Alţi patru s-au năpustit şi au muşcat

aproape simultan, fără să se teamă de spectacolul necunoscut, straniu şi ameninţător din faţa lor. Când un câine prindea un tentacul mişcător, încercând să-l sfâşie şi să-l sfârtece, aşa cum ar fi făcut cu un caribu tânăr din tundră, marţianul îşi contracta tentaculul, retrăgându-l rapid şi înhăţând câinele în strânsoarea lui.

Peste câteva secunde, ţinea patru câini turbaţi ce mârâiau, iar tentaculele lui se încolăciseră în jurul beregăţilor lor precum laţurile unor spânzurători.

Animalele se zbăteau cu disperare, se zvârcoleau şi căutau să se desprindă. Mârâielile de atac se transformaseră în schelălăituri jalnice de surpriză şi frică. Lătrăturile sălbatice de luptă fuseseră uitate, iar acum cei patru huski, fraţii lupilor, dădeau din toate labele, încercând să scape.

Marţianul a prins fiecare câine cu alte câteva tentacule, tot aşa cum o caracatiţă ar prinde peştii mai mici, şi apoi le-a înnăbuşit lupta şi viaţa, în vreme ce noi priveam cu o fascinaţie îngrozită.

Schelălăiturile de surpriză, gâfâiturile sufocate ale câinilor, zvârcolelile lor, toate au încetat în curând. Piepturile huskilor au încetat să se mai ridice şi să coboare. Vântul le răvăşea blănurile sure.

Marţianul a rămas deasupra lor, gâfâind şi pulsând de efort, şi ne-a fulgerat cu privirea.

Rămăsese un singur câine. Huskie-ul lui Tom King, un luptător curajos, care se ştia depăşit. Dădea târcoale în partea opusă a arenei, schelălăind ruşinat în sus, către noi. Era prea inteligent ca să lupte cu monstrul acela ciudat.

Tom King a şchiopătat spre pârtia câinilor şi, icnind, a ridicat poarta pe unde câinele lui putea scăpa din puţ. În condiţiile unei lupte obişnuite, un asemenea act de clemenţă n-ar fi fost admis, însă acestea nu puteau fi considerate în nici un caz condiţii obişnuite. Nu ne-ar fi amuzat moartea lipsită de rost a ultimului animal.

Klondike Pete şi-a înălţat Winchesterul calibru 0,30 şi a ţintit între ochii marţianului. Creatura ne-a privit feroce, fără teamă.

„Ucide-mă", părea că spune. „N-are a face. Acum am fost singur, dar ne vom întoarce!"

– Aşa, deci, amice, a vorbit Pierre către marţian. Ţi-ai câştigat viaţa. După cum ţi-am p'omis, acum te voi elibera. Însă nu c'ed că tovarăşii mei de-aici – şi a făcut un gest larg către spectatorii din jurul arenei – vo' fi la fel de generoşi, *Mon Dieu*. Condoleanţele mele!

S-a întors cu spatele la marţian, iar eu am privit formidabila creatură din puţ, luminată doar de pâlpâirile neregulate ale felinarelor cu seu. Viscolul continua, iar gerul aspru mă sfredelea şi, pentru o clipă, m-am întrebat cum era pe Marte. Mi-am închipuit planeta răcindu-se de-a lungul mileniilor, devenind un iad îngheţat, aidoma acestui ţinut unde noi ne autoexilasem. Mi-am imaginat o casă caldă, o odaie caldă şi m-am gândit cum eu însumi, precum marţianul, aş fi fost în stare de orice pentru o oră de intimitate călduroasă. Aş fi plănuit, aş fi furat, aş fi ucis. Exact aşa cum făcuse marţianul.

Timpul păru că se opreşte, câtă vreme Klondike Pete ţinti şi m-am trezit croncănind fără putere:

– Lasă-l să trăiască. Şi-a câştigat dreptul.

Toţi au încremenit. Kate Chioara m-a privit din partea opusă a puţului. Jim şi-a lăsat capul pe un umăr şi m-a cercetat cu un aer straniu.

Marţianul şi-a întors ochii monstruos de inteligenţi spre mine şi parcă mi-a pătruns în suflet. Pentru prima dată, în privirea aceea nu exista foame şi nici răutate.

Cele ce s-au petrecut în continuare nu pot fi explicate, fiindcă simplele vorbe nu ajung pentru a descrie senzaţia pe care am primit-o dinspre el. Există unii care afirmă că marţienii comunică prin clicuri emise din ciocuri, ori prin mişcările tentaculelor, totuşi mulţii martori care i-au observat pe monştri sunt de acord că asemenea sunete sau mişcări nu par a fi vizibile. Ba chiar, un reporter londonez a sugerat că marţienii pot comunica de la depărtare, împărtăşindu-şi gândurile. Asemenea ipoteze fuseseră ridiculizate în anumite cercuri, însă eu nu pot să spun decât ce s-a întâmplat cu mine:

priveam marţianul din puţ şi, brusc, mi s-a părut că o inteligenţă uriaşă mi s-a revărsat în minte. Pentru o clipă, gândurile mele au părut că se extind şi intelectul meu a umplut universul, iar eu am întrezărit o planetă cu deşerturi de nisip sângeriu, spulberat de vânt, o planetă atât de îngheţată încât senzaţia frigului m-a izbit precum o lovitură fizică, făcându-mă să mă îndoi şi să cad în zăpadă, chircit. Iar când am privit lumea aceea, am făcut-o prin ochi ce nu-mi aparţineau. Lumina era incredibil de puternică şi stacojie, astfel că zăream peisajul ca într-o ciudată seară de vară, când cerul strălucea mai roşu decât normal. Mă uitam spre un orizont care, în mod straniu, era concav, ca şi cum aş fi privit o planetă mult mai mică decât a noastră.

Câteva plante purpurii creşteau în acest pustiu îngheţat, dar păreau bicisnice. În depărtare, oraşe marţiene – siluete mişcătoare ce umblau prin canioane gigantice şi labirintice, urmărind Soarele în funcţie de anotimp – se deplasau atrăgătoare, sclipitoare. Am tânjit după căldura lor, după compania tovarăşilor mei marţieni. Mi-am dorit căldură, tot aşa cum un flămând şi-ar fi dorit hrană în ultimele momente ale vieţii.

Iar deasupra mea, plutind ca un grăunte de praf în oceanul spaţiului, se găsea Pământul scânteietor.

Unul. Noi suntem unul, păru că-mi şopteşte un glas în minte şi am ştiut că marţianul, cu intelectul său superior se sinchisise să-mi vorbească. *Tu mă înţelegi. Noi suntem unul.*

Apoi, de deasupra mea – deoarece mă prăbuşisem pe zăpadă sub greutatea acestei viziuni extraordinare – a detunat o puşcă, iar sunetul ei a reverberat din sălaş şi din dealurile scunde din jur. Klondike Pete şi-a reîncărcat carabina şi a mai tras de trei ori, iar izul înţepător de praf de puşcă şi de unsoare arsă dinspre ţeava armei au umplut aerul.

M-am sculat şi am privit în puţ, spre marţian. Se zbătea în convulsiile morţii, răsucindu-se şi zvârcolindu-se pe sol în felul său neomenesc.

Toţi au rămas în zăpada îngheţată, privindu-l cum moare. M-am uitat peste umăr şi până şi doctorul Weatherby venise să asiste la decesul monstrului.

– Păcat, a murmurat el, apoi: Ei bine, s-a terminat.

Mi-am scuturat zăpada de pe haine şi am privit din nou în puţ. Tom King mă examina cu ochi urduroşi ce sclipeau sub razele felinarului. S-a tras de barbă şi a chicotit:

– Auzi la el: „Lasă-l să trăiască!". Mi-a întors spatele, continuând să vorbească: Toţi mucoşii care crede că ştie totu', da' n-are habar dă nimic dă pă lumea-asta!

Ceilalţi s-au grăbit să intre în căldura sălaşului, iar peste câteva clipe m-am silit să-i urmez.

* * * * *

Faptele acestea s-au petrecut în noaptea de 13 ianuarie 1900. Din câte cunosc, am fost printre ultimii oameni de pe Pământ care au văzut un marţian viu. În ţările calde, invadatorii muriseră cu luni în urmă, în decursul acelui august dogoritor. Iar chiar în vreme ce noi fusesem asaltaţi de viscolul teribil, giganticul oraş umblător din Anchorage a pornit, lent, spre nord şi n-a mai fost văzut nicicând. Urmele pe care le-a lăsat dovedesc că ar fi ajuns la ocean, că ar fi încercat să meargă pe gheaţa acestuia şi că s-ar fi scufundat. Mulţi cred că marţienii s-au înecat, dar alţii afirmă că ei şi-ar fi dorit din capul locului să ajungă sub ape; de aceea, suntem siliţi să ne întrebăm dacă nu cumva marţienii trăiesc chiar acum în oraşe, sub calota polară, aşteptând momentul prielnic întoarcerii.

Dar în noaptea despre care vorbesc, nici unul dintre noi, cei din Vizuina Ascunsă, nu ştia ce avea să se întâmple în lunile următoare. Poate datorită urii din privirea marţianului, poate din cauză că fusesem atât de aproape de creatură, sau poate hăituiţi chiar de sentimentele noastre de vinovăţie pentru ceea ce făcusem, ne temeam mai mult ca oricând de o moarte groaznică în tentaculele marţienilor.

Desen de Dan Raihert

După ce s-au încălzit câteva minute în sălaş, oamenii s-au risipit. Doctorul Weatherby a acceptat să mă însoţească până la baracă, profitând de mantia acoperitoare a viscolului, ca s-o consulte pe Bessie. Mai mult decât orice altceva, boala ei mă determinase să vin la Vizuină.

Am părăsit Vizuina Ascunsă în toiul viscolului, lăsând zăpada să ne acopere urmele. Bessie nu mai se afla în baracă. Uşa era deschisă şi un braţ de lemne zăcea pe podea, la câţiva paşi dincolo de prag. Am ştiut atunci că marţienii o prinseseră, că o culeseseră când încercase să facă focul şi să se încălzească. Am orbecăit prin zăpadă, până ce i-am găsit trupul îngheţat şi golit de sânge nu departe de baracă.

Am fost copleşit de durere şi am insistat să ies, la adăpostul întunericului, şi s-o îngrop adânc în zăpadă, unde lupii n-aveau s-o găsească. Nu-mi păsa dacă aveam să fiu prins de marţieni. Aproape chiar o doream.

Furtuna încetase. Noaptea arctică era ucigător de geroasă, iar stelele străpungător de sclipitoare. Aurora boreală pâlpâia verde deasupra orizontului nordic, într-o revărsare superbă de lumină şi, după ce am îngropat-o pe Bessie, am rămas aproape o oră în zăpadă, privind într-acolo.

Probabil că doctorul Weatherby fusese îngrijorat de prelungita mea absenţă, întrucât a ieşit din baracă, mi-a cuprins umerii cu braţul, apoi a ridicat capul şi a privit cerul înstelat.

– Auzi... aceea este, nu? Aceea este Marte.

Se uita mult mai spre sud decât privisem eu, aparent crezând că studiam bolta. Nu mă atrăsese niciodată cercetarea cosmosului şi nu avusesem habar unde se găsea Marte. Ne privea de acolo, din depărtare, precum un ochi roşu şi veninos.

Doctorul Weatherby a rămas o săptămână cu mine, să mă îngrijească. A fost o perioadă stranie. Eu tăceam, cufundat în gânduri, iar doctorul aşeza pe stiva de lemne, zi de zi, vase în care se găseau culturi de alge. În fiecare vas se dezvoltau punctuleţe colorate de bacterii; examinându-le, Weatherby spera să descopere ce specii anume de bacterii îi distrugeau pe marţieni. Susţinea întruna că asemenea culturi de germeni ne-ar fi putut oferi excepţionale arme defensive în cazul unor războaie viitoare. Afirmaţiile lui mă intrigau şi, cumva, din toate evenimentele ce s-au petrecut în iarna aceea, mintea mea amorţită îşi aminteşte cel mai bine petele verzui de mucegai şi bacterii.

După plecarea doctorului, a urmat perioada cea mai dificilă din viaţa mea. Pe tot restul iernii, am fost lipsit de hrană, de căldură şi de consolare. Uneori îmi doream să mă culeagă marţienii, deşi mă străduiam din răsputeri să supravieţuiesc.

Înainte să ia sfârşit anotimpul rece, am fost nevoit să-mi ucid câinii ca să mă hrănesc şi, în cele din urmă, să-mi fierb şnururile din piele de la încălţăminte şi să le molfăi. Am trăit de pe o zi pe alta, sub fiecare rafală îngheţată dinspre nord.

Am reuşit să supravieţuiesc.

Şi încet, şovăitor, aidoma mersului unui bătrân vlăguit, după iarna sălbatică a venit o primăvară rece.

Traducerea:
Mihai-Dan Pavelescu

MATEI-ALEXANDRU MOCANU

ARCHAOS

„Viaţa este plină de miracole,
iar miracolele... ei bine,
Miracolele...“

Mat Theos

„păi dacă stau să mă gândesc bine, io îmi aduc aminte că a mai fost cândva o vreme ca asta, când a plouat luni în şir, cerul se deshidratase, norii arătau ca nişte piei fleşcăite, iar sheletele şi cartilagiile de un alb luminos al stelelor, constelaţiilor sau ale altor animale din Bestiar apăruseră vederii... nu mă, n-ai înţeles, nu *omnia visibilium et invisibilium*... după zile cu ceaţă, aburi şi ploi s-a lăsat pentru prima oară noaptea. Toţi au încercat să găsească o explicaţie pentru căderea ei, unii o vedeau deja ca un semn izbăvitor, alţii mai sceptici comentau destul de rece fenomenul normal, consecinţă a mişcării de rotaţie, în fine, au divagat şi au presupus şi au sperat până când cerul a apucat-o, a tras-o lângă el, apoi s-a învelit cu ea ferindu-se de privirea coclită a ochiurilor de apă.“

„Mda. Frumos.“

Stăteau ghemuiţi sub o foaie de cort, feriţi de picăturile mărunte şi reci de ploaie. Focul pâlpâia din ce în ce mai stins, întreţinut de nişte tăciuni anemici. Eiffel căută cu privirea în jur, apoi se întinse icnind după câteva vreascuri îngrămădite undeva în spate. Manole se făcu a nu vedea mâna întinsă de celălalt şi se întoarse spre grupul celor care, înfofoliţi în piei, încercau să adoarmă.

„Hm. Luna.“

Într-adevăr, Luna, însoţită de câteva zeci de stele, apăruse în spărtura unui nor.

„Poftim?“

Eiffel se ridicase. Luă un beţigaş din foc şi îşi aprinse ţigara. Trase un fum, apoi se dădu mai departe de flăcări.

„Ce spuneai?“

„Luna, zic. Regina palidă a nopţii.“

„Care palidă? Nu vezi şi tu că e buhăită? Luna beată, asta e!“

Manole dădu a lehamite din cap şi îşi aprinse şi el un chiştoc. Pentru Eiffel, Luna era beată, Soarele un incestuos pervers, Orion un mălai-mare, iar Calea Lactee o zgaibă în curul companiilor de transport cu dragoni sau cocori. Manole ştia că Eiffel era de nezdruncinat în păreri şi, neavând chef de ceartă, alesese o discuţie neutră, poftim, starea şi evoluţia vremii. Da' cu ăsta nu puteai s-o scoţi niciodată la capăt. Să ai şi tu dreptate. Manole îl înjură în gând. Tresări. Eiffel îl atinsese pe umăr. Ascultară. La început, liniştea nopţii şi apoi o bolboroseală, o agitaţie ca de ulcior scufundat în mai multe rânduri într-un chiup mai mare. Îşi aşternură privirile peste împrejurimi, unul zăbovind asupra tufişului pitic din imediata apropiere, celălalt cercetând cu privirea cei doi sau trei copaci răzleţi rătăciţi în câmpie cine ştie cum, până când un plescăit asurzitor deveni centrul de interes pentru amândoi. Eiffel se ridică primul, strângându-şi mantaua pe trup.

Ploaia se transformase într-o bură fină, care le răcorea feţele încinse de căldura focului. Manole înjură înfundat. Peste tot numai noroi. Strânse din dinţi şi îşi scoase piciorul înnămolit dintr-o hârtoapă. Luă apă dintr-o băltoacă şi încercă să se cureţe... Nu vedea nimic şi căută înciudat lumina Lunii. Hm, curios lucru, spărtura era tot acolo, dar Luna dispăruse înghiţită de norul balaur. Ferind cu grijă băltoacele, se apropie de Eiffel, cu gând să-i spună.

Exact în faţa sa, în apele unui lac întunecat se înecase Luna. Zăcea la fund, murdărită de mâl, încercănată de picăturile reci ce cădeau de sus. Manole surprinse cu coada ochiului încremenirea lui Eiffel şi privi cerul. Locul din fereastra norului era gol. Se lăsă pe vine, privind în unda lacului. Nimic. Chipul nu i se reflecta. Se întoarse întrebător către Eiffel, dar întrebarea îi îngheţă pe buze.

Carevasăzică, îşi spuse gânditor strângând din dinţi şi crispându-se, apele au furat Luna. Hm. Să existe dară un conflict între spaţiul acvatic şi cel celest? Ambele să lupte pentru întâietate, una să încerce să ia locul celeilalte, să schimbe ordinea firească a lucrurilor şi să

continue să fure, schimbând totul în microcosmuri, iar ea, macrocosmul... Nţţţ.

Privi mai cu atenţie. Prin adâncuri, şiruri de peşti se îndreptau către Luna înecată. Fără să vrea, calfa se simţi atrasă de exotismul şi simetria întregii agitaţii acvatice, care părea să încerce a reconstitui un străvechi ritual... şi pe dată Manole avu sentimentul că a mai trăit cândva o situaţie ca cea de faţă – *Hi! Hi! Deja vu/Deja voodoo* – Încercă să-şi amintească unde – *La asiatici. La asiaticii ăia, cărora le-aţi înălţat zidul, stăvilar în calea Styxului. Şi Luna în mijlocul Styxului cu spiritele care trec prin ea, prin poarta lui Hecate, prăbuşindu-se în apele întunecate. Suflete suferinde în văgăuni* –, unde a mai văzut ceva asemănător? Da, sigur. Normal să-şi amintească, doar din perioada aia începuse Eiffel să se comporte ciudat, abstras şi ciudat, ca toţi salahorii ăia care înălţau Troia, Cetatea Eternă, aşezată pe şapte coline, udată de spuma mării...

Peştii îşi agitau cozile ca pe nişte flageli, atraşi de petele întunecate ale Lunii. Intrau, migrau cu zecile către ea. Mâlul de pe fund se ridică, iar apele începură să bolborosească, spărgând bule maronii. Eiffel căzu pe spate. Manole îl prinse de mână şi-l ridică, ferindu-l de stropii fierbinţi. Se îndepărtară grăbiţi din locul acela, se întoarseră însă şi priviră.

Luna într-o continuă creştere ieşea din valurile care aruncau jeturi de apă în sus şi cutremura pământul. Se umfla treptat, ca un furuncul pe faţa ciupită de bură fină. Luna cu garnitura de peşti înecaţi în mâl umplu tot platoul şi din ce în ce mai accelerat – Domne!, nu putu să se abţină Manole – întreg câmpul vizual. Urmă o explozie seacă şi un peşte uriaş ţâşni în văzduh.

Când totul se linişti, cei doi înaintară cu precauţie. Era un crater uriaş, complet secat de apă şi de peşti. Doar pe fundul lui gâfâia precipitat o arătare uriaşă şi *albastră*. Monstrul căscă gura şi cei doi se uitară miraţi unul la altul. Cu prezenţă de spirit, Eiffel duse mâna în desagă şi scoase din ea o daltă.

Un omuleţ cu barbă cenuşie, lungă până la pământ şi cu plete colilii ieşi din măruntaiele monstrului.

„Hei, făcu cu mâna, nu vă temeţi, Marsaba nu vă face nici un rău." Şi ca să-i convingă, lovi cu ciomagul botul acestuia. Sunetul reverberă până la ei.

„Sunt Noe. Nu ştiţi? Naierul..." Omuleţul încercă să se urce pe pereţii abrupţi. Căută cu mâinile un sprijin în lutul care i se prelingea printre degete. Eiffel scoase la iveală o funie ceruită. Manole păru surprins. De obicei, lucrurile din sacul ăsta erau amintiri personale pentru maestru, pe care nu le folosea niciodată în scopuri practice. De pildă, p-asta o avea de la unul, Etana, pentru care se zicea că Eiffel ar fi avut cândva ceva sentimente... hm, mă-nţelegi... Pe vremea aia Manole nu era discipolul lui, ci oscila undeva între viaţa monahală şi cea studenţească.

Eiffel, în mod sigur, nu îşi făcuse din propria persoană un obiect de cult. Deşi gurile rele vorbeau că nici n-ar fi putut, că şi-ar fi îngropat de vie nevasta, care nu credea că prea desele vizite la Etana aveau scopul de a-l învăţa arta Descoperirii Extazului şi Emoţiei Sublime, dobândite cu ajutorul frânghiei-urcătoare-la-cer...

„Ai de gând să ţii, ori...?!" Vocea răstită îl scoase din visare. Apucă frânghia, o trase în jurul scripetelui şi-l privi cum coboară.

„Uf. Obosii. Deh..." Moşneguţul gâfâia, Eiffel nu-l băgă în seamă, ci îl legă strâns şi strigă la Manole. Acesta începu să rotească mecanismul, ridicându-l pe omuleţ.

„r-ar mama ta a dra... beleşte ochii cum trebuie, boule!" Calfa trăsese prea repede, izbindu-l pe moş de pereţii lutoşi. Văzu cum barba şi faţa i se murdăresc şi simţi arzându-l privirea celui de jos. Manole înghiţi în sec, apucă mâna întinsă de moşneag şi-l ridică.

„Aşa..., uşurel cu tata... uşurel... eh, gata!" Descotorosindu-se de frânghie, Manole cârmi nasul. Ăsta nu ştia ce e aia baie.

„Şi zii, n-aţi auzit de mine, ai? Păi io sunt Noe, bre, ăla de-a scăpat oamenii de Potop. Nu ştii... Omul din Lună, atunci..."

Manole auzi strigătul salvator al maestrului. Rânji maliţios. În situaţii care cereau să pui imaginaţia la încercare pentru a ieşi din impas, dibăcia lui Eiffel era nulă. Îi aruncă şi lui frânghia şi după câteva secunde îl scoase şi-l ajută să se dezlege. Eiffel puse frânghia în desagă şi se întoarse spre noul venit.

„Ăsta micu' n-a auzit de mine. Cică nu..."

„Ştiu. Eşti Noe. Şi ai venit să ne salvezi de Potop."

Figura moşului se lumină pe dată şi-şi deschise braţele în semn de mulţumire. Pocni apoi din degete, iar monstrul *alb* sări în aer, se micşoră şi căzu într-o butelcuţă cu încrustaţii de fildeş şi argint. Făcu ştrengăreşte cu ochiul şi, urmându-l pe Eiffel, porni către corturi.

Ploaia se înteţise. Manole mai privi o dată în sus. „Luna beată", îşi zise şi grăbi pasul.

Ajuns în luminişul poleit de razele lunii, Perceval se opri intrigat. Strângea în mână un

corn vânătoresc, iar paloşul i se bălăngănea la şold. Gâfâia, pesemne că alergase după cineva, sau ceva, dar nu-şi amintea nimic. Ciudate erau şi veşmintele verzi, de yeoman, om al pădurii, şi sentimentul inexplicabil de vinovăţie care îl copleşea. Lătratul câinilor care-l muşcau de picior îi întrerupse reveria. Cu o siguranţă pe care nu şi-o cunoştea, se aplecă asupra lor cu blândeţe. Animalele încetară să latre, dar se furişară unul câte unul către lacul în care se îmbăiau razele lunii. Îi urmă şi, instinctiv, îşi privi chipul în undă. Înghiţi în sec. Din apă îl privea Yvain. Se îndepărtă şi Yvain, sau chipul din apă, făcu la fel. El... era Yvain? Din apă ţâşni soţia Regelui, Doamna. Cuvântul iubit îi ieşi înfrigurat pe buze. Faptul că era soţia regelui Arthur şi că el era pornit în căutarea unui, vai, atât de îndepărtat Potir al Graalului nu mai conta atâta timp cât ea era aici, fremătând de iubire. Închise ochii şi o sărută. Când îi deschise, Vivian îl privea satisfăcută. Îşi întinse braţele către el, murmurând: „Vino, eroul meu, vino, iubitul meu Lancelot, să ardem sub unde ca nişte zei ai soarelui, să..." şi cavalerul sări în sus, îngrozit, fermecat, de parcă o văzuse pe Diana înconjurată de aura ei diafană, statuie de marmură scăldată în valul de argint.

Câinii se porniră să urle lugubru.

Eiffel mai privi un timp afară prin spărtură cum o haită de câini încerca să sfâşie *le cerf malade*, apoi se întoarse în interiorul Colibei Monstru. Pregătirile pentru ritualul de iniţiere erau aproape gata, dar Eiffel ştia că-şi pierduseră acea sacralitate de pe vremea când el, puberul, trebuise să le înfrunte cu bărbăţie. Acum... Manole ştia deja în ce constau, pătrunsese în colibă încă de când o înălţau... halal naştere iniţiatică.

În faţa Catedralei, novicii aşteptau goi, boiţi în alb, mimând goliciunea spiritelor pure. Eiffel strâmba din nas. Arătau parcă veniţi pentru „Le feu de soties", pentru Orgiile Nebunilor, nu pentru ritualul de iniţiere. Aşteptau în mirosul fumului de tămâie venirea călugărilor care să îi conducă înăuntru. Din interiorul navei răsună Te Deum Laudamus. Însoţiţi de şiragul purtătorilor de rase, novicii pătrundeau în Catedrală. Tăceau, dar pe feţele lor neatinse încă de amprenta mortificării se citea plictisul. Erau obligaţi să privească nişte drame liturgice, sau nişte Miracole. Călugării intonau coruri gregoriene şi figuranţii în mantii albe prezentau Miracolul lui Teofil. Eiffel schiţă un zâmbet amar. După Iniţiere, novicii aveau să se destrăbăleze chiar aici, sub privirile sfinţilor de piatră. Îşi aminti cuvintele lui Ioan Hristonomul care deplângea capacitatea actorilor de a minţi, substituindu-se unei alte persoane. Îl căută cu privirea prin mulţime. Nu-l zări, dar îl văzu pe Manole. Aştepta şi el. Eiffel închise ochii, retrăind vânătoarea, circumcizia, torturile suferite în Insule.

Lumea de afară începea să se agite. Veneau muzicanţii.

Dimineaţa lăptoasă îi surprinsese sporovăind încetişor în jurul blidelor cu moretum. Numai Eiffel bocănea de zor, cocoţat pe schele. Elena duse vasele de lut într-un colţ şi apoi, rând pe rând, le scoase în ploaie şi le spălă.

Când se întoarse lângă ceilalţi era udă leoarcă. Cămaşa din mătase i se lipise de sâni, scoţând în relief sfârcurile anormal, îngrijorător de mici... Da Vinci oftă. Elena se aşeză lângă foc să se usuce, îşi strânse pletele într-o parte, scuturându-le uşor. Zâmbi. Surprinsese privirea lui Perceval aţintită asupra ei. Şi Da Vinci o privea la fel de stăruitor. Chicoti. Era plăcut să fii curtată de doi. Simţi că devine centrul lor de interes. „Merge cineva să mă spele pe spate?"

Noe, moşneagul, părea să nu-şi dea seama de ceea ce se petrecea în jur. Le povestea pentru a suta oară cum a salvat el omenirea de la Potop.

„...ajunsesem pe tărâmul mării."

Manole dădu un cot sugestiv vecinului său. Da Vinci se întoarse mirat. Manole schiţă un rânjet şi-l arătă pe moşneag cu privirea. Da Vinci ridică din umeri şi îl privi înciudat. Pierduse câteva faze din discuţia şoptită dintre Elena şi Thais, şi era sigur că-l vizau pe el. În ultima vreme observase că atitudinea Elenei faţă de purtările şi preocupările sale se îmbunătăţise mult şi considera asta o încurajare menită să îi arate că a venit vremea primului pas.

„Mai întâi am crezut că am o vedenie. Am mai făcut un pas, m-am apropiat de stânci şi de data asta am distins şi o voce care mă îndemna să intru în apă."

Perceval simţea că memoria moşului, în loc să intre la apă datorită ploii, se umfla şi curgea în continuare, plină de poveşti. În momente ca acestea ar fi preferat până şi tovărăşia lui Hyperion. Bleah! Mai bine s-ar duce să-l ajute pe Eiffel. Dădu să se ridice când simţi palma Thaisei prinzându-i braţul. Privirea ei lascivă şi umedă îl pironi pe loc, şi simţi cum îl năpădeşte un val de căldură.

„Un peşte *auriu*?"

„Da, un peşte mititel, cu totul şi cu totul de aur. Mă ruga să-i dau drumul în schimbul a trei dorinţe. M-am gândit la visul pe care îl avuse-

sem şi i-am zis să îmi facă rost de o arcă mare..."

„...în care să intre câte două din vieţuitoarele de pe uscat, mare şi văzduh, nu?"

„Întocmai. Da' de unde ştii?"

Manole surâse maliţios. Moşu' nu se prindea că îşi bătea joc de el.

„Am auzit şi eu de la lume."

Mai exact, îl auzise pe Trophonius, cam atunci când înălţau Templul din Delphi. Regele Beoţiei era un tip amabil. Chiar prea amabil. Asta o aflase după trei zile şi trei nopţi petrecute în cortul acestuia, în care Manole trebuise să joace rolul Şeherezadei.

Atunci, pentru prima oară de când se născuse, tânărul Manole a fost nevoit să facă distincţia între realitate şi mit. Dădu din cap la amintirea acelui sentiment neplăcut.

„Pământul era acoperit de ape. Trimisesem un şoarece, apoi un porumbel să-mi vestească dacă au găsit vreun petec de uscat. Într-o noapte am văzut pe punte un mănunchi de piei şi pene, semn că mânia lui Typhon îmi ajunsese cercetaşii. Nu mai era nimic de făcut."

Era clar ca lumina zilei că Elena flirtra cu Perceval. Şi el îşi făcea ca un prost speranţe, se amăgea că ar fi putut să-l placă. Observă decolteul bluzei lui Thais şi simţi un fior electrizându-l din cap până-n picioare. Până şi asta trăise o aventură cu unul, Abelard, care fusese scopit pentru asta şi trimis la călugări. Dacă o examinai mai bine – păr negru-abanos încadrând faţa de marmură stropită cu pistrui, ochii negri licărind de inteligenţă şi viclenie rafinată, sânii meşteriţi de mâna măiastră a lui Phidias, aidoma coapselor, ispita bine camuflată într-un trup mic ce părea vulnerabil. Mda, era mai vicleană ca Elena..., era înzestrată, nu glumă. Numai că se obişnuise cu gândul de fetiţă cuminte, de umbră a Elenei... Thais, confidenta Elenei. Un gând mârşav îi înfieră mintea.

„...şi atunci ce mi-am zis... din miezul pământului ne gonise dihania, cum îi zice, frate?, Căţelul Pământului, şi i-am poruncit atunci peştişorului să se transforme într-o lebădă care să ne urce până în slăvile cerului."

„Şi trebuie că solzosu' ăla mic s-a prefăcut în zburător... era şi normal, din moment ce avea structura moleculară instabilă. Da' voi cum sunteţi proşti... ziceaţi că e vreun miracol... şi tu, moşule, te-ai simţit pentru a mia oară în viaţa ta important. Este? Ai crezut că ţi-ai îndeplinit dorinţa. Da', sigur, şi Jupiter îi e credincios Junonei. Şi treburile astea pot fi desfăcute şi înţelese mai uşor decât un nod gordian... Totul e în capul tău, nu? Universul material e subjugat plăsmuirilor minţii tale. Mda. Aşa s-o crezi tu. De fapt cred că... las'!" Deşi erau obişnuiţi cu felul de a-şi face intrarea al lui Hyperion, toţi cei prezenţi mimară indignarea, întorcându-se brusc spre el. Băuse. Se cunoştea asta după felul cum pronunţa cuvintele, corect şi rotund, fără să bolborosească şi să arunce stropi ca atunci când era treaz.

Noe clipi de câteva ori surprins, apoi se proţăpi în faţa celuilalt. Aşteptă. Învăţase un singur rol, nu ştia să improvizeze. Hyperion simţise asta şi, cu un zâmbet afabil, îl provoca.

„Tu eşti un omuleţ decrepit, expirat, o halcă stafidită pe nişte oase calcinate... boşorogule, eşti o moarte ambulantă care vorbeşte despre miracole prin apă şi foc, pământ şi aer, şi-i obligi pe alţii să-ţi asculte porcăriile. Numai când mă uit la tine îmi dau seama că ne murdăreşti Universul." Asta da. Asta fusese o subtilitate. Hyperion simţi cum faţa i se lărgeşte într-un rânjet. Ăştia habar n-aveau de cele patru elemente.

„Unul singur este adevărul. Ai venit aici pentru că trebuia să vii. Asta este mersul lucrurilor. Nu veni aici să mistifici faptele pentru că nu înghiţim aşa ceva. Noi... *eu* ştiu. Eşti un căutător de mine de argint care s-a dus pe capul selenilor să se împuieze." Manole tuşi ostentativ. În clipele astea Hyperion semăna extrem de mult cu Eiffel, posac, încăpăţânat şi limitat. Gata să împartă lucrurile de oriunde în două categorii. Rele şi foarte rele.

„...sau i l-ai făcut cadou lui Artemis, ea v-a găzduit în palat, v-a arătat hergheliile de pegaşi, grădinile suspendate, probabil şi invenţia aia care învârte astrele şi extrage argint din mine. Perpetuum mobile. Am fost de faţă când a fost creat." Cum asta, frate? Manole ştia de la Isiodor din Sicilia care îi fusese dascăl cât timp urmase Universitatea din Bologna, că Eiffel descoperise taina mişcării universale. Algoritmul. Asta vruseseră cu toţii să afle când încheiaseră contractul cu Eiffel. „Însă, oricât de eronat oi fi tu din punct de vedere medical, atmosfera selenară te-a făcut şi pe tine să devii ca o vrabie. Iubăreţ ca o vrabie. I-ai făcut avansuri Dianei, vrând să devii omul ei, Omul din Lună. Dar ea i-a pus pe copii să vă gonească."

Hyperion gâfâia, expirând zgomotos aburii lui Bachus. Da Vinci îşi dădu seama că acum se putea sustrage. Avea de gând să meargă până în cort pentru că fermenta o idee grozavă. Va pune la punct o maşinărie care...

„Eu... eu mă duc până în cort."

Elena îl măsură de sus până jos. Manole se ridică spre el.

„Stai că merg şi eu încolo."

Ce făceau, le era teamă să nu asiste la vreo

scenă penibilă? Doar ştiau cu toţii că Hyperion nu era beat şi că intrase într-o stare euforică, atinsese apolinicul prin dionisiac.

„... trăiesc cu voi aici, în troacă. Şi mă terfelesc în troacă, porc. Stau în concavitatea asta... în găoaza pământului. Eu merit altceva, cu mult mai bun. Ar fi trebuit să păşesc pe suprafaţa adevăratului pământ, pe solul de pietre preţioase şi aş fi călcat pe aerul pe care voi îl respiraţi... îl murdăresc, iar eu mă bucur de prospeţimea adierii înmiresmate şi permanente a Zephyrului... lumea nepieritoare Hiperboreea... mda... şi de-aia beau, bă, să nu te mai văd... că... mă piş pă voi... toţi, aia e!"

Carevasăzică Hyperion zicea că asta nu e adevărata lume. Ci un artefact, un surogat. El însuşi era corabia fantomă cu carcasă găurită navigând pe apele înşelătoare ale realităţii. Totuşi, nu se sfia să le explice doct tuturor existenţa universurilor paralele, care nu pot fi percepute din cauza simţurilor exterioare incomplete. El unul credea în el, şi de-aia se uita în fiecare zi în oglindă, de ziceau toţi că-i narcisist, nebănuind că oglinda e calea către altă dimensiune. Căuta Hyperion în oglindă semnele degradării sale? Ale realităţii sale? Nu erau lucrurile prea clare. De vină era ceaţa.

„Hai să te duc în cort."

Fără să ţină cont de bâlbâiala lui Hyperion, Perceval îl luă pe sus. O să-l ducă în cort, o să-i dea să miroasă esenţă de oţet şi o să-i toarne cu forţa apă pe gât până o să dea afară tot alcoolul din el. Câteva ceasuri după, Hyperion o să se vaite, dar nimeni n-o să vină să-l vadă, până atunci când, convins că mahmureala i-a trecut, Eiffel o să-l cheme afară spre a se consulta în vederea construcţiei. Perceval ştia dinainte ce se va întâmpla. Făcuse asta de nenumărate ori până acum. Ca un ritual. O existenţă monotonă şi lineară. Ceva care nu implica factori de risc şi care îi amintea tot timpul că rolul său aici este de a avea grijă ca nici ceilalţi să nu se implice prea mult.

De aceea, când auzi răcnetul de afară şi zgomotul făcut de prăbuşirea trupului pe schele, ţâşni prin despicătura cortului, prin faţa privirilor înmărmurite din jurul focului, alergă într-un suflet până la construcţie, se strecură printre lemnele şi cărămizile prăbuşite, îl apucă de umeri pe Eiffel, îl ridică şi fugi cu el în spate până la corturi.

Ca un artificiu scenic, ploaia curge puhoi. Balaurii negri se ling unii pe alţii cu limbi de foc. Tună. Toţi îl sorb din ochi pe Perceval, uitând de rănit.

Ca desprinşi din vis, îşi amintesc şi de acesta. Începe agitaţia în jurul lui. Perceval şi-a scos pieptarul de oţel şi-l curăţă de petele de sânge.

În mod normal ar fi trebuit să fie noapte, noapte în vise, noapte în gânduri, noapte în suflete, adică întuneric vâscos punctat cu luminile licărind, reflectoare, ferestre deschise în beznă, aruncând clipiri opalescente, dar de vină era ploaia care, picurând sau şiroind, spăla, dilua, ştergea, amesteca formele, contururile, ceaţa lăptoasă în bezna nopţii, ceaţă în inimi, ceaţă în vise, corodând realitatea.

Flashurile îngheţate urcă de-a lungul coloanei vertebrale până la suprafaţa realităţii, lasă în urmă răceala minerală a granitului, afară, scăldate în lumina difuză, chipurile se bulucesc să-şi câştige identitatea, supte, zbârcite, pergamentoase, umbrite de glugile rasei, rotofeie, cu roşeaţa obrajilor şi auriul buclelor uscăţive, dăltuite dintr-o bucată de piatră, cu buzele vinete sau ochii ieşiţi din orite şi stropii de salivă, voluptatea privitului şi agitaţia mulţimii care nu înţelege, dar urmăreşte chinul celui care agonizează pe cruce. Numai apostolii sunt în stare să înţeleagă sacrificiul, dar nu au puterea s-o facă. Singur Iosif se repede să culeagă într-un vas picăturile de sânge care se scurg din trupul Fiului Omului. Mărturia Suferinţei Lui.

N-o atinge, nu atinge potirul Sfântului Graal, lasă-i nepângărită aura de sfinţire!

Perceval se trage înapoi înmărmurit, păşeşte cu teamă, nu-i vine să creadă. Fecioarele înveşmântate în alb îşi înalţă vocile în cor. Perceval priveşte afară prin viziera coifului până la metereze şi dincolo, prin aerul încins al unei zile de vară, până la crucea din vârful catedralei. De aici, toate lucrurile îşi pierd consistenţa şi se prăbuşesc în neant.

Manole îşi agită aripile, bate cu disperare din ele, scâncetul Anei răsună înăbuşit şi-i face căderea mai dureroasă, mai greoaie. Trupul se izbeşte de sol cu un bufnet surd, o aripă sfâşiată s-a agăţat de schele, lacrimi izvorăsc din groapă, o fântână lină cu apă puţină...

Iskander o priveşte pentru ultima oară pe Thais, vederea i s-a înceţoşat, chipul ei se amestecă pe retină cu cel al mamei sale, al surorii, al coamei lui Bucifal, şi răcnetele lui Darius, disperarea acestuia, le vede, în mod normal n-ar fi putut s-o facă, ce, astea sunt lucruri să le vezi, boala, boala care îi scobeşte măruntaiele e de vină, îi denaturează toată percepţia asupra realităţii, simte patul acoperit de purpura de Damasc, aude suspinele înfundate ale celor din jur, apoi priveşte afară pentru ultima oară.

Pe fereastra larg deschisă, Da Vinci urmăreşte un timp scena, apoi se întoarce lângă blocul de marmură, cu dalta în mână. Aşezată pe un scaun în faţa lui, goală, Elena îl com-

pătimeşte pentru viaţa pe care o duce, pentru obiceiurile pe care le are, pentru maşinile zburătoare, submersibilele pe care le creează.

Uşa se izbeşte brusc de perete şi în încăpere intră un cal uriaş de lemn. Din burta acestuia ţâşneşte Ghilgameş, care o zăreşte pe Elena, se aruncă înspre ea, îngenunchează în faţa ei şi îi înmânează o buruiană ţepoasă care miroase a alge şi a mâl.

Într-un colţ, cuprins de o criză de delirium tremens, Hyperion horcăie îngrozit de şobolanii care ţâşnesc din pereţi, grifoni hipocentauri, himere şi melci băloşi, dar Perceval îl scoală, îl curăţă, îl scoate afară în ploaie să se liniştească.

Apele au crescut şi pe creasta valurilor se plimbă o corabie uriaşă. Prin lichidul care le udă pulpele înaintează către ea, cu gurile împreunate în săruturi neruşinate perechi de gryli, babweins, manticore, două gâşte sau două femei şoptindu-şi languros la ureche, doi bărbaţi...

Iar ploaia curge fără încetare, fulgerele sfâşie ultimele bucăţi de realitate, tunetele irup cu violenţă şi apa amestecă totul, într-o humă nouă fără identitate.

Bonc! Bonc! Bonc!

Ziua de ieri părea să-i fi ieşit cu totul din minte pentru că încă din zori Eiffel se cocoţase pe schele, cărându-l după el pe Manole şi Hyperion şi, deşi mâna bandajată arăta de parcă era ciungă, tăieturile de pe faţă nu i se închegaseră bine şi îi încrustau obrazul cu semne bizare, el se încăpăţână să rămână în continuare prezent la zidirea construcţiei. Noaptea nu se desprinsese bine de pământ, dar aburii, cu toată ploaia care nu contenea, începuseră să se ridice către aştrii dimineţii, căutându-l dincolo de perdeaua de nori.

Eiffel îl trimise pe Manole după făclii. Cu cojocul în cap şi cu iţarii sumeşi, calfa îşi croia drum prin şleauri. Apa crescuse mult în timpul nopţii; se întrebă dacă avea vreo importanţă să le semnaleze celorlalţi faptul. Da, ar fi bine. He, he, i-ar trezi brusc în urlete, s-ar repezi la căldări, la sacii de nisip, buimaci, disperaţi şi de abia într-un târziu, când focul le va clocoti în vene, le va explica gluma.

Da. Dar în corturi nimeni nu dormea. Cu vocea acră, Manole îi anunţă că e nevoie de ajutorul lor la construcţie şi plecă cu făcliile pe care le găsi lesne pe un maldăr de paie, la intrare. Acolo le pusese Lena astă noapte, în timp ce bâjbâia după un opaiţ. Trebuia să-l veghaze pe Hyperion care aiura necontenit. Bolborosea cuvinte fără rost, vomase, urinase în pantaloni, exasperând-o. În zori îşi mai revenise şi acuza numai durerea groaznică de cap. Dar ceea ce era mai grav, şi Perceval venit lângă ei rezistase ca un stoic, era că Hyperion intrase în „ceasul mărturisirilor". Că fosta hangiţă la „Mula" Elena cunoştea sindromul. Era reacţia pe care o aveau toţi după o noapte de beţie petrecută şi prin culcuşurile Jaquelinei, Perettei sau Isabelei; era sentimentul de vinovăţie şi ruşine asociat cu dorinţa descătuşării sufletului, în speranţa că totul va fi uitat sau şters cu un pahar cu vin. De aceea venise lângă Perceval, se cuibărise strâns lângă el şi absorbiseră împreună gunoiul emanat de Hyperion. Suferindul vorbise de scopul existenţei sale în comunitatea lor, de lumi celeste, de mişcările astrelor, aliberându-se de o parte din amărăciunea şi tristeţea care-l chinuiseră atâta vreme.

Într-un târziu adormise şi de abia atunci simţi Elena răsuflarea fierbinte a lui Perceval urcându-i pe gât şi mâinile lui dându-i jos veşmintele, de abia atunci regretă cavalerul experienţa studenţilor care-şi băteau joc de nepriceperea lui în astfel de cazuri, de acum îşi permise să spere că centura ei de castitate nu ruginise şi corsetul nu prinsese mucegai, altfel ar fi putut, doamne fereşte, să se taie şi să se infecteze, şi limbile li se încolăciră ca doi şerpi în căutarea mărului lui Adam, iar hormonii începură să clocotească bezmetici, li se suiră la cap, apoi se scurseră uşor către canalele de evacuare, şi se încinseseră încât cortul se umpluse cu aburi, iar Amor, aşa urât, mic şi îmbătrânit cum era, un adult în miniatură, intrase în saună şi păcătuia cu ochiul şi cu mâna, iar spiritele li se înălţaseră în aer şi râdeau văzându-i cum gâfâie, răsuflă şi ţipă, îmbăloşaţi şi chinuiţi de parcă aveau de gând să smulgă din rădăcini copacul Yggdrasil, să facă din el scânduri pentru patul nupţial, spiritul lui Perceval era tot mai sus lovit de rătăcite, întârziate voci intonând Plauctus Peactrix, ameţit de dăngănit de clopote, până n-a mai putut să se stăpânească, l-a bătut pe umăr pe Perceval şi i-a zis: „ia stai calm, bă!" Apoi, ostenit şi însetat, a dat să bea apă. Dar Potirul Graalului era pentru totdeauna pierdut.

Elena fu prima care ieşi din cort sub pelerina lui Perceval. Thais se grăbi să-l urmeze, când Da Vinci o prinse de mână şi încercă să-i propună, asta bineînţeles dacă şi ea consimţea cu plăcere... ce să vrea, a da, ca după ce-şi termina treaba să-i servească drept model. Vroia? Ce bine... ei, şi acum aveau de gând să meargă

după ceilalţi sau aşteptau ca lui Eiffel să-i crape bojocii urlând după ei? Hi, hi... nu, nu... deloc...

„Poţi să tragi..."

Amestecau pietrişul cu apă, apoi îl puneau în ciuberele mari de lemn. Le legau cu frânghiile, apoi făceau semn celor de sus să le ridice. Scripeţii scârţâiau uşor, sforile se bălăngăneau prin aer şi-ntr-un sfârşit ajungeau pe schele. Manole le lua unul câte unul şi le răsturna pe grămada de mortar, apoi le dădea drumul. Cu gesturi stereotipe, întrerupte din când în când de smiorcăitul nasului şi de scuipatul flegmelor, de scărpinatul sub braţ şi de vocea răguşită cu care îl repezea pe Manole sau se sfătuia cu Hyperion, Eiffel netezea mortarul şi punea bolovanii gargui până când stratul îl depăşea în înălţime. Arăta haotic. Atunci se suiau câteva trepte mai sus.

Nici ploaia n-avea de gând să rupă monotonia. Taca, taca, taca pe pieile tăbăcite ale corturilor, pic, pic înfundat, înăbuşit în vasele mari în care amestecaseră cu rângi mortarul, taca, taca, taca stăruitor, cu bolboroseli şi plescăituri în apa înaltă de vreo câţiva centimetri, pata neagră mlăştinoasă, împânzită, revărsată de pe coline pe câmpie, în mijlocul corturilor, la baza construcţiei, lingând-o şi îmbrăţişând-o, dorind s-o doboare.

În aer vorbele se succedau mecanic, asemenea picăturilor.

„Ar trebui să construim nişte turle rotunde ca să avem o privire panoramică asupra zonei. N-ar strica şi nişte scări duble încrucişate pentru înlesnirea aprovizionării..."

Eiffel îl priveşte indiferent şi dispreţuitor. Gura i se strâmbă într-un rictus, dar fruntea i se destinde, parcă devine mai luminoasă, înaltă, pleşuvă. Ochii îl privesc plini de spiritul dindărătul orbitelor adânci. Bramante. Da Vinci cască ochii, pupilele i se dilată, iar buzele încep să-i tremure uşor. Bramante îi face cu ochiul complice şi îşi duce degetul la buze. „Domino", repetă Leonardo, simţind valuri de admiraţie şi de afecţiune urcând în el, învăluindu-şi maestrul.

„Ssst... Leonardo... aici nu suntem la curtea lui Lodovico... aici avem cu totul alt rol..." Bramante zâmbeşte. Jos, oamenii muncesc, dreg, ciocănesc, dărâmă. Apa dărâmă. „Nu uita. Întotdeauna am fost mai bun ca tine la tehnică." Da Vinci simte încolţind în el germenii încercărilor îndrăzneţe, o dorinţă de inovaţii, visuri pe care ar trebui să le veşnicească în piatră.

„Fii serios. Aşa ceva nu se poate." Eiffel este de data asta categoric. Manole pleacă fruntea în jos descumpănit.

„Dar ce zici de nişte ulcioare de lut încastrate în pereţi?"

„Pentru ce?"

„Pentru ce... de ce... propagă mai bine cuvântul Domnului, la fel cum nişte ferestre bine orientate aduc în altar lumina pură şi neprihănită, sau cum nişte arc butanţi sprijinesc carul."

„Ce erau ăia arc butanţi? Cu ce noţiuni jongla ăsta..."

„Ce cotrobăi p-acolo?"

„Ce?!" Hyperion se întoarce cu tot corpul, intrigat. E treaz... dar asta nu-l ajută atunci când îşi prinde piciorul între schele şi cade. Se ridică de jos blestemând.

„'m' bag pula-n morţii mă-tii! Puteam să-mi rup gâtul!"

„Eu una nu înţeleg..." Elena îşi strânse poalele rochiei şi îşi aşeză cu grijă piciorul cu condur aurit pe schele. Thais îi aşeză pe umeri hlamida. „Nu pot să mi te închipui, iubindu-te, să zicem cu soţia lui... Eiffel, de mult praf şi pulbere."

„Fă, tu ai auzit de dans macabru?"

„Cred că semnificaţia lui era cu totul alta." Thais se înroşi imediat şi, încurcată, duse mâna la păr, aranjându-şi coafura înaltă, semănând cu turnurile Notre Damei de Amiens.

„Te-a băgat cineva în seamă?" Thais îl ignoră. „Ce miroase aşa urât aici?"

„Cu tine vorbesc, gâscă... îţi pute... deh, dacă ai deschis gura..."

„Ba nu. Ţi-au rostit ţie numele, Cel-Care-Merge-Deasupra."

Stupefiat, Hyperion deschise gura şi toţi îi putură admira basoreliefurile de pe dinţi, scene întregi din Columna lui Traian, şi gingiile pe care creşteau muşchi galbeni vineţii. Din abisuri, Iona cerea ajutor.

Fu rândul Elenei să intervină şi se lăsă pe spate, dezvelind o superbă coloană grecească şi ceru un foc.

„Poftim."

„Na."

„Ţine."

„Orele şase."

Elena îşi încreţi fruntea a uimire şi cu un rânjet, Manole îşi ascunse scula în pantaloni. „Graunt Mercy." Expiră fumul în direcţia lui Da Vinci şi îl fixă cu o privire verde. Apoi o apucă pe după umeri pe Thais şi coborâră. Manole şi Eiffel se reîntoarseră la bocănitul lor şi, puţin după, toţi îşi vedeau de treabă. Numai Hyperion asculta cu atenţie. Nimic. Doar Gloria Absurdia, Decoryah. Se auzi strigat. Thais se furişă până la el, înmânându-i un pergament. Era de la Elena:

„Am carnea brumă de fântână
Şi sunt albă ca o zână
Sunt înflorită ca o floare
Dar eu mă dau la orişicare.
Să vină toţi, să nu se teamă
La trupul meu doar să ia seamă,
Căci orişicine-l vrea, îl are
Eu nu-s făcută de vânzare
De aur şi de-argint nu-mi pasă
Unul mă ia, altul mă lasă."

Hyperion închise răvaşul. „Trebuie să-ţi dau răspunsul acum?" „Cum vrei." Hyperion revăzu chipul Elenei, stigmatizat de pasiuni, fără nimic angelic în el... dar tocmai frumuseţea ei de înger decăzut îl atrăgea. „Am s-o caut eu puţin mai târziu." Thais surâse dulce şi îşi îndreptă de pe frunte o şuviţă rebelă.

„Cheamă-l, bă, p-ăla 'ncoa'!" Cu faţa lăţită de plăcere, Hyperion se îndreptă către Eiffel.

„Ce e, mă, ce urli aşa?"

„Uite ce`e, crăcănatule, aş înălţa turnul şi singur... sau cu asta unicu'... da' tradiţia mă obligă să consult un vrăjitor. Poate că aş fi călcat şi peste ea, dar de câteva nopţi mă chinuie coşmare ce îmi dau de gândit. Trebuie să aducem ofrande? Am făcut ce nu trebuia?"

Hyperion le explică amănunţit că este necesară o jertfă. Manole şi Eiffel ascultară îngânduraţi. Hyperion se opreşte, apoi începe să se învârtă înfrigurat prin jur. Pe aici. Pe aici trebuie să fie Cyranides, manuscrisul ce cuprinde înţelepciunea lumii, care poate ajuta un vraci să stăpânească lumea, într-o cutie aurită din vârful Turnului Babel. Se aplecă asupra unui gând ce îi înfăţişa harta lumii, cu buricul ei, Ierusalimul şi Asia, Iran, Constantinopole, Mecca, Babylon. Văzu cele opt râuri ale Infernului şi cele patru ale Paradisului. Iar Paradisul... o fi unul căptuşit cu hârtie, în el s-ar găsi crengi înflorite sau împărguite, cu cireşi, peri, meri, smochini, struguri, ramuri verzi de mai şi trandafiri puşi în vase cu apă, crescuţi deasupra crenelurilor?

„Mai repede", urlă Eiffel şi Hyperion tresări speriat. Apele inundaseră câmpia, acoperind în întregime corturile. Scândurile, butoaiele şi restul boccelelor se învârteau în anaforele vâscoase. Lumina zorilor fusese estompată de nori plumburii. Se împletea difuză cu apa oleioasă, iar astrul zilei pulsa anemic. Câteva lăzi se prăbuşiră jos, împroşcând cu stropi. Perceval înotă până la temelie şi împinse pe Noe sus. Moşul chiţăia şi se chinuia să apuce mâinile întinse de cei de sus. Elena ţipă, iar mantia de hermelină îi căzu de pe umeri. Un boloreau trecu prin faţa ei. Părul îi atârna ud pe umeri şi fibula de argint i se desprinsese dezvelindu-i umărul. „Vacă proastă!", răcni Da Vinci şi-şi continuă coborârea. Puse cu grijă piciorul în fisurile construcţiei, în nişele dintre pietroaie. Îşi zdreli palmele, dar reuşi s-o apuce de talie. Perceval se luptă cu valul. Obosise şi accesoriile de metal şi piele tăbăcită îl îngreuiau. Dădea mecanic din mâini şi din picioare, deşi ştia că nu va mai rezista mult. Ochii i se întunecaseră asemenea cerului surprinzând viziuni ale morţii. Auzea glasul spiritelor înecate în Styx. Pentru o clipită îşi simţi sufletul atins de aripa căinţei târzii şi a amărăciunii. Dar în fond era un om care nu putuse să reziste ispitei, pentru că lumea asta fusese şi pentru eroi o lungă şi crudă penitenţă, croită special pentru om, după ce i-o arătase cândva bătut cu pietre, hulit, Chartres Sfântul din Anmselm: „o lume împuţită şi păcătoasă, dragule, dacă nu te superi, dă-mi şi mie burduful, pentru oameni păcătoşi. Dacă vrei ceva mai bun, trebuie să cauţi. Să suferi şi să cauţi. Dar să nu-ţi pierzi niciodată speranţa. Fii atent la mine şi nu-ţi mai curăţa coiful de găinaţ, omul încearcă să se apropie cu adevărat de Dumnezeu când frica, disperarea, devin cel mai puternic liant între Tată şi creaţia lui păcătoasă." Bine, dar noi suntem oameni? Paiate de misterii, asta suntem, vârâte laolaltă în hazna, că, deh, suntem o lume organică, în care fiecare îşi vede de treaba lui." Sfântul m-a ascultat şi apoi a continuat: „Te aburci pe scara lui Iacob, împuns de furcile diavolilor cei negri, fie sprijinit pe aripile îngerilor. Trebuie să cauţi dragostea fiule, dar n-o căuta prin lupanarele Londrei, caută sentimentul în toată intensitatea, caută în tine, dar vezi să nu ajungi Orion, găseşte-l, împarte-l cu cineva, deveniţi unul şi pierdeţi-vă în Fericirea absolută care este Dumnezeu. Ştii, fiule, şi aici sfântul s-a întors oftând pe buca ailaltă, mai puţin zdrelită, rareori eşti pus să alegi." „Bine, cineva alege pentru mine, dar ce mă aşteaptă după? Dincolo de tipul care vâsleşte cerându-mi obolul?"

Iskander ţâşni cu batiscaful în mâna din apă. Începu să se caţere pe zid. Îşi făcu drum printre scânduri, prin tot calabalâcul şi o apucă pe Thais de mână. Da Vinci veni să-l oprească, iar Noe veni să-l ajute. Îl cunoşteau de undeva pe bărbatul din apă? Thais se lăsă să atârne moale, fără vlagă. Degetele lui Leonardo îi apucară strâns bluza şi o sfâşiară. Iskander îi dădu drumul Thaisei şi se aruncă asupra lui. Îl prinse, dar Da Vinci îl izbi cu genunchiul. Făcea mişcări bruşte şi necontrolate încercând să scape. Îl prinse pe Iskander de picior, încercând să-l

doboare. Iskander îl lovi cu dosul palmei peste ochi, îl prinse de păr şi îi sparse nasul. Noe o ţinea pe Thais de talie şi simţurile sale amorţite se trezeau încet-încet-încet la atingerea trupului ei tânăr şi cambrat. Trăgând-o către arcă se împiedică, îşi văzu picioarele strâmbe, împleticite, sandalele lunecând, pântecul care tresălta, inima amorţită în coşul pieptului, degetele răşchirate, pleata colilie încremenită în aer.

Îşi sparse capul, apoi căzu; schelele se frângeau sub greutatea imensă a trupului lui, a căderii în păcat şi a puterii conţinute de pergamentul pe care Hyperion încă îl mai ţinea la piept când se prăbuşi în apă.

„Fiecare pas pe care îl facem să fie către tine, Doamne?“, mai gândi Perceval, apoi simţi cum iese din valuri, din răpăiala asurzitoare cu boloboace. Când gândurile o luau razna, câte un fulger sau tunet venea hurducăind şi liniştea spiritul prea înfierbântat al cugetătorului, arătau că cineva acolo sus încă mânuieşte maşinăria, auzi cum urla, dar nu înţelegea ce spune, o văzu pe Elena cum aleargă spre el. O strânse la piept şi începură să se sărute, cufundaţi, pierduţi unul în altul, în apă, în aer.

Se opri din sculptat. Ţinea dalta în mâna stângă, cea dreaptă îi putrezea undeva în zid. Aşa îl învăţase... cineva, demult, nu mai ştia. Lumea o uitase odată cu mitul, cu povestea... dar existaseră vreodată? Mai privi o dată la cadavrul tânărului cu plete – unica senzaţie, aici şi acum, asimilată de creierul lui golit, dar avid de cunoaştere – contorsionat grotesc, cu creierii împrăştiaţi, ochii holbaţi şi pielea lividă. Stârvul încă nu începuse să se împută, însă îi decorase deja mormântul cu arătări care asemenea primiseră coasa morţii în piept, deh, *debilis et fortis veniunt ad lumina mortiris.*

Ar mai fi fost ceva de făcut, dar nu îşi mai amintea ce. Rămăsese imaginea hoitului puturos din fata care încercase să-i dăruiască un trandafir şi să-l mângâie de parcă l-ar fi putut înlocui pe Enkidu. Era singur. Catedrala se năruia încet, dar sigur. Zidurile aşteptau sculpturile macabre, cu realismul lor grotesc, semn că aripa neagră a ciumei întunecase percepţia asupra realităţii. Ploaia îl năclăia, iar sufletul lui era plin de ciudă. Uitase ceva. Sau el fusese uitat. Timp, fără timp, dar cu ploaie.

Merse la râu, îi bău apa, iar lucrurile îşi pierdură orice sens.

Îngerul obosit se ridică de lângă şanţul în care curgeau valuri de vin, sau lapte, ori poate miere. Îşi strânse pe lângă el aripile îngălbenite şi prăfuite.

Cu gândul dus departe
Luna se pierdu
printre amintiri.

Desen de G. Constantinescu

TUDOR NEGOIŢĂ

BÂNTUIŢI?!

– Computerul ce spune? se interesă domol, bătrâneşte, George.

– Computerul?! izbucni Mark. Pe ce m-a asigurat blestematul de computer am vârât în istoria asta o groază de bani! Am să fiu întrebat curând „cu ce rezultat?“. *Şi-au să-mi ia capul!*

– Care-i necazul? mormăi George, aprinzându-şi pipa.

– Ordinatorul central şi specialiştii au emis ideea că am putea scoate *înzecit* sumele investite. *Dacă* îl schimbăm pe căpăţânosul de monarh. S-a înconjurat nemernicul cu fanatici! Am dat greş cu orice încercare de a-i cumpăra pe... cei ce contează în regatul ăla, aproape feudal! Pe care încep să cred *că-l apără dracu'!* Cinci oameni am pierdut acolo, absolut inutil! spumegă Mark.

– Un înlocuitor potrivit aţi găsit? vru să ştie George.

– Există un nepot al monarhului. Are simpatizanţi în rândul elitei intelectuale, al camarilei. Destui simpatizanţi, că... lucrăm la operaţiunea asta de doi ani. Starea din ţară e oricum explozivă. Am putea declanşa lovitura de palat şi mâine. Toţi parametrii au fost luaţi în seamă; totul e stabilit în detaliu, pe computer.

– Şi-atunci? nu înţelese George.

– Vechea poveste! Cel ce are cele mai bune posibilităţi are şi cele mai mari reţineri!

– „Reţineri“?! Adică... nepotul ezită să înhaţe o coroană pe care i-o oferiţi pe tavă?! surâse George.

– Reţineri *faţă de noi!* Şi faţă de orice acţiune violentă. Deşi îl consideră pe unchiu-său „depăşit, anchilozat, tiranic“! Deşi abia aşteaptă să urce pe tron!

– Ar fi deci posibil ca schimbarea să nu ne aducă ce dorim?

– Ba să iasă şi mai rău! bombăni Mark. Acum îmi dau seama că viitorul monarh ar putea rupe *complet* relaţiile cu noi. Că... Ieri am primit ultimele informaţii. De-a dreptul consternante! Nepotul e acum într-o „călătorie de studii“ prin diverse capitale. Alaltăieri a afirmat că la noi nu mai vine; „să prade sistematic nu doreşte să înveţe“. Şi altele şi altele! Numai bazaconii! Şi-a schimbat opiniile; tot mai mult în ultimele luni; că frecventează tot felul de cercuri „universitare“, „umaniste“! Asta în timp ce seara se roagă, probabil, să-şi dea duhul, până mâine, unchiu-său!

– E posibil să moară unchiu-său în curând? tresări George.

– Da. A avut trei preinfarcturi, hodorogul.

– Atunci să ne grăbim. Cred că... am o soluţie! anunţă blajin George. Să chemăm în ajutor... Ştiinţa!

– Vei continua, aşadar, ce ai început. Vei continua însă acum cu mână forte! rosti rar şi apăsat Fred.

– Da... Dar... asta... nu e deloc simplu, îngână proaspătul rege. Se formează o rezistenţă... tot mai puternică...

– Vei lichida uşor rezistenţa aceea! decise Fred. Îi ai de partea ta pe principalii miniştri, aminti el. Şi am spus *cu mână forte*, să nu uiţi asta! Ceea ce faci este *singura* soluţie; deci *nimic* să nu te oprească.

– Da... Nimic să... nu mă oprească, murmură abia auzit tânărul suveran.

Lui Fred, regişorul ăsta spilcuit şi pomădat – acum „în civil“, că venise, chipurile, la o întâlnire amoroasă secretă – îi cam provoca milă. Tehnic vorbind, schimbarea mult clocită se produsese incredibil de bine, „după program“. Fostul suveran sucombase

imediat după declanşarea evenimentelor, fapt prevăzut – probabilitate 78 la sută – de computer. Nu fuseseră surprinşi, aşadar; decesul facilitase operaţiunea care culminase cu izbucniri „spontane", ce se transformaseră apoi în chiar reale manifestări de simpatie populară. Se aprindeau mari speranţe pe-atunci. Că motive existau. Trei zile de sărbătoare naţională, nici urmă de doliu, cuvântări din balconul palatului, garnisite cu promisiuni măreţe; nu numai ale tânărului monarh; ci şi ale câtorva miniştri, care-i erau... evident, aliaţi.

Pregătiţi oare de... alţi Fred?... Foarte posibil.

Fred îşi încheie „şedinţa de lucru" cu ultime sugestii ferme privind siguranţa actualei şi următoarei întrevederi cu acest „suveran"! Îi impuse chiar să iasă din vilă cu o dispoziţie tonică, apropiată de beatitudine – era necesar ca gărzile care se plictisiseră aşteptând sub palmieri să vadă un tânăr monarh satisfăcut pe deplin, ceea ce avea să justifice acest „capriciu regal" şi următoarea „escapadă amoroasă".

Din spatele perdelei, prin fereastra largă, Fred îl urmări surâzător pe nefericitul care, discutând jovial cu şeful gărzii personale, urcă vioi în limuzină. Cele trei automobile blindate – încărcate cu maeştri ai artelor marţiale şi ai mânuirii automatelor de ultim tip – se puseseră în mişcare, pornind spre şoseaua ce se vedea doar parţial, şerpuind pe malul oceanului.

Ceva mai departe era portul. Privite de-aici, de sus, nenumăratele mici ambarcaţiuni viu colorate ale localnicilor i se părură deodată lui Fred ca nişte bieţi peştişori exotici, alături de uriaşi rechini – marile transoceanice care urmau să fie încărcate...

Ptiu! Începea iar „să secrete literatură", vechi defect, de care spera că scăpase.

Şi-aprinse o ţigară. Şi îşi îngădui câteva minute de relaxare, lăsându-se într-unul din uriaşele fotolii – piele veritabilă, de calitate – din spaţioasa încăpere. Organizaţia nu-şi precupeţise fondurile cumpărând şi mobilând acest „cuibuşor".

Mda! Înainte de a o şterge spre hotel şi aeroport, trebuia s-o trezească şi s-o expedieze pe „actriţă". Oare fusese şi actriţă cândva?...

Părea să aibă cam 30 de ani Rita. Încă frumoasă, blondă, bine făcută. Organizaţia „o închiriase" pentru aceste „întâlniri amoroase" regale discrete; şi bine plătite. Mai venise aici de două ori. Era „o fată bună"; temeinic instruită, probabil. Rita nu întreba nimic niciodată; se lăsa adormită pe-o canapea, într-unul din dormitoarele vilei. Când o trezea el, îşi lua banii fără un cuvânt şi dispărea în maşinuţa ei sport, roşie, lăsată întotdeauna nu în garaj, ci „la vedere", în faţa vilei, spre a înşela vigilenţa vajnicilor păzitori ai regelui. Dintre care şeful gărzii era oricum „omul" Organizaţiei. Şi, mai mult ca sigur, nu numai el. Erau „detalii", ca şi multe altele, de care specialiştii se ocupaseră cu grijă, spre a exclude orice risc.

Fred distinse însă acum un neaşteptat mic zgomot. Ce naiba? Se trezise singură? Nu, *asta nu era posibil.*

Ba uite că era. Uşa ce dădea în camera alăturată se deschise încet; în pragul ei apăru Rita.

– Pari cam istovit, Fred! observă ea din mers, pe un ton amical care-l lăsă paf; făptura se îndreptă apoi cu pas lejer spre măsuţa joasă din mijlocul încăperii, scoase ceva de sub tăblie, strecură în buzunarul bluzei, veni şi se instală pe un alt fotoliu, în faţa lui.

Avusese un microfon aici?! Şi... trebuie că era „din branşă"; ba încă una foarte bună, dacă îl păcălise atât de straşnic. Ar fi putut jura azi, ca şi în celelalte două dăţi, că Rita e un subiect uşor de hipnotizat – spre deosebire de regişor, cu care, la început mai ales, mersese tare greu. *Trişase?!* Rita? De când? *Pentru cine lucra?*

– Am un mesaj, Fred. De la George. „Misiune încheiată, te întorci imediat la bază"... Voi prelua eu întreaga operaţiune.

– ...Care George? se arătă complet nedumerit Fred.

– Lasă prostiile, dragul meu! zâmbi colegial blonda. George care te-a închiriat lui Mark. Apreciem că ai lucrat excelent; întâi în Europa, apoi aici. Tot ce se încercase cu acest nepot eşuase. Tu ai reuşit. Eşti bun, Fred. Dar... verdictul computerului – şi al specialiştilor, desigur – e că „te-ai implicat emoţional şi ai încălcat instrucţiunile".

– ...Ce am... încălcat?! făcu încă pe inocentul Fred şi stinse ţigara care-i ardea degetele.

– Ţi s-a precizat să nu vii în această

ţară decât cu *o zi* înainte de fiecare şedinţă convenită; şi să rămâi în camera de hotel până la ora când trebuia să fii aici. Rândul trecut însă şi acum ai sosit cu câte *trei* zile mai devreme. Ai hoinărit prin orăşelele şi satele lor, făcând pe turistul. Specialiştii susţin că nu-i vorba *doar* de un inadmisibil risc inutil – cel de a fi reperat de cineva. Înţelegi, cred.

„Implicat emoţional"?! Îi reveniră în minte suburbiile mizere, satele pustiite, feţele lipsite de vlagă, ochii copiilor înfometaţi. Şi acea... generală dezamăgire, devastatoare, aşternută treptat, care turnase parcă plumb în membrele localnicilor, ce dănţuiseră frenetic în acele trei zile de „sărbătoare naţională".

– A fost o greşeală importantă, Fred. Inconştient, probabil, ai început să... să dărâmi ce construiseşi cu talent! Şedinţa de azi. Ca şi cea anterioară. Ar fi fost necesar să-i imprimi „majestăţii sale" mult mai multă *convingere* că face foarte bine ce face. Fiindcă... Ascultă, Fred! *Noi l-am cocoţat pe acel tron.* Dacă are în căpşorul lui cârlionţat acea... gogoriţă ridicolă, „să-şi facă fericit poporul", pentru că „aşa vor" nu ştiu ce „spirite ale locului", trebuie să-l ajutăm serios. Că altfel capotează. Iar noi pierdem, Fred. Şi – realizezi, sper – pierdem *enorm!*

Rita se ridicase, gata parcă să plece. Nu plecă însă; îl privea tăcută, nemişcată. Cu o anumită compasiune? Avu subit senzaţia că îl privea... cam cu acelaşi zâmbet cu care el îl privise pe tânărul „suveran"!

Scurta tăcere instalată alertase însă... pe altcineva. În uşa prin care intrase nu de mult Rita apăru un nou personaj. Aer de bestie conştiincioasă, pistolul în mână. De când era în vilă?

– E-n regulă! Plecăm imediat! îl linişti blonda pe zdrahon, se întoarse apoi spre el, şopti pe un ton care... i se păru ceva mai cald decât ar fi fost cazul pentru o profesionistă: Cu bine, Fred! Îţi vei primi toţi banii, m-am interesat. Computerul şi specialiştii vor analiza cu atenţie această ultimă şedinţă, pe care am înregistrat-o şi... Eu una *sunt convinsă* că eşti doar obosit. Ori „nerodat" încă în... jocuri atât de mari. Sau... Cine ştie, *poate*... nu eşti potrivit pentru noi. Am aflat recent că, în perioada când ai fost selectat pentru Organizaţie, computerul fusese virusat. Un virus nou, pervers, sofisticat elaborat. Raportul meu va fi favorabil în acest sens, încheie blonda şi, întorcând spre el fundul ei rotunjor, ieşi cu un pas uşor săltat, urmată de „gorilă".

Peste zece secunde se auzi maşina îndepărtându-se.

Discursul ei final... nu fusese cam lung? Nu cumva... îl simpatiza? Blondina *se implicase emoţional!?* Lui Fred îi veni să râdă, deşi situaţia nu se contura deloc în culori roze. „Raportul meu va fi favorabil, în acest sens". Hm! În *care* sens? Dacă avea să menţioneze în raport că îl considera „doar obosit" sau „nerodat încă" era una! Dacă blondina urma să scrie însă că Organizaţia a greşit angajându-l, pentru că fusese computerul „virusat"... cu totul altceva. Limpede deocamdată rămânea doar ideea că *se debarasau de el*. „Maurul şi-a făcut datoria, maurul poate să plece", da? Ha! Ha, ha!

Fluierând încetişor, dar cu un aer războinic, Fred se îndreptă spre telefon. Se opri însă. Nu. Nu era bine *să se pripească.* O decizie corectă se putea lua numai după un somn bun, adânc. Era „un mic truc profesional" care, constatase pe propria-i piele, e foarte util în momentele când „primea câte un şut". Că mai primise. Cel mai zdravăn – care, practic, îi schimbase viaţa – când fusese zburat de la catedră. În urma unei înscenări... *idioate*, i se păruse atunci, *bine ticluite*, pricepuse mai târziu. Că, scurt timp după aceea, fusese „cules", evident uşor, de către George.

Şi tot scenariul acela se derulase oare *din cauza virusării computerului?!* Alt profesionist – desigur, „de marcă" – izbutise să pătrundă cumva în computerul central al Organizaţiei? Şi strecurase „un virus pervers"? Era oare posibil? Iar *dacă nu*, dacă *nu* ar fi fost strecurat virusul, el, Fred, *ar fi fost acum încă la catedră?* Şi nepoţelul nu ar fi devenit „suveran absolut"?! Nici un viitor tiran absolut, mai păcătos încă decât răposatul lui unchi?!

Fred zâmbi amuzat. Ei bine, asta... adică un tiran absolut, ceară moale în mâna Organizaţiei, era *foarte posibil* să nu ajungă. Blondina habar n-avea, nimeni n-avea habar că... şi el, Fred, virusase; dar el *„îl virusase" pe suveran!*

Avea deja oarece experienţă când primise

misiunea de a-l aborda pe „nepoţel"; şi mirosise amploarea mizei. Ideea cea bună îi venise în timpul acelui „prim contact", asta se petrecuse într-un grup de studenţi şi profesori, unde viitorul monarh vorbise despre „forţe pe care nu le cunoaştem", despre „figuri geometrice tainice" din ţara sa, despre „credinţe străvechi" şi „spirite protectoare" sau „vrăjmaşe". Când el, Fred, le relatase ulterior lui George şi lui Mark toate astea, râseseră să moară. Că, potrivit acelor credinţe „un spirit demonic putea bântui, putea lua în stăpânire un trup". Şi nu putea fi alungat „decât cu ajutorul altui spirit". Hopa! *Altui* spirit?

Aşa că, încă în Europa, în cea dintâi „şedinţă de lucru", plantase în mintea nepoţelului acel „virus". În afară de el, Fred, *oricine* avea să încerce o sugestie hipnotică, chiar folosind „parola de acces" declanşatoare, avea să provoace doar o izbucnire de furie; o furie *suverană* acum! Blondina urma să afle cum e într-o închisoare a regatului condus de acel „căpşor cârlionţat". Regretabil. Oare totuşi, îl simpatizase? Între ei doi s-ar fi putut isca... relaţii normale? Poate, în alte împrejurări, Rita ar fi devenit actriţă? Sau ar fi lucrat la o catedră universitară?

Şi, pentru prima dată, Fred se întrebă dacă nu cumva „nepoţelul"... Avusese dreptate cu „spiritele" lui? Că, în definitiv, Rita nu se lăsase „bântuită" de „spirite vrăjmaşe"? Nici de amărâtele „spirite locale", ci de ale celor ce acum râdeau în birouri confortabile, undeva, departe.

Surâzător, în timp ce ieşea cu maşina lui din garajul ultramodern al vilei, Fred aprecie că, foarte curând *Mark şi George* aveau să se implice emoţional! Să turbeze, desigur, când vor descoperi că nu era chiar atât de uşor să se descotorosească „de maur". Ba poate – îşi aminti că în biroul lui Mark se afla o maimuţică împăiată, credinţele locale spuneau că „unul din spiritele ce pot alunga alt spirit demonic era o maimuţă", iar când auzise asta, Mark rămăsese privind cam ciudat la maimuţică – *poate* Mark şi George vor începe să creadă în „spiritele protectoare" ale băştinaşilor?! Ha! Ha, ha!

Ceea ce constată apoi Fred, cu un simţământ acut de groază, fu că... frânele maşinii nu mai funcţionau. Tocmai părăsise micul platou, iar drumul spre ţărm cobora într-o pantă teribil de abruptă. Şi era plin de cotituri buclucaşe.

Era mort. Dumnezeule! *Îşi tră-ia a-cum... ul-ti-me-le cli-pe!* Spiritele locului, de care tocmai râsese?! Credinţele băştinaşilor ziceau că uneori erau răzbunătoare. Prostii! Mult mai probabil... Computerul? Specialiştii? Deciseseră „să nu rişte inutil" cu un om care „ştia prea multe"? Zdrahonul cu pistolul „îi meşterise" la frâne? Iar Rita – sau cum o fi chemat-o în realitate – *ştia?* Păcătoasa aia de blondină *ştia?!* Îşi jucase până la capăt „rolul"?!

Nu mai putea stăpâni volanul. Maşina părăsi drumul bolovănos. Hurducăit în ea, Fred zări deja albastrul oceanului nesfârşit, spre care gonea nebuneşte; ca într-un coşmar, în care clipele se dilatau, se dilatau, chinuitor.

Asta îi fusese *soarta?!* O soartă care acum i se părea *absolut stupidă*, se lăsase închiriat, „bântuit", viaţa şi moartea lui urmau să treacă neobservate, *ca ale unei furnici?!*

Păcat! *Ar fi putut...* ar fi putut să fie altfel... Măcar acum! O singură „şedinţă de lucru" cu monarhul! Şi atunci, Mark şi George chiar ar fi avut de ce să turbeze, chiar ar fi început nenorociţii, „în faţa evidenţei faptelor", să creadă în „spiritele protectoare, misterioase, de neînţeles ale acestui pământ" – cum le numea tânărul rege. *Ar fi putut!* Dar... Dumnezeule, câte *ar fi putut!*

Avea să treacă fulgerător printre stâncile din faţă. Să plonjeze, spectaculos, de la câteva sute de metri, pe plaja aurie!

Auzi un cauciuc pocnind, automobilul devie spre dreapta rapid, se năpusti vijelios spre vegetaţia densă. Pierdea însă din viteza demenţială, tot înfundându-se în tufăriş, se dădu deodată peste cap, pică însă tot pe patru roţi, cam „într-o rână" şi... se opri.

Se oprise?!

Iar el... *Trăia?* Viu şi... Şi da, uite... nevătămat.

Cu mâini care îi tremurau, Fred se desprinse din centură; deschise portiera, ieşi din vehicol, în râsetele unui cor de maimuţe, care izbucniseră brusc.

Le privi aiurit.

Visele sunt sacre

Spre deosebire de celălalt autor străin prezent în paginile numărului de față, Peter Phillips este un pseudonim „de editură". În anii '40 mai multe edituri foloseau pseudonime generice, utilizate de autori prolifici ai timpului, care nu puteau semna cu numele real mai multe texte în aceeași publicație.

Spre disperarea posterității, nu se mai știe cine a fost autorul real al acestei povestiri.

Când aveam șapte ani, am citit o poveste cu fantome și i-am povestit tatei, înnebunit de spaimă, coșmarul din noaptea care a urmat:

– Veneau la mine, tăticule, am suspinat. Nu puteam să fug și nici să le opresc, erau mari, cu dinți și gheare ca-n pozele alea din curte, și nu puteam să mă trezesc, tăticule, nu puteam să mă trezesc...

Tata a spus vreo câteva vorbe bine simțite la adresa indivizilor care le dau copiilor să citească asemenea lucruri; apoi, cu blândețe, mi-a luat mânuța în laba sa uriașă și m-a dus pe pajiștea noastră de șase acri.

Era înțelept, având acea putere de a pătrunde adâncurile ființei umane pe care ți-o formează lucratul pământului. Era apropiat de natură și de inimile și mințile oamenilor – căci toți oamenii depind, în fond, tot de bunul Pământ spre a se hrăni și trăi.

S-a așezat pe un buștean și mi-a arătat un pistol mare. Știu acum că era un Service Colt 45. În ochii mei de copil părea uriaș. Mai văzusem puști și carabine sportive, dar acest pistol era făcut pentru a-l ține cu o singură mână și a trage. Doamne, greu mai era! Mi-a tras brațul în jos, cu greutatea sa aspră și curată, când Tata mi-a arătat cum să-l țin.

– Ăsta poate ucide, Pete, a spus tata. Nu există nimic în lume sau în afara ei care să nu poată fi oprit de un glonț tras cu Billy ăsta-al nostru. A doborât lei și tigri, și oameni. Păi, dacă ochești bine, poți opri cu el și-un elefant înfuriat. Crede-mă, fiule, nimic din ce întâlnești tu în vise nu-i poate face față amicului Billy. Și te va însoți de-acum înainte în toate visele tale, așa că nu vei mai avea a te teme de nimeni și de nimic.

Cuvintele sale au pătruns adânc în subconștientul meu receptiv, de copil. După o jumătate de oră, mâna mă durea cumplit de pe urma tragerii cu acel Colt. Îi văzusem, însă, gloanțele grele străpungând scânduri groase de două degete și tăblii de oțel. Privisem în lungul țevii, apăsasem trăgaciul, simțisem reculul smulgându-mi, aproape, brațul din umăr și văzusem gaura mare cât pumnul pe care o făcuse într-un sac cu grâu.

În noaptea aceea am dormit cu Billy sub pernă și înainte de-a aluneca spre tărâmul viselor i-am mai simțit o dată patul liniștitor și rece.

Când Făpturile Întunecate au apărut din nou, eram aproape bucuros. Le așteptam. Billy era acolo, mai ușor decât în timpul zilei – sau poate mâna mea din vis era mai mare – dar la fel de puternic. Două dintre arătări s-au încovoiat și-au căzut când Billy a bubuit și le-a lovit, iar celelalte s-au întors pe călcâie, luând-o la fugă.

Le-am urmărit râzând şi trăgând de la şold.

Tata nu era psihiatru, însă găsise antidotul perfect pentru frică – proiecţia în subconştient a unui concept de bun-simţ, bazat pe experienţă.

Douăzeci de ani mai târziu, acelaşi principiu a fost aplicat în mod ştiinţific pentru a salva sănătatea mintală – şi, poate, viaţa – lui Marsham Craswell.

– Eşti sigur că ai auzit de el? m-a întrebat Stephen Blakiston, un prieten de-al meu din liceu, care-şi luase licenţa în psihiatrie.

– Vag, am răspuns. Science-fiction, fantasy... Am citit şi eu puţin. Spanac.

– Nu tocmai. Unele sunt chiar foarte bune, spuse Steve, rotindu-şi mâna prin dreptul rafturilor din biroul său aflat în noul Spital de Terapie Mintală „Pentagon", construit la New York. Am putut vedea cotoare multicolore de reviste, şiruri întregi. Sunt un fan, spuse cu simplitate. Ai fi în stare să numeşti o pasiune de-a mea „Spanac"?...

Am fost nevoit să cedez. Nu sunt decât un biet autor de reportaje sportive, câtă vreme Blakiston e specialist în două domenii: psihiatrie şi terapie electronică.

– Unele, spuse Steve, nu sunt decât simple naivităţi, desigur, dar nivelul literar e în general ridicat, iar ideile te îndeamnă cu adevărat să gândeşti. Timp de zece ani, Marsham a fost unul dintre cei mai prolifici şi iubiţi scriitori ai genului.

Acum doi ani a suferit de-o boală gravă şi n-a aşteptat să se refacă îndeajuns pentru a se apuca din nou să scrie. A-ncercat să-şi reia lucrarea dinainte, tinzând tot mai mult spre fantezie pură. Frumos pe alocuri, maculatură în rest.

Şi-a forţat imaginaţia, şi-a creat un univers propriu... Tensiunea a crescut prea mult... Ceva a clacat. Acum e aici.

Steve se ridică şi mă conduse afară din birou.

– Te duc să-l vezi. El nu te va vedea. Asta pentru că ceea ce i-a cedat este controlul conştient al imaginaţiei. A trecut pe priză directă, aşa că, acum, în loc să-şi scrie poveştile, le trăieşte, literalmente, în ceea ce-l priveşte.

Lumi îndepărtate, creaturi stranii, aventuri bizare – fantasmagoria detaliată a unei minţi strălucite alunecată în nebunie prin simpla complexitate a propriei sale imaginaţii. A găsit scăparea de realitatea prea dură a existenţei sale dificile într-o lume de vis. Dar un vis pe care îl poate face suficient de real ca să-l ucidă.

– El e, bineînţeles, eroul, continuă Steve, deschizând uşa unui salon izolat. Dar chiar şi eroii mor uneori. Teamă mi-e că imaginaţia sa supra-activă până la morbid, lucrându-i prin subconştient, va crea în această lume a viselor în care trăieşte el acum o situaţie în care eroul trebuie să moară.

Ştii, probabil, că magia simpatică a vrăjitoriei acţionează masiv prin intermediul imaginaţiei. O persoană îşi imaginează că a fost vrăjită de moarte... şi moare. Dacă Marsham Craswell îşi închipuie una din făpturile fantastice ucigându-l pe erou – pe el însuşi – atunci... pur şi simplu, nu se va mai trezi niciodată.

Medicamentele nu au nici un efect. Ascultă!

Steve mă privea pe deasupra patului lui Marsham. M-am aplecat să aud murmurele scăpate de pe buzele lipsite de sânge ale scriitorului.

– ...Trebuie să căutăm Diamantul în Câmpiile din Istak. Eu, Multan, care am acum Spada, vă voi conduce; căci Şarpele trebuie să moară şi numai virtutea Diamantului îi poate aduce pieirea. Haideţi!

Mâna dreaptă, zăcând moale pe cuvertură, îi zvâcni. Le făcea semn să-l urmeze.

– Tot Şarpele şi Diamantul?... se întrebă Steve. Trăieşte visul ăsta de două zile. Nu ştim ce se întâmplă decât când vorbeşte în numele eroului. Adesea e cu totul neinteligibil. Uneori, câte o scânteiere de luciditate reuşeşte să-i străpungă carapacea, şi atunci se luptă să se trezească. E oribil să-l vezi zvârcolindu-se şi încercând să revină la realitate. Ai încercat vreodată să scapi dintr-un coşmar, fără să reuşeşti?

Atunci mi-am amintit de Billy, Coltul 45. I-am spus lui Steve povestea de cum ne-am întors la birou.

– Sigur că da! răspunse. Taică-tău a avut ideea cea mai bună. De fapt, sper să-l salvez pe Marsham pe acelaşi principiu. Ca s-o fac, am nevoie de cineva în stare să combine o imaginaţie vie cu un spirit practic sever, bun-simţ şi... umor. Da... tu.

– Hai?!?... Da' cum să-l ajut eu? Nici măcar nu-l cunosc.

– Ai să-l cunoşti..., spuse Steve pe un ton atât de semnificativ, încât simţii un fior de gheaţă străbătându-mi şira spinării. Vei ajunge mai aproape de Marsham Craswell decât a mai fost vreodată un om de altul.

Am să te proiectez – pe tine cel esenţial, adică mintea şi personalitatea ta – în creierul torturat al lui Craswell.

Am holbat ochii, apoi am arătat cu degetul mare spre peretele încărcat cu reviste:

– Prea multe basme, frate Steve! Ceea ce-ţi trebuie e un strop de băutură!

Steve îşi aprinse pipa şi-şi aruncă picioarele

sale lungi peste braţul fotoliului:

– Miracolele şi vrăjitoria s-au dus de mult. Ceea ce-ţi propun nu e, în fond, cu nimic mai miraculos decât felul în care tatăl tău ţi-a strecurat acel pistol în vise ca să nu-ţi mai fie frică. Doar că e mai complex din punct de vedere ştiinţific.

Ai auzit de encefalograf, nu? Ştii că receptează curenţii neurali de pe suprafaţa creierului, îi amplifică şi-i înregistrează, stabilind gradul – sau absenţa – activităţii mintale. Nu poate indica genul sau calitatea acestei activităţi decât în termeni foarte generali. Folosind comparo-grafii şi alte metode statistice spre a analiza datele, putem uneori diagnostica, de pildă, nebunia incipientă. Dar nimic mai mult – până am început să lucrăm aici, la Pentagon.

Am perfecţionat penetraţia şi recepţia inductivă şi am accentuat selectivitatea până am ajuns să putem sonda fiecare porţiune cunoscută a creierului. Ceea ce căutam era un model uşor recognoscibil printre milioanele de curenţi electrici minusculi care alcătuiesc imageria gândurilor, astfel încât, dacă subiectul se gândeşte la ceva – un număr, eventual – instrumentele să reacţioneze corespunzător, stabilind un model care să se repete ori de câte ori omul se gândeşte la acel număr.

Bineînţeles, am eşuat. Cea mai mare parte a creierului acţionează unitar, nici o parte nefiind răspunzătoare pentru imagerii fie simple, fie complexe, dar-mi-te ca activitatea unei porţiuni să inducă aceeaşi activitate în alte porţiuni – cu excepţia acelora care au de-a face cu impulsurile automate. Aşa că dacă am vrea să obţinem un model ne-ar trebui mii de receptori – o imposibilitate practică. Ca şi cum am încerca să ghicim modelul unui pulover colorat studiind la microscop un firicel din el.

Paradoxal, aparatul nostru era prea selectiv. Nu o sondă ne trebuia, ci un câmp atotcuprinzător, receptiv simultan faţă de toţi curenţii multipli care alcătuiesc tiparul unui gând.

Am găsit un asemenea câmp, dar cu asta n-am ajuns nicăieri. Într-o anumită privinţă, ne întorsesem în punctul de plecare – pentru că a analiza ceea ce capta câmpul presupunea mii de instrumente. Amplificasem gândul, dar fără a reuşi să-l analizăm.

Nu exista decât un singur instrument îndeajuns de sensibil şi complex pentru a o face – un alt creier uman.

I-am făcut semn să se-ntrerupă:

– Am venit acasă. Ai inventat o maşină de citit gândurile.

– Mai mult. Când am testat-o, acum câteva zile, unul dintre asistenţi a depăşit accidental inversarea de polaritate a câmpului – adică, frecvenţa. Eu acţionam ca analist, iar subiectul era sub narcoză.

În loc să-i „ascult“ numai incoerenţa anostă a gândurilor, am devenit parte din ele. Mă aflam, efectiv, în interiorul creierului acelui om. Era o lume de coşmar. Individul nu gândea limpede. Eu rămăsesem conştient de propria mea individualitate. Când s-a trezit, s-a repezit să mă omoare şi mai multe nu. Spunea că i-am pătruns cu forţa în cap.

Cu Marsham lucrurile stau altfel. Lumea imaginară a comei sale e detaliată, la fel de reală pe cât de reale obişnuia să-şi facă lumile imaginare pentru cititori.

– Stai aşa, l-am întrerupt. De ce nu profiţi ca să arunci o privire?

Steve Blakiston zâmbi şi-mi aruncă un fulger de înaltă-tensiune din ochii săi mari şi cenuşii.

– Trei motive solide: unu, sunt îmbibat atât de bine cu treburile pe care le visează, încât există pericolul să mă identific prea îndeaproape cu el; ceea ce-i trebuie lui e o doză salutară de bun-simţ; tu eşti omul potrivit pentru asta: cinic, lucid şi practic.

În al doilea rând, dacă sub impresia imaginaţiei lui mă lasă mintea, n-am să fiu la post ca să mă tratez; şi, în al treilea rând, când – şi dacă – se va trezi, o să cam vrea să-l omoare pe omul care i-a heterodinat visele. Tu vei putea s-o ştergi. Dar eu trebuie să stau să văd rezultatele.

– Una peste alta, cred că sunt şanse să mă trezesc pe post de candidat pentru un pat din salonul alăturat, nu?

– Numai dacă-ţi laşi mintea s-o ia razna. Şi n-ai s-o faci. Deţii un complex de fier anti-naivitate. Ajunge să te-nvârţi pe-acolo în stilul tău iconoclast obişnuit. Propia ta imaginaţie e destul de bună, judecând după câteva din ultimele tale reportaje despre lupte.

M-am ridicat, am înclinat politicos din cap şi-am spus:

– Mulţumesc, prietene. Asta-mi aminteşte că am de scris despre marea luptă de la Garden, de mâine seară. Şi-am nevoie de somn. E târziu. Cu bine.

Steve sări din fotoliu şi ajunse la uşă înaintea mea.

– Te rog, spuse şi se puse pe vorbit. Ştie să vorbească. Şi mi-era cu neputinţă să-i evit ochii aceia imenşi. Şi, în plus, îmi mai e – sau a fost – şi prieten. A spus că nu va dura mult (exact ca un dentist) şi mi-a dărâmat fiecare „dacă“ la care mă gândisem.

Zece minute mai târziu stăteam întins pe un pat alăturat celui ocupat de un Marsham

Craswell mut şi alb la faţă. Steve se aplecase deasupra scriitorului şi-i potrivea pe cap o cască de oţel cromat asemănătoare cu uscătorul de păr al unui coafor. Un asistent mă pregătea şi pe mine în acelaşi fel.

De la ambele căşti porneau cabluri spre un braţ mobil aflat deasupra şi de acolo până la un aparat pe roţi părând scos din arsenalul SF al Anului Domnului 2000.

Mintea-mi colcăia de întrebări, dar singurele care-mi ieşeau din gură păreau cumplit de neînsemnate.

– Ce-o să-i spun? „Bună dimineaţa" şi „Ce-ţi mai fac azi drăguţele de complexe"? O să trebuiască să mă prezint?

– Spune-i doar că eşti Pete Parnell şi, în rest, joacă cum îţi vine, răspunse Steve. O să vezi tu la ce mă refer când ajungi acolo.

Când ajung acolo... Asta mă izbi – ideea de a face o călătorie în nebunia unui nebun. Stomacul mi se strânse cât o minge de golf.

– Şi care-i ţinuta potrivită pentru o asemenea vizită? Civilă? (Cel puţin, asta cred că am întrebat; nu suna ca vocea mea.)

– Îmbracă-te cum vrei.

– Hmm-mda... Şi de unde-o să ştiu când e cazul să-mi întrerup vizita?

Steve ocoli patul până lângă mine.

– Dacă nu l-ai scos pe Craswell de-acolo într-o oră, opresc eu curentul.

Se întoarse spre aparat.

– Vise plăcute!

Am mormăit...

Era cald. Două veri în toi adunate-ntr-una singură. Nu, doi sori, roşii ca sângele, goi într-un cer de bronz. Ar fi trebuit să simt răcoare la tălpi – gazon verde, uşor, neted, întinzându-se până la orizont. Dar nu era iarbă. Praf. Praf verde, arzător.

Gladiatorul stătea la trei metri de mine, cu ochii strălucindu-i neîncrezători. Înalt, cu braţe şi picioare puternice, bronzate, muşchi noduroşi, spadă lungă şi strălucitoare în mâna dreaptă.

Faţa, însă, îi era inconfundabilă.

Aici a trebuit să mă ţin bine. Era să pufnesc în râs.

– Asta-i bună! am spus. Da' repede te mai prinde soarele! Acum două minute erai la fel de alb ca cearşaful de pe pat.

Gladiatorul îşi feri ochii de razele celor doi sori.

– Încă un vicleşug al vrăjitoarei Garor ca să mă înnebunească – un pământean aici, pe Câmpiile din Istak? Sau sunt deja... nebun?

Glasul îi era adânc, uşor modulat.

Al meu suna perfect normal. Într-adevăr, după efortul de la început, mă simţeam minunat – cu excepţia zăpuşelii.

– Asta-i şi ideea de la care am pornit: că eşti pe cale să înnebuneşti.

Ştiţi acele vise, chiar în pragul somnului, când îţi poţi controla cât de cât imaginaţia? La fel mă simţeam şi eu. Intuiam la ce se referise Steve când mi-a spus să joc cum îmi vine. M-am uitat în jos. Costum de tweed, ghete – natural. Asta purtam când m-am uitat ultima oară la mine însumi. N-aveam nici un motiv să mă gândesc că purtam – şi implicit că şi port – altceva. Dar ar fi fost indicat ceva mai răcoros, în canicula aia generată de imaginaţia lui Marsham Craswell.

Ceva în genul costumului său de gladiator, eventual.

Sandale? Perfect. Iată-mi picioarele în sandale.

Am pufnit în râs. Aproape căzusem în greşeala de a-i accepta imaginaţia.

– Te superi dacă sting unul din sorii ăia? am întrebat politicos. E cam cald...

M-am uitat urât la unul din sori. Dispăru.

Gladiatorul îşi ridică spada:

– Eşti... Garor! Dar vrăjitoria ta e neputincioasă în faţa Spadei!

Se repezi spre mine. Lama lucitoare spintecă văzduhul spre ţeasta mea.

Am gândit foarte, foarte repede.

Spada zăngăni şi devie după o tangentă ascuţită de pe casca mea G.I. Ultima oară am purtat o asemenea sculă în Argonna şi ştiam că poate opri o biată spadă. Mi-am scos-o de pe cap.

– Ascultă aici, Marsham Craswell, numele meu e Pete Parnell, de la „Sunday Star", şi...

Craswell îşi privi spada cu ochii uimiţi, strălucitori, ca şi cum m-ar fi recunoscut.

– Stai! Ştiu cine eşti! Nelpar Retrep, Omul Celor Şapte Luni, sosit să lupte alături de mine împotriva Şarpelui şi-a păgânului său discipol, magiciana şi vrăjitoarea Garor! Bun sosit, prietene!

Îmi întinse o mână uriaşă şi bronzată. I-am strâns-o.

Era evident că, incapabil să mă accepte raţional – sau iraţional – mă înscria şi pe mine în intriga visului său! Corect. Şi până acum fusese amuzant. Voi juca pe coarda asta o vreme. Imaginaţia încă n-a început să mă trădeze – încă!

– Tovarăşii mei, spuse Craswell, inimoşii Dokmeni de pe Colinele Albastre, tocmai au pierit într-o luptă sângeroasă. Înfruntam cu toţii

nenumăratele primejdii ale Câmpiilor Istakului întâlnite în drumul nostru către Diamant – dar toate astea, desigur, le ştii...

– Evident, am răspuns. Şi acum?

Craswell se întoarse brusc, arătând cu degetul.

– Iată, murmură. O privelişte care până şi mie îmi umple inima de groază; Garor revine la atac, în fruntea cumplitei sale Legiuni de Larkoşi, fiarele Împăratului, alăturate printr-o simbioză infernală unor inteligenţe necunoscute, invulnerabile în faţa oamenilor, dar nu şi-ntr-a Spadei sau a vitezelor arme ale lui Nelpar al Celor Şapte Luni. Le vom înfrunta împreună!

Am văzut gonind către noi peste întinsa câmpie de praf verde o hoardă de... ăăă... arătări. Vocabularul meu nu e în stare să facă faţă pe deplin imaginaţiei lui Craswell. Făpturi gigantice, pâlpâitoare, emanând miesme grele, jumătate zburând, jumătate târându-se. Destul să spun că m-am uitat în jur după o chiuvetă în care să scuip. Am găsit una, complet utilată, cu săpun şi prosoape, dar am împins-o la o parte, mi-am fixat privirea pe un petec de praf verde şi am gândit din greu.

Conturul cabinei telefonice tremură puţin până am reuşit să o fixez. Am intrat şi-am format un număr.

– Poliţia? O brigadă anti-teroristă – şi repede!

Am ieşit din cabină. Craswell îşi rotea Spada deasupra capului, scoţând strigăte de luptă către monştrii ce năvăleau asupra noastră.

Din direcţia opusă răsună ţipătul crescând al sirenelor poliţiei. O jumătate de duzină de maşini bune şi solide de patrulare frânară lângă cabina telefonică, împroşcând cu praf verde. N-am nevoie să mă gândesc prea mult la o maşină newyorkeză de poliţie pentru a mi-o fixa în minte. Astea erau exact ce-mi trebuia. Şi primul om care ieşi, alergând până lângă mine şi potrivindu-şi bine casca pe cap, era şi cel de care aveam nevoie.

Michael O'Faolin, cel mai mătăhălos, solid şi simpatic copoi din câţi cunosc.

– Mike, i-am spus, arătându-i cu degetul. Pune-i la punct.

– Gata, puiule, floare la ureche pen' băieţii de-i adusăi! răspunse Mike, smucindu-şi centura.

Şi-şi desfăşură oamenii.

– Demenţă! strigă, punându-şi mâna la ochi. Ce-i nebunia asta?!? Ce faci...?!?

Pentru o clipă, întreaga scenă păru să se estompeze. Singurul soare rămas păli, iar deşertul verde deveni de o transparenţă întunecată prin care am zărit, într-o străfulgerare, doi oameni întinşi pe nişte paturi albe. Apoi Craswell îşi descoperi ochii.

Monştrii începuseră să se micşoreze, la vreo zece metri în faţa brigăzii anti-teroriste. Când ajunseră lângă poliţişti nu erau mai mari de un stat de om, şi foarte uşor de adus la ordine – ciomăgiţi din belşug cu bastoanele peste moacele lor încornorate. Fură înghesuiţi în maşini, iar acestea porniră înapoi peste câmpie.

Michael O'Faolin rămase pe loc.

– Mii de mulţumiri, Mike, i-am spus. S-ar putea să am două bilete în plus la lupta aia babană de mâine seară. Vorbim mai târziu.

– Tocma' aveam nevoie, Pete, puiule. Mâine am liber. Da' acuma, cum ajung acas'?

Am deschis uşa cabinei telefonice.

– Pe aici!

Mike intră. M-am întors spre Craswell.

– Neasemuită vrajă, O, Nelpar! exclamă. Ai supus creaturile minţii lui Garor ajutat de făpturi dintr-a ta proprie!

Deja îşi inserase întregul incident în poveste.

– Acum trebuie să mergem, Nelpar Al Celor Şapte Luni – înainte, către Cetatea Şarpelui, la o mie de aruncături de spaldă peste arzătoarele Câmpii ale Istakului.

– Şi cu Diamantul cum rămâne?

– Cu Diamantul...?!?

Clar, se străduise atâta să mă plaseze în peisaj încât uitase cu totul de Diamantul care putea omorî Şarpele. Nu i-am adus aminte.

Totuşi, o mie de aruncături de spaldă prin arzătoarele câmpii suna puţin cam deplasat ca să le străbaţi pe jos, indiferent ce-o fi aia spaldă.

– De ce te legi la cap fără să te doară, Craswell? l-am întrebat.

– Numele meu, răspunse cu demnitate grozavă, e Multan.

– Multan, Sultan, Şaşlâk, Dikkidam, Hammaneggs sau orice ala-bala plisilabic vrei să te cheme, eu tot te întreb: de ce te legi la cap când locul mişună de taxiuri? Ia fluieră niţel.

A fluierat. Taxiul Purpuriu apăru, perfect până la ultimul detaliu, inclusiv un şofer cu spinarea ca de taur, neras, aidoma mitocanului care mă adusese la Pentagon în aceeaşi seară.

Nu există nimic în lume atât de inexprimabil de prozaic ca un Taxi Purpuriu newyorkez cu un şofer ca ăla. Privelişte a îl tulbură adânc pe Craswell, şi câmpiile verzi se unduiră din nou, în timp ce se lupta să-şi potrivească taxiul în vis.

– Ce nouă vrajă mai e şi asta? Eşti cu adevărat puternic, Nelpar!

Intră în taxi. Tremura însă tot de efortul de-a menţine structura lumii în care evadase, împotriva încercărilor mele deliberate de a i-o face bucăţi şi a-l readuce la incolora – dar sănătoasa – realitate.

În acel moment am simţit o curioasă părere de rău pentru el, dar mi-am dat seama că e posibil ca numai permiţându-i să-şi atingă apogeul imaginaţiei sale creative, înainte de a-l freca cu buretele muiat în apă rece, îi voi putea smulge eul rătăcit din ţara viselor.

Era un gând periculos – periculos pentru mine.

Mia de aruncături de spaldă a lui Craswell se vădi echivalentul a zece cvartale. Sau poate vroia să scurteze semi-realitatea lumească a unui drum cu taxi-ul. Arătă înainte, peste umărul şoferului:

– Cetatea Şarpelui!

Mie îmi semăna teribil de mult cu un tort de nuntă fabricat de Dali din plastic roşu: înalt de zece etaje, fiecare în chip de platou gros de vreo opt sute de metri, tot mai mici, astfel încât edificiul spirala în sus, spre cerul glănţuit.

Taxiul intră în umbra întinsă a colosului, opri lângă abisul vertical şi neted al platoului de la bază, care să tot fi avut vreo trei kilometri şi ceva diametru. Sau cinci. Sau şase. Ce contează un kilometru sau doi pentru visători?

Craswell sări iute afară. Am ieşit şi eu, pe partea dinspre şofer.

– Un dolar jumate, spuse acesta.

Bărbie pătrată, nebărbierită, frunte îngustă, păr roşu şi jegos răzleţindu-i-se de sub chipiu.

– Cam mult pentru un drum aşa scurt, am spus.

– Uită-te la cifre, mârâi el foindu-şi umerii. Vrei să viu jos să mi-i iau singur?

– Du-te-n măta! i-am spus dulce.

Şi se duse. Sub ochii noştri.

Craswell se uita la mine cu gura căscată.

– Scuză-mă, i-am spus, acum am ajuns şi eu evazionist. Zi-i-nainte cu povestea.

Murmură ceva nedesluşit, se apropie de zidul roşu în care apăruse o crăpătură, loc de întâlnire al batantelor unor porţi fabuloase, şi-şi ridică spalda – ăsta, *Spada*.

– Deschide, Garor! Ţi-a sunat sfârşitul! Multan şi Nelpar sunt aici să înfrunte grozăviile acestei Cetăţi şi să elibereze lumea de tirania Şarpelui! Începu să lovească în crăpătură cu mânerul Spadei.

– Mai încet, am murmurat. Trezeşti vecinii. De ce să nu folosim soneria? Am apăsat pe buton. Enorma poartă se deschise încet.

– Ai... ai mai fost aici...

– Da. Ieri, după gustarea de la patru şi-un sfert. După dumneavoastră!...

L-am urmat într-un tunel uriaş cu pereţi fluorescenţi şi un ecou teribil. Poarta s-a închis în urma noastră. Craswell se opri şi mă privi cu o lucire ciudată în ochi. O lucire de... luciditate. Iar încordarea buzelor îi trăda mânie. Mânie împotriva mea, nu a lui Garor sau a Şarpelui.

Nu e deloc agreabil să-ţi calce cineva eul în picioare. Mândria e un adevărat tigru – chiar şi în vise. Subconştientul, după cum mi-a explicat Steve, e o funcţie sau o stare a creierului, nu o părticică din el. Împotrivindu-i-mă lui Craswell, îi umileam nu numai visul, ci propriul creier, îi batjocoream integritatea intelectuală, abilităţile de scriitor imaginativ.

Într-un scurt moment de raţionalitate, a fost, cred, ciudat de conştient de asta.

Spuse liniştit:

– Ai limite, Nelpar. Ochii tăi întorşi spre afară sunt orbi faţă de durerea creaţiei; pentru tine, stelele de cristal sunt paiete pe rochia unei femei stacojii, şi-ţi râzi de binecuvântata iraţionalitate care a făcut ca viaţa să însemne ceva mai mult decât o târâre animalică din pântecul mamei până în mormânt. Sfâşiind vălul misterului, distrugi nu Misterul, – căci sunt multe mistere, un milion de văluri, lume înlăuntrul şi dincolo de lumi – ci Frumuseţea. Şi distrugând frumuseţea, îţi distrugi propriul suflet.

Aceste ultime cuvinte, liniştite cum sunaseră, fură prinse de pereţii curbaţi ai uriaşului tunel, amplificate şi apoi micşorate în repetare pulsândă, tare, apoi uşor, ecou hipnotic născându-se: „Distrugi propriul SUFLET, DISTRUGI propriul suflet... SUFLET..."

Craswell arătă cu spada. Vocea îi exulta:

– Iată un văl, Nelpar – şi trebuie să-l sfâşii, dacă vrei să nu-ţi devină linţoliu! Ceaţa – Ceaţa Simţitoare a Cetăţii!...

Recunosc că, pentru câteva secunde, m-a cam făcut groggy. M-am simţit... subjugat. Şi i-am înţeles pentru prima oară puterea de meşteşugar al cuvintelor.

Mi-am dat seama că e vital pentru mine să mă afirm din nou.

O ceaţă densă, cenuşie, se rostogolea încet, în rotocoale, spre noi, umplând tunelul până sus, scoţând în afară tentacule groase, dibuitoare.

– Trăieşte din însăşi Viaţa! strigă Craswell. Se hrăneşte nu cu carne, ci cu principiul vital care animă tot ce-i carne. Eu nu sunt în pericol, Nelpar, căci am Spada. Dar tu? Vrăjile tale te pot oare salva?

– Vrăjile...! am replicat. Încă nu s-a inventat gazul care să răzbată printr-o mască Marca 8!

Filtru de gaz – mai întâi partea pentru faţă, apoi baretele pe după urechi... Nu, nu uitasem vechiul procedeu.

Mi-am potrivit confortabil masca.

– Şi dacă nu e gaz, am adăugat, asta o să-i vină de hac. Am căutat după umăr, am desfăcut o duză, am rotit-o până la poziţia „Deschis".

Folosisem o singură dată aruncătorul individual de flăcări – la instrucție – dar experiența îmi rămăsese întipărită în minte.

Acesta era un model de lux. La prima rafală, uleioasă și lungă de vreo zece metri, Ceața s-a încovrigat în sine și s-a rostogolit înapoi pe-același drum pe care venise. Doar că o idee mai repede.

Mi-am scos hamurile:

– Ai făcut și tu armata, Craswell, nu? Mai ții minte?

Translucididatea strălucitoare a pereților pălii brusc și în dosul lor am zărit, ca într-un grosplan cinematografic în unsharf, fața pătrată, privind intens, a lui Steve Blakiston.

Apoi pereții și-au revenit; Craswell, tot gigantul bronzat și cu brațele goale din imaginația sa, se uita la mine încruntat și îngrijorat:

– Cuvintele tale sunt ciudate, O Nelpar. Se pare că ești stăpânul unor mistere chiar dincolo de cunoașterea mea.

Mi-am pus fața pe care o folosesc când redactorul sportiv mă chestionează asupra cheltuielilor – îndurerată, rugătoare:

– Greșeala ta, Craswell, e că nu vrei să știi. Pur și simplu, refuzi să-ți amintești. De-asta ai ajuns aici. Dar viața nu-i chiar atât de rea, trebuie doar s-o ungi puțintel. Ce-ar fi să sări afară din toată afacerea asta și să vii cu mine la un pahar?

– Nu înțeleg, murmură. Dar avem o misiune de îndeplinit. Urmează-mă.

Apropoul la băutură mi-a amintit ceva. Eu nu aveam probleme cu memoria. Iar tunelul ăla era la fel de cald ca și deșertul verde. Mi-am amintit de o cârciumioară micuță aflată chiar la capătul dinspre depoul de autobuze al străzii Sauchiehall din Glasgow, Scoția. De bătrânul roșcovan și mustăcios exilat din Highlands, care să mă asculte entuziasmându-mă în fața unei anumite mărci de Scotch. „De crez' c-ăsta-i bun, dom'le, vra să zică cum că n-ai gustat o-nghițitură din distilăria mea proprie. Ia moaie-ți buzăle-n ăsta, fecioraș…" Și ar scoate-un clondir străvechi de argint și mi-ar turna o măsură bună de whisky auriu în pahar. N-am mai gustat asemenea dulce nectar nici înainte, nici de-atunci încoace. Cel puțin până am ajuns să merg prin tunel în urma lui Craswell.

Fixasem, aproape, paharul, dar m-am răzgândit la timp pentru a-l transforma în clondirul antic. L-am dus la buze. Minunat lucru e imaginația!

Craswell vorbea. Aproape că uitasem de el.

– …lângă Sala Nebuniei, unde creierul e asaltat de muzici stranii, armonii bizare care farmecă, apoi ucid, rupând celulele printr-o mixtură de frecvențe sub și suprasonice. Ascultă!

Ajunseserăm la capătul tunelului și stăteam în vârful unei pante care cobora ușor, tot mai largă, învăluită într-o aură albastră, ca fumul unui milion de țigări umplând o vastă sală circulară. Pâcla se învolbura, purtată de curenți rătăcitori și leneși, și dezvăluia în depărtare, micșorată de distanță, dar evident enormă, o structură complexă de tuburi și console.

O duzină de Wurlitzeri puternici adunați într-unul singur n-ar fi părut mai mult de-un pian în miniatură la picioarele acestei covârșitoare mașinării muzicale.

La nenumăratele-i console pe care, chiar de la o asemenea depărtare, le puteam distinge ca fiind alcătuite din câte cel puțin șase claviaturi fiecare, stăteau ființe cu numeroase brațe – păianjeni sau caracatițe sau Poliacadele (nu l-am întrebat pe Craswell cum le numea; ascultam).

Notele de deschidere erau destul de ciudate, dar inofensive. Apoi, multiplele tonuri și armonii

Desen de Gabriel Ungureanu

începeau să crească în volum. Am perceput asprimea curioasă, dulce, a oboiurilor şi fagoturilor, tânguirea cumplită, crescândă, a o mie de viori, strigătul ascuţit a o sută de flaute diavoleşti, plânsetul nenumăratelor violoncele. De-ajuns atât. Muzica e hobby-ul meu şi nu vreau să mă las dus de descrierea felului în care simfonia aceea dementă aproape că m-a scos din minţi.

Dar dacă, vreodată, Craswell va citi aceste rânduri, aş vrea să afle că şi-a ratat vocaţia. Compozitor trebuia să se facă. Muzica sa din vis denota o uimitoare stăpânire intuitivă a orchestraţiei şi teoriei armonice. Dacă ar putea face aşa ceva conştient, ar fi un mare compozitor modern.

Şi totuşi... nu tocmai. Pentru că muzica începea să aibă efectele asupra cărora mă prevenise. Ritmul insidios şi acordurile sălbatice păreau să-mi pulseze în cap, infiltrând o vibraţie, o ardere în ţesuturile mele cerebrale.

Imaginaţi-vă „Recondita Armonia" lui Puccini reorchestrată de Stravinski, apoi rearanjată de Honegger şi interpretată de cincizeci de orchestre simfonice în Amfiteatrul Hollywood, şi-aţi putea începe să vă faceţi o idee.

Începea să-mi fie de-ajuns. Am spus că muzica e hoby-ul meu? Desigur – dar singurul instrument la care cânt e muzicuţa. Binişor chiar. Şi dacă mai am şi-un microfon, pot scoate o groază de sunete drăguţe.

Un microfon – şi amplificatoare cât cuprinde. Mi-am scos muzicuţa din buzunar, am tras adânc aer în piept şi m-am aruncat în „Tiger Rag", bucata mea favorită.

Cascada năucitoare de jazz jubilant, leitmotive, răgete de tigri şi tremolo-dezacorduri eliberate de micul instrument de suflat, se năpusti din amplificatoare în marea sală, înecând complet muzica dementă a lui Craswell.

I-am putut auzi strigătul de agonie peste tot tămbălăul. Gusturile lui muzicale erau, categoric, mai puţin ortodoxe decât ale mele. Nu-i plăcea jazz-ul.

Maşinăria muzicală începu să tremure, organiştii multipozi, de-a dreptul comici în graba lor de-a scăpa de-un blestem ireal, se ofiliră, comprimându-se până la dimensiunile unor gândăcei; efectele luminoase care pulverizaseră aura aceea bogată, nepământeană, în jurul consolelor, se stinseră într-o strălucire pastelată, albastră; apoi marea maşinărie însăşi, prinsă în vâltoarea valului de acorduri intensificate şi amestecate şi propriile-i cacofonii, se sfărâmă în bucăţi, scurgându-se într-un şuvoi haotic pe planşeul sălii.

L-am auzit pe Craswell strigând din nou şi decorul se schimbă brusc. Am bănuit că, în dorinţa de-a-şi şterge din minte imnul triumfal al jazz-ului şi, poate, într-o încercare inconştientă de a mă zăpăci, renunţase la un fragment din scenariu şi, printr-un procedeu opus flash-back-ului atât de îndrăgit de scenarişti, se aruncase înainte. Ne aflam... în altă parte.

Să fi intervenit complexul de inferioritate pe care i-l inculcam, sau, în timpul tranziţiei, uitase cât de înalt trebuia să fie? Fapt e că acum de-abia dacă avea cam un metru şi optzeci, aproape cât mine.

Era atât de acru, că m-am stăpânit cu greu să-i sugerez o gargară.

– Te-am... te-am lăsat în Sala Nebuniei, bâigui, văzându-mă. Vrăjile tale au făcut să se năruie tavanul. Te-am crezut ... mort.

Deci flash-forward-ul nu fusese numai o încercare de a mă zăpăci. Încercase să scape de mine, să mă şi scoată afară din scenariu.

Am clătinat din cap.

– Urât din partea ta, Craswell bătrâne. Să mă omori între capitole?!... Vezi, nu-s deloc unul dintre personajele tale. Tot nu te-ai prins? Singura cale să scapi de mine e de-a te trezi.

– Iar vorbeşti în şarade, răspunse, dar nu cu prea multă siguranţă în voce.

Locul în care ajunseserăm era o încăpere mare, cu bolţi înalte. Efectele luminoase, aşa cum mă şi aşteptam, erau neobişnuite şi admirabile: o mulţime de raze provenind din surse nevăzute, mişcându-se încet, întâlnindu-se şi contopindu-se în capătul opus al sălii într-o strălucire albă, rotundă, ce părea suspendată deasupra unei construcţii asemănătoare cu un tron.

Conceptele lui Craswell asupra proporţiilor erau uluitoare. Sau studiase cele mai mari catedrale din Europa, sau copilărise în Grand Central Station. Tronul era, după toate aparenţele, la vreo opt sute bune de metri de noi, pe o duşumea goală şi uşor elastică. Şi totuşi, ne apropiam. Nu păşeam. Am privit pereţii şi mi-am dat seama că planşeul însuşi, o gigantică şi nesfârşită bandă rulantă, ne purta spre tron.

Mişcarea, înceată, inexorabilă, era impresionantă. L-am văzut pe Craswell privindu-mă făţiş: era neliniştit dacă mă voi lăsa sau nu impresionat. Drept răspuns, am accelerat un pic mişcarea benzii transportoare. Nu păru să observe.

– Ne apropiem de Tronul Şarpelui, în faţa căruia, protector şi discipol al său, stă magiciana şi vrăjitoarea Garor. Împotriva ei vom avea nevoie de toate vicleşugurile tale ciudate, Nelpar, căci e invulnerabilă în interiorul scutului ei invizibil de forţă pură.

Va trebui să distrugi această barieră, pentru

ca eu să o pot ucide cu ajutorul Spadei. Lipsit de ea, Şarpele, deşi stăpân al ei şi, auto-proclamat, al acestei lumi, e neputincios şi va rămâne la discreţia noastră.

Banda se opri. Ne găseam la picioarele unei scări largi urcând până la tron – o platformă masivă de metal pe care se odihnea Şarpele, sub o sferă strălucitoare de lumină.

Şarpele era... un şarpe. Colac peste colac de boa constrictor supradimensionat, cu un cap rău de mărimea unei mingi medicinale legănându-i-se încet într-o parte şi-ntr-alta.

N-am stat să mă uit mult la el. Am mai văzut eu şerpi la viaţa mea. Altceva, demn de un studiu mult mai prelungit, stătea chiar la picioarele tronului, puţin într-o parte.

Gustul lui Craswell în materie de pulchritudine feminină era inatacabil. Mă cam aşteptasem la o oroare bătrână şi uscată, dar dacă Flo Ziegfeld ar fi văzut-o pe copila asta, s-ar fi năpustit în sus pe scări fâlfâind un contract, scut-de-forţă, ne-scut-de-forţă, înainte să poţi scoate primul glissando al inevitabilului fluierat de admiraţie.

Era o brunetă înaltă, cu chip oval şi ochi verzi, ca lumea în toate cele şi fără prea multe în materie de acoperământ – un minuscul pieptar de oţel şi o fustiţă verde până la genunchi, subţire ca pânza de păianjen. Avea o aluniţă mică şi delicioasă pe obrazul stâng.

Am remarcat o nuanţă curioasă de mândrie în glasul lui Craswell când, mai degrabă fără rost, spuse:

– Am sosit, Garor!

Şi-şi întoarse spre mine privirea, în aşteptare.

– Nebuni insolenţi! Aţi sosit ca să muriţi! răspunse fata.

Mmmm, vocea aia, limpede şi bogată precum sunetul violoncelului lui Piatigorski!... Eram gata să-i acord tot creditul din lume imaginaţiei lui Craswell, dar nu puteam crede, totuşi, că o visase pe puicuţa aceea chiar aşa cum o vedeam. Probabil fusese modelată după natură, după cineva care-i era cunoscut, cineva cu care mi-ar fi făcut şi mie plăcere să fac cunoştinţă – cineva pescuit din desaga memoriei pe acelaşi principiu pe care îi produsesem şi eu pe Mike O'Faolin şi pe şoferul ăla de taxi cu bărbia ţepoasă.

– Delicios exemplar, am spus. Să-mi aminteşti să-ţi cer telefonul originalului, Craswell.

Şi imediat am spus ceva ce-am regretat tot timpul de-atunci încoace. Nu era o comportare demnă de-un gentleman. Şi anume:

– Dar nu ştiai că anul ăsta se poartă fuste ceva mai lungi?

Am aruncat o privire fustei. Tivul îi coborî brusc spre glezne, până la lungimea unei rochii de seară.

Jignit, Craswell îşi privi amica. Fusta reveni la lungimea iniţială. Am făcut-o din nou convenabilă.

Poala fustei sălta în sus şi-n jos între glezne şi genunchi ca o fereastră-ghilotină ieşită din minţi. Era o înfruntare de dorinţe şi imaginaţii, cu o foarte drăguţă pereche de tibii bine ajustate drept teren de bătălie. Fascinantă privelişte, ochii frumoşi ai lui Garor arzând de furie. Părea, în chip ciudat, conştientă de natura degenerată a conflictului.

Deodată, Craswell scoase un ţipăt ascuţit şi pătrunzător de furie şi frustrare – o mie de copii răzgâiaţi cărora le-au fost smulse, tuturor în aceeaşi clipă, pârâitorile, n-ar fi putut face mai mult zgomot – şi dubioasa scenă ne fu ştearsă din faţă într-o explozie de fum negru.

Când totul se limpezi, Craswell stătea în aceeaşi poziţie, dar spada îi dispăruse, costumul de gladiator îi era rupt şi ars şi dâre subţiri de sânge îi brăzdau braţele musculoase.

Nu-mi plăcea felul în care mă privea. De astă dată îi ciomăgisem serios supra-eul.

– Deci, n-ai putut să faci faţă, i-am spus. Iar ai sărit un capitol. Povesteşte-mi şi mie ce-am pierdut, bine?

Dar glasul nu-mi era pe cât de ironic aş fi dorit.

Îmi răspunse pe un ton incisiv:

– Am fost capturaţi şi condamnaţi la moarte, Nelpar. Suntem în Arena Fiarei şi nimic nu ne mai poate salva. Mie mi-a fost luată Spada, iar ţie puterile magice.

Hulpavele fălci ale Fiarei nu pot fi învinse de nimeni şi nimic. Acesta e sfârşitul, Nelpar. Sfârşitul...

Ochii săi mari, iradiind o lumină slabă, îi fixau pe-ai mei. Am încercat să mă uit în altă parte, dar n-am reuşit...

Iritat până la culme de bufonadele mele inoportune, eul său umilit îi acaparase toată puterea creierului, spre a se afirma prin propria sa voinţă – spre a mă domina.

Hotărârea îi fusese, poate, inconştientă – nu ştia de ce mă ura – dar efectul era odios.

Şi pentru prima oară de când îi intrasem cu forţa în cele mai intime cotloane ale minţii, am început să mă întreb dacă toată treaba era chiar... decentă.

Desigur, nu încercasem decât să-l ajut, dar... dar visele sunt sacre.

Îndoiala anulează încrederea. Iar când încrederea în sine a dispărut, calea rămâne larg deschisă pentru... frică.

O altă voce, sibilantă. Steve Blakiston

spunând: „...numai dacă nu-ţi laşi mintea dominată de-a lui." Propria mea voce: „...trezesc pe post de candidat pentru un pat în salonul alăturat..." Nu, numai..."...numai dacă nu-ţi laşi mintea dominată de-a lui..." Până şi Steve se temuse să o facă el însuşi, nu? Aveam să-i spun vreo câteva tipului după ce ieşeam afară. Dacă mai ieşeam afară... dacă...

Povestea nu mai era deloc amuzantă.

– Las-o baltă, Craswell! I-am repezit. Termină să mai caşti la mine ochii ăştia cât sarmaua, că-ţi trag un toc de bătaie... şi-o s-o simţi, comă, ne-comă!!!...

– Ce vorbe nebuneşti sunt astea, când suntem atât de aproape de moarte?...

Vocea lui Steve: „...magia simpatică... imaginaţiei... îşi imaginează că una din făpturile sale fantastice îl ucide pe erou, – pe el însuşi – atunci... pur şi simplu, nu se va mai trezi niciodată..."

Asta era. O situaţie în care eroul trebuie să moară. Şi vroia să-şi închipuie şi moartea mea. Nu mă putea, însă, ucide. ...Sau putea?... De unde să fi putut şti Blakiston ce puteri era în stare să dezlănţuie conceptul de moarte în această ultra-intimă contopire de minţi?

Nu spun psihiatrii că setea de moarte, dorinţa de a muri, e adânc îngropată, dar potentă, în subconştient? Aici nu mai era îngropată chiar atât de adânc. Era sclipitoare, exultantă, scânteietor afişată în ochii lui Marsham Craswell.

Fugise de realitate într-un vis; dar nu ajunsese suficient de departe. Moartea era singura evadare deplină.

Se poate ca Craswell să fi simţit confuzia de gânduri şi speculaţii care-mi lăsa mintea larg deschisă în faţa imaginaţiei sale rebele, exaltate şi aducătoare de moarte. Întinse un braţ, cu gestul grandilocvent al unui cor Shakespeareian prezentând un ultim act, şi-şi aduse în scenă monstrul.

Depăşea, atât în detalii cât şi în vivacitate, tot ce visase până atunci. Era cântecul lui de lebădă ca făuritor de fiinţe fantastice, şi-l lucrase al dracului de bine.

Am apucat să văd că ne aflam în centrul unui amfiteatru enorm, cu margini abrupte. Nu existau spectatori. N-are gust Craswell pentru scenele de masă. Prefera această goliciune, scoasă în afara timpului, care rezultă din folosirea unui număr minim de personaje.

Doar noi doi, sub razele arzătoare ale unor sori mari şi roşii plutind pe un cer topit. Nu i-am putut număra.

N-am devenit vizual-conştient decât de Fiară.

O furnică pe fundul unui lighean, adulmecată de un câine, s-ar putea să se simtă la fel. Dacă Fiara ar fi fost ceva în genul unui câine. Dacă ar fi fost ceva în *orice* gen.

Era o masă de mărimea a mai mulţi elefanţi la un loc. Un maldăr respingător, bulbucat, de carne purpurie, semitransparentă, animată, cu o gură, sau o gaură, rotundă şi fremătătoare, încercuită pe dinăuntru cu colţi ca de morsă, ascuţiţi şi îmbăloşaţi, iar pe dinafară cu... ochi.

Stând pe loc, ar fi fost doar o oroare înveninată şi greţoasă, un lucru în stare să depăşească ultimele limite ale suportabilului prin simpla sa înfăţişare; dar mai înfiorător decât orice era felul coşmăresc în care înainta.

Lipsită de membre, îşi arunca uriaşul munte de carne înainte într-o serie de convulsii spasmodice – şi-şi ungea drumul cu un fluid vâscos, glauc, care i se scurgea din gură cu fiecare opinteală.

Se îndrepta spre noi cu o viteză incredibilă. Treizeci de paşi... Douăzeci...

Membrele îmi fură cuprinse de rigiditatea unei groaze cumplite. Era un coşmar adevărat. Am încercat cu disperare să gândesc... aruncător de flăcări... cum... nu-mi puteam aminti... propria mea minte îmi aluneca printre degete în faţa acelei Jaganate protoplasmice ce se apropia... Mucozitatea mai întâi, apoi gura, închizându-se... gândurile nu-mi mai erau decât o vâltoare zbierândă...

O altă voce, adâncă, tărăgănată, blândă, voce dintr-un ceas de neuitat al copilăriei... „Nu e nimic în lume sau în afara ei care să nu poată fi oprit de un glonţ tras cu Billy ăsta-al nostru. Nimic din ce întâlneşti tu în vise nu-i poate face faţă amicului Billy. Şi te va însoţi de-acum înainte în toate visele tale, aşa că nu vei mai avea a te teme de nimeni şi nimic." Apoi, patul rece, dur, în mâna mea, trăgaciul, ţeava lungă, de neînvins, din metal greu şi fierbinte – adânc în subconştientul meu...

– Tată...! am scâncit. Mulţumesc, tată!

Fiara se repezea asupra mea. Dar în mână îl aveam pe Billy, îndreptat spre gura ei. Am tras.

Fiara săltă înapoi pe cărarea sa uleioasă, începu să se micşoreze, să se îndoaie în sine însăşi... Am tras iar şi iar.

Din nou am devenit conştient de prezenţa lui Craswell lângă mine. Se uita spre Fiara muribundă, încă uriaşă, dar scăzând rapid, apoi la metalul neted al bătrânului Colt din mâna mea, la fuiorul de fum albăstrui ridicându-se din gura ţevii înălţate...

...Şi începu să râdă.

Un râs plin, năvalnic, deşi cu o undă de isterie în el...

Şi pe măsură ce râdea, începu să mi se ştear-

gă dinaintea ochilor. Sorii cei roşii se dădură înapoi, în înaltul cerului, se transformară în becuri... iar cerul era alb şi curat şi neted, ca un tavan.

De fapt – ce cuvânt minunat, „de fapt"! – *de fapt*, în realitate, dulce realitate, *era* un tavan.

Apoi Steve Blakiston, aplecat peste mine, scoţându-mi casca cromată de pe cap.

– Îţi mulţumesc, Pete. O oră, la secundă! L-ai lucrat mai rapid decât un şoc cu insulină.

M-am ridicat în capul oaselor, adunându-mi minţile la loc. Mă ciupi de braţ:

– Da, eşti treaz, sigur că eşti treaz. Mi-ar plăcea să aud ce ai făcut, exact, dar nu acum. Îţi dau eu un telefon mâine la birou.

L-am văzut pe un asistent scoţând casca de pe capul lui Craswell.

Craswell clipi, îşi întoarse capul, dădu cu ochii de mine. O puzderie de expresii, nici una dintre ele prea plăcută, i se fugăriră pe chip.

Se ridică şi-l împinse pe asistent la o parte, urlând:

– Prostu' dracu', te omor!!!

Am sărit din pat chiar în clipa în care Steve şi ceilalţi îi înşfăcară braţele.

– Daţi-mi drumu', îl fac bucăţi!!!

– Te-am prevenit! gâfâi Steve. Ieşi afară, repede!

Eram deja pe drum. Marsham Craswell, în cămaşă de noapte, se poate să nu fi fost chiar atât de impresionant ca gladiatorul bronzat din visele lui, dar tot era cât de cât musculos.

Asta a fost azi-noapte. Steve m-a sunat de dimineaţă, triumfător:

– S-a vindecat! Sănătos ca mine şi ca tine. Spune că şi-a dat seama că a cam exagerat cu lucrul şi-o s-o ia mai uşor – se odihneşte o vreme, fără fantezii şi-ncearcă să scrie altceva. Nu-şi aminteşte nimic din visul-comă, dar are sentimentul curios că ar vrea, totuşi, să-i facă ceva neplăcut unui anume tip care era în patul alăturat când şi-a revenit. Nu ştie de ce şi nici nu i-am spus. Dar mai bine ţine-te la distanţă.

– Sentimentul e reciproc, am răspuns. Nu-mi place stilul lui în materie de monştri. Şi ce-o să scrie acum, poveşti de dragoste?

Steve râse:

– Nu. L-a apucat o nebunie subită pentru western-uri. A început să vorbească azi-dimineaţă despre semnificaţia sociologică şi istorică a revolverului Colt. A şi notat primul titlu: „Domnia lui Şase-Pistoale". Auzi, asta se bazează cumva pe ceva ce i-ai băgat tu în cap în timpul visului?

I-am spus.

Va să zică, Marsham Craswell e la fel de sănătos ca mine, hai? N-aş băga mâna-n foc.

Acum trei ore, tocmai mă îndreptam spre meciul de categorie grea de la Madison Square Garden, când m-am pomenit că mă prinde de butonieră un poliţist în afara orelor de program.

Michael O'Faolin, cel mai mătăhălos, solid şi simpatic copoi din câţi cunosc.

– Pete, puiule, az-noapte-am avut ăl mai ciudat vis din viaţa mea. Să făcea că te-ajutam să ieş' dântr-o groapă, şi cân' a' isprăvit, tu, poate-n semn dă mulţumire, ai zis că s-a' putea s-ai do'o bilete-n plus la meciu' d-astă seară şi mi-am zis că dacă să fi fost v'un soi dă telepatie, şi...

M-am agăţat de uşa barului ca să nu cad de pe picioare. Mike tot mai turuia, când am bâjbâit după propriile-mi bilete şi i-am spus:

– Nu mă simt prea bine, Mike. Du-te tu. Eu o să-mi culeg ce-mi trebuie din celelalte ziare. ...Nu, nu, nu-mi mulţumi. Pune-o-n seama norocului irlandez.

Am intrat în bar şi-am început să gândesc din greu la un whisky mare, cel mai bun lucru după globul de cristal, ca focar de concentrare.

– Telepatie, ai?...

Nu, răspunse whisky-ul. Coincidenţă. Las-o moartă.

Totuşi, ceva cu telepatie tot a fost la mijloc... Telepatie a subconştientului – doar creiere visând, puse în relaţie. Dar eu nu visam. Mă ataşasem, doar, visului altcuiva. Creierele sunt deosebit de receptive în timpul somnului. Premoniţii şi altele de soiul ăsta. Dar nici de dormit nu dormeam. Şase şi cu patru fac minus zece, rest trei – şi eşti afară. Te-ai sonat, spuse whisky-ul.

Am hotărât să-mi găsesc un glob de cristal de calitate mai bună. Un scotch în pahar de cristal la clubul Cevali.

Aşa că am oprit un taxi Purpuriu. Era ceva în neregulă cu ceafa şoferului. Am refuzat să mă gândesc. Până în momentul plăţii.

– Un dolar juma', mârâi, apoi se aplecă în afară. Auzi, nu te-am întâlnit p-undeva?

– Stau prin preajmă, am spus, cu o voce scârţâindu-mi gâtuită prin laringe. Nu m-ai dus dumneata ieri la Pentagon?

– D-da, asta era... spuse; bărbie nerasă şi pătrată, frunte îngustă, păr roşu şi murdar răzvrătindu-i-se de sub şapcă. D-da, da' mai e ceva cu mecla matale... Az-noapte-am tras un

pui de somn între două curse şi-am avut un vis cam ţâcnit. Parcă ereai şi mata-ntrânsu'... Şi-aveam parcă empresia că-m' datorai încă d-atuncea un dolar jumate...

Pentru moment am cochetat cu ideea de-ai spune să se ducă-n mă-sa. Dar asfaltul străzii nu era făcut din nisip verde. Şi-arăta şi cam solid ca să se deschidă. Aşa că i-am dat cinci dolari şi-am intrat la Cevali.

Mi-am ţinut ochii înfipţi într-un pahar de whisky până am simţit că începe să mi se limpezească mintea, după care l-am sunat pe Steve Blakiston şi i-am povestit.

– Astea-s implicaţiile, am conchis. Mă dau de ceasul morţii să-mi închipui ce se-ntâmpla dacă mă apucam să-mi convoc toate cunoştinţele. Ar fi visat toţi acelaşi vis dacă-i prindeam dormind?

– Prea difuz, spuse Steve, după cât se părea printre două înghiţituri dintr-un sandwich. Ar fi ca şi cum ai încerca să transmiţi pe zeci de lungimi de undă simultan cu un singur emiţător. Creierul tău devenise parte integrantă din aparatul ăla, ocupând aceeaşi poziţie în circuit ca un complex de instrumente de înregistrat, cuplate cu creierul lui Craswell – până când a crescut frecvenţa. Ce s-a întâmplat pe urmă, îmi sună ca un proces de inducţie. Asta a şi fost, câtă vreme era implicată linia Craswell, dar...

N-am mai putut suporta zgomotele zemosclefăitoare şi i-am spus:

– Înghite până nu te sufoci.

(Amicul supravieţuieşte pe bază de sandwich-uri).

În fine, vocea i se limpezi:

– Vezi la ce-am ajuns? În timpul amplificării curenţilor cerebrali, a apărut o undă inversă prin tuburi şi aparatul s-a transformat într-un emiţător. Cei doi oameni dormeau, cu minţile lor inconştiente larg deschise, funcţionând ca nişte receptori; îi văzuseşi în timpul zilei, figurile lor ţi se întipăriseră bine în cap şi te-ai acordat cu ei, deranjându-le creierele şi dăruindu-le vise. Ai auzit vreodată de vise simpatice? Ai visat vreodată pe cineva cu care nu te-ai mai văzut de ani de zile şi a doua zi te-ai trezit că te caută? Acum o putem face în mod deliberat – telepatie a viselor asistată mecanic, cu unde amplificate şi transmise electronic! Vino aici, trebuie să mai experimentăm.

– Uneori, i-am răspuns, mai şi dorm. Asta am de gând să fac acum – şi fără asistenţă mecanică. Te pup.

Un fes de noapte ar fi fost mai indicat decât casca cromată. M-am întors la barul clubului.

Mai bine mă duceam direct acasă...

Îşi croi drum spre microfon legănând din şolduri prin faţa orchestrei, un metru şi şaizeci şi cinci de centimetri de vis învăluit într-o rochie albă, strânsă pe trup ca o mănuşă. Chip oval, ochi verzi şi păr negru, şi o aluniţă mică şi delicioasă pe obrazul stâng. Rochia era, poate, cam provocatoare în zona superioară a trupului, dar nu la fel de demnă de fluierat ca utilajul pe care-l visase pe ea Craswell.

În culise m-am ales cu o dublă încărcătură de gheaţă din ochii aceia verzi. Da, îl cunoştea vag pe domnul Craswell. Nu, nu dormise la miezul nopţii trecute. Şi aş putea fi atât de bun s-o informez ce mă priveau pe mine toate astea?... Tip de studentă, ultra. Cum or ajunge să deriveze spre afacerile distractive? În fond, puţin îmi păsa de asta.

Când am adus vorba de nişte răcoritoare, a spus:

– Problema e că n-am nici o dorinţă deosebită să vă cunosc, domnule Parnell.

– De ce?

– Mi-ar fi greu să vă înscriu printre preferinţele mele...

Se încruntă ca încercând să-şi amintească ceva şi adăugă:

– În orice caz... Nu ştiu. Nu-mi placeţi. Acum, dacă sunteţi bun, am altă melodie în program.

– Dar, te rog... lasă-mă să-ţi explic...

– Ce să-mi explicaţi?

La faza asta m-a avut. Mi s-a poticnit limba în gură şi-am obţinut o vedere din spate a rochiei.

Cum să-ţi ceri scuze unei fete când nici măcar nu ştie că-i datorezi aşa ceva? Nu dormise, aşa că nu avusese cum să viseze incidentul cu fusta. Şi dacă ar fi făcut-o – era în visul lui Craswell, nu-ntr-al meu. Dar, prin cine ştie ce aberaţie, un snop de unde ale gândului din maşinăria lui Blakiston îi implantaseră în subconştient o antipatie nemotivată faţă de mine. Şi numai un psihiatru i-ar fi putut-o scoate afară. Un psihiatru sau...

L-am sunat pe Steve din biroul clubului. Tot mai mesteca.

– Am urgentă nevoie să exersez o gândire intensivă la maşina aia a ta. Vin chiar acum.

Tocmai punea microfonul la loc când am trecut prin faţa estradei, spre ieşire. M-am uitat atent la ea, fixându-mi în minte fiecare amănunt.

– La ce oră te duci la culcare? am întrebat-o.

Am văzut la timp palma venind şi-am fentat-o.

– Nu-i nimic, pot s-aştept, i-am mai spus, plecând. Ne mai vedem noi. Vise plăcute!

Traducerea: Mihnea Columbeanu

Urmărire automată

Preluasem schimbul, ca de obicei, la ora 7. Tâmpitul de Unsprezece, care fusese în schimbul de noapte mi-a predat postul mofluz. Furase, cred, o oră sau două de somn cu capul pe pupitrul de comandă. – Nimic deosebit? îl întreb. – Nimic deosebit în schimbul meu, confirmă el apatic, cu voce răguşită, încercând să-şi aranjeze părul cu mâna în faţa oglinzii din vestiar. Costumu-i e boţit şi cravata îi atârnă într-o parte.

Nimic mai monoton decât serviciul la o staţie automată de urmărire a transmisiunilor prin satelit. Evident, trebuie ţinut totul sub control – sute şi mii de programe şi mesaje, conform unei etici profesionale precis stabilite. Treci în revistă, zilnic, nenumărate înregistrări, cele mai multe cu caracter repetitiv al aceleiaşi informaţii. Lucruri importante şi fleacuri se pierd, amestecate într-un talmeş-balmeş continuu de aiureli în care tu trebuie să faci ordine şi să extragi LUCRUL acela nemaipomenit şi esenţial, capabil să influenţeze opiniile şi să modifice Istoria şi conştiinţele, rătăcit printre strigătele false de alarmă şi avertisment ale unei arte care parcă a înebunit de tot. O avalanşă de biţi de informaţie năvălind peste tine pe nenumărate canale, din întreaga lume, permanent, cerând, majoritatea, statutul de MAXIMĂ IMPORTANŢĂ ŞI URGENŢĂ pentru toate banalităţile posibile.

Ştii (şi tu) ce plictisitoare e munca asta de rutină! După câteva ore nu mai înţelegeam nimic – îmi scăzuse randamentul şi atenţia către zero, aşa că am trecut complexul pe *urmărire automată.*

Acum, nu e vorbă, că fiecare dintre noi e dublat, triplat – dar când eşti *cap-de-linie*, cum sunt eu, nu-ţi convine să-ţi scape ceva, că dublura, sau cei de la filtrele următoare îţi ciupesc din salariu la fiecare amănunt pe care-l găsesc ei şi ţi-a trecut ţie pe sub nas. Aşa că preferam să reiau ce fusese mai important din secvenţă după o pauză de recreere de câteva zeci de minute, în care m-am dus să beau o cafea la bufetul interior.

Urmărirea asta *automată* nu este o treabă chiar rea, numai că are caracter mecanic în decizii. Uneori „sare" ce era mai important. Alteori, din contră, dă alarmă generală pentru cine ştie ce prostioară anodină. Există cuvinte-cheie, situaţii-standard, diferite emisii şi proceduri care o declanşează – după care urmăreşte reperul-ţintă ca un buldog.

În incinta *Bufet*ului m-am întâlnit cu *Două'şdoi* şi *Două'şpatru* din brigada mobilă. Ăştia au mai mult timp decât mine şi, atunci când nu îi alertez eu, îşi pierd vremea pe aici stând la taclale cu fetele de la raioanele de protocol.

– Ce faci, domne? mă ia *Două'şdoi* peste picior. Azi ne-ai dat relaş?

– Da, spun. N-a prea fost nimic deosebit.

– Atunci putem să plecăm şi noi niţel mai devreme acasă? Ne acoperi?

– Nu ştiu. Să vedem ce se mai arată până la sfârşitul programului... mârâi, nemulţumit.

Nu-mi convine, că dacă e vreo problemă, cazi tu de răspunzător. Iar lor nici nu le pasă.

– Atunci rămâne stabilit. Cu o oră înainte de schimb nu ne mai cauţi, că nu suntem de găsit.

Beau enervat cafeaua – întrucât e foarte cald în sfârşitul ăsta de vară, comand şi o băutură răcoritoare – şi mă întorc înapoi în cabinetul meu din cuşca de beton în care se adună mănunchiurile de cabluri de pe toate reţelele, în cuşca mea cu avertismentul afişat pe uşă: „Intrarea persoanelor străine strict interzisă".

La pupitrul tehnic găsesc becul de atenţionare aprins: Problemă majoră! Urgenţă de grad zero!

2.

Filez înregistrarea pe care mi-o indică aparatura de control. La început, „semnalul" care a declanşat alarma nu e decât un ZUM scurt, ca un parazit suprapus peste transmisia de pe 205 megahertzi a postului oficial al programului 1, frecvenţă radio. Dar observatorul cibernetic indică altceva decât o simplă defecţiune tehnică sau bruiaj întâmplător. ZUM-ul se pierde, dar urmărirea automată s-a declanşat şi „ascultătorul" cibernetic îl regăseşte pe o lungime de undă învecinată.

Acum e clar. Este vorba de o emisie-pirat încercând să scape de urmărire. Sau, poate, de o emisie suprapusă tocmai peste postul naţional, urmărind să ne atragă atenţia asupra sa, după care, prin variaţiile produse să ne determine să receptăm şi înregistrăm *altceva* – poate un mesaj codificat destinat armatei sau cine ştie ce.

Formez numărul brigăzii mobile, dar *Douăşdoi* şi *Douăşpatru* sunt tot la taclale la bufetul interior sau, ceea ce ar fi mai grav, au plecat deja acasă. Dau telefon la Bufet, trăgând cu coada ochiului în acelaşi timp la ecranele de control ale staţiei şi manevrând butoanele de pe pupitrul tehnic. Cer pe ordinator desfăşurata fluctuaţiilor de frecvenţă şi mi se afişează un spectru de oscilaţie din ce în ce mai amplu, cu pornire de la banda iniţială. Apoi, în secvenţe periodice, polarizări succesive anulând când fluctuaţiile în benzile de unde medii şi lungi, când pe cele din benzile de unde scurte şi ultrascurte.

Într-adevăr, tâmpiţii mei de colegi s-au cărat acasă. E tot ce poate fi mai rău, fiindcă, în situaţia dată, trebui să-i alertez pe cei de la Armată, iar ăştia or să facă mare tam-tam că brigada noastră mobilă şi-a luat liber cu de la sine putere. Dar n-am ce să le fac – uite, pentru o oră riscă să fie puşi pe liber, sau poate şi mai rău!...

Îi las vorbă centralistei să-i sune acasă şi să le transmită să se întoarcă imediat la post – dar nu am mari speranţe că au plecat spre domicilii. Cine ştie pe unde hoinăresc – o să fie mare tevatură, dar asta e! Ridic receptorul telefonului „liniei scurte". O voce promptă şi dinamică spune „Alo!" şi eu îi spun reperele obiectivului (deşi ştiu că el le are deja) şi anunţ că e o alarmă de grad zero. „N-am brigadă mobilă", îi precizez grăbit şi el mă linişteşte: „Bine, trimitem noi tot ce trebuie; brigada noastră e deja pe drum". „Am nevoie şi de un general, ceva, oricum, o persoană capabilă să ia decizii la cel mai înalt nivel"... „S-a aranjat. Presupuneam asta. Este deja pe drum"... îmi confirmă celălalt că e un profesionist şi un tip isteţ. „Mai dă-mi relaţii." „Mesaj neidentificat", îi spun, pe gânduri. „Deci ai nevoie şi de cei de la Transmisiuni?", întrebă el. „Da, cred că da", mârâi. „Bine, acum închide telefonul. M-am lămurit – e alarmă generală." „Cam aşa ceva", aprob şi închid.

În două minute au năvălit cei în uni-

formă şi au preluat acţiunea. Generalul era un general-colonel. Şi era femeie: o tipă robustă, fercheşă şi foarte promptă. S-a instalat la celălalt capăt al pupitrului şi şi-a tras împrejur telefoanele, după care, vreme de câteva zeci de minute i-a mers gura ca o mitralieră. O priveam fascinat de siguranţa de sine a tinerei acesteia drăguţe, degajând un aer de putere „investită" şi nativă. Ea a remarcat privirea mea admirativă şi mi-a zâmbit. Între două telefoane m-a întrebat: „Ce e?", şi eu i-am răspuns: „Nimic. Îmi place de tine." „Aha!" a aprobat ea din cap. „Bine."

Din păcate, nevastă-mea mă aştepta acasă – deja întârziasem şi aveam să mai întârzii probabil câteva ore până la rezolvarea problemei. Şi, de altfel, conformaţia robustă a tinerei femei-ofiţer îmi impunea respect şi oarecari îndoieli că i-aş fi putut face faţă. Totuşi, părea o tipă tandră – cred că şi ei îi plăcea de mine, fiindcă, la un moment dat, mi-a ciufulit părul în glumă, în semn de afecţiune, când m-am aplecat peste pupitru, şi mi-a zâmbit candid. M-am abţinut de la orice replică – a te încurca în vreun fel cu „ăştia" reprezintă întotdeauna un risc.

3.

Între timp evenimentele luaseră o întorsătură destul de dramatică. După încă vreo cinci minute a apărut şi a doua brigadă militară, a celor de la transmisiuni, condusă de un general-maior în vârstă. Au împărţit munca în două niveluri simultane, cu comandamentul general în biroul meu: o brigadă avea de reperat locul de unde se emitea – de asta se ocupau cei de la goniometrie –, iar o a doua a pornit la decodificarea mesajului (a presupusului mesaj) al emisiunii pirat. Între timp a apărut şi schimbul meu, aşa că am putut ajuta cea de-a două echipă în descifrarea „textului" propriu-zis de care aş fi putut să mă ocup, eventual, eu, ca împuternicit guvernamental.

„Ştii unde greşim?" exclamă la un moment dat generalul de la transmisiuni. „Unde?" îl întreb. „Plecăm de la premiza că emisiunea, fiind prin satelit, vine tot din spaţiu." După care a luat legătura cu cei de la Bază şi le-a cerut să stabilească goniometric, împreună cu cei de la Aero-Spaţiale, locul exact de emisie de unde prelua satelitul geostaţionar. După care şi-a luat cu el „băieţii" şi a plecat – ceea ce a eliberat mult spaţiul – rămânând să păstrăm contactul între noi prin staţiile de emisie-recepţie.

În orele care au urmat, cei de la Coduri au reuşit să identifice, printre alte coordonate ale mesajului receptat, faptul că, deşi era pe medii, emisia avea şi o „coordonată" video şi, după ce au „tradus" în frecvenţele uzuale „textul", am putut urmări pe displayul computerului câteva imagini tulburătoare: un fel de navă, sau staţie, evoluând prin spaţiu: o aglomerare de blocuri geometrice masive, cu structură neregulată şi geamuri, probabil, dreptunghiulare, întunecate, pe toate faţetele. Prin aceste ferestre intrau şi ieşeau entităţi luminoase, sferice, pulsând. Mai multe entităţi („OZN-uri?" exclamă entuziasmată tânăra ofiţer, „Ai auzit de ipoteza că ar fi, de fapt, vehicule temporale?" mă întrebă, întorcând către mine faţa transpirată) se adunau în „ciucuri" mari, după care se desfăşurau în structuri spaţiale complexe. Urmau imagini prezentând un peisaj cu dealuri line şi o vale stâncoasă, seacă. Nori groşi se învolburau sub cerul jos.

Toate aceste imagini fuseseră însă decodificate şi obţinute prin suprapuneri succesive.

Ne cuprinsese pe toţi un entuziasm şi o emoţie care ne făceau să ne tremure vocile şi mâinile. „Ce noroc pe noi să receptăm un mesaj din spaţiul cosmic", se strofoca *Doisprezece*, schimbul meu. Până când brigada mobilă ne transmite că, aşa cum presupuseseră, emisiunea se făcea de pe

Pământ şi că sunt pe cale să depisteze locul (care era prin apropiere).

✗ ✗ ✗

Când s-au întors, trecuse deja de ora nouă seara.

Generalul avea un aer nedumerit şi răvăşit.

„Ei?", l-a întrebat tânăra general. „E stupid, dar emisia provine de la un mormânt." – „De la un ce?"

Asta a fost tot. Nu avea nici o noimă, dar ceea ce noi interpretaserăm ca fiind (sau era) un mesaj avea ca punct de localizare un mormânt vechi, anonim. Nu o criptă din cimitir sau vreun tumul eroic, ci un mormânt necunoscut, în plin câmp, la câteva zeci de kilometri de oraş.

În ultima parte a înregistrării, care a mai durat câteva minute, am putut recepta în contextul peisajului transmis (în care bătrânul general a recunoscut acum imaginea locurilor unde reperaseră mormântul), prin cine ştie ce fenomen paradoxal, de neînţeles, imaginea „băieţilor" din echipa mobilă, ba chiar şi chipul venit în prim plan al unuia dintre tineri.

Pe la ora 10 noaptea, obosit şi flămând, am plecat acasă. Era ora când ieşeau de la serviciu cei din schimbul doi şi maşinile transportului în comun erau supraaglomerate. Nu mai suport aglomeraţia umană, aşa că merg pe jos o staţie înainte de capăt, ca să iau maşina goală, în sens invers, şi să stau jos. Procedez aşa de mai multă vreme – nu am nici o grabă să ajung acasă repede, ca pe vremuri. Ştiu că nu mă aşteaptă nimic atractiv – nevastă-mea nu mă mai agreează.

Un oraş stupid – o viaţă stupidă într-o lume stupidă şi fără sens...

Vântul foşneşte frunzişul arborilor de pe marginea şoselei întunecate, în noapte, pe care arareori mai trec maşini în viteză.

O găsesc pe femeia mea zgâindu-se la televizor.

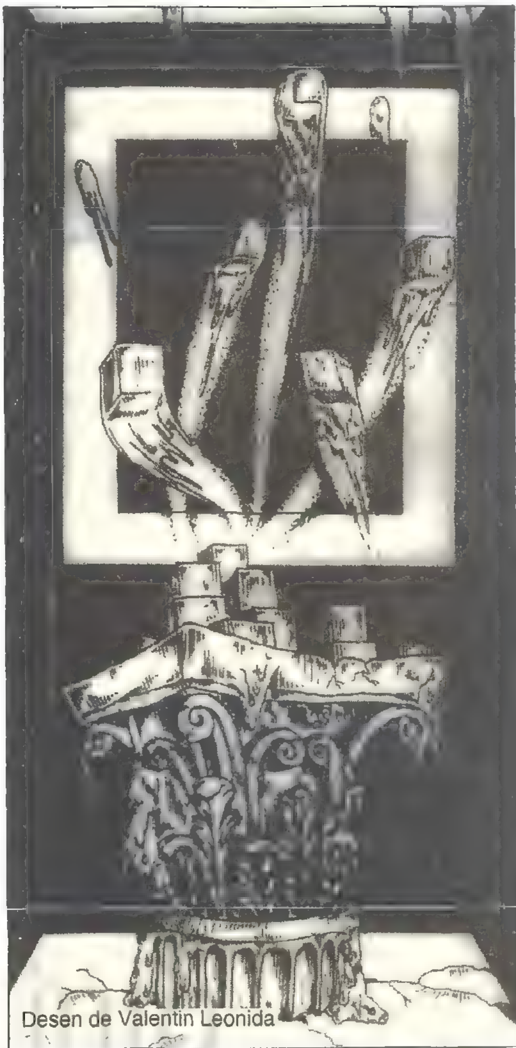
– Unde ai întârziat până la ora asta? mă boscorodeşte ea cu arţag.

– Am avut o problemă la serviciu, spun.

– Eu am mâncat deja. Dacă ţi-e foame, ia-ţi şi tu ceva din frigider.

Ne culcăm târziu, ursuzi. Învrăjbiţi.

A doua zi, la serviciu, nimeni nu a mai vorbit despre evenimentul cu „mesajul". O ciudăţenie. Asta a fost. Nici un OZN, nici un mesaj cosmic. Doar un mormânt necunoscut şi un fenomen straniu în legătură cu aparatura cibernetică şi tehnică a staţiei, greu de explicat ştiinţific.

Desen de Valentin Leonida

DAN D. FARCAŞ

Hipnoza scrisului, hipnoza vizualului

Cei ce cumpără, în actualele vremuri de restrişte, revista *Anticipaţia* trebuie să fie dintr-o plămadă specială. Aşa că nu mă îndoiesc că vor fi destui printre ei care să aprecieze şi nişte divagaţii niţel filosofice. Tot aşa cum nu mă îndoiesc că majoritatea lor au citit faimosul roman al lui Ray Bradbury *„451° Fahrenheit"* (sau *Fahrenheit 451*).

La vremea tipăririi acestei lucrări (dacă nu mă înşel, în 1953), televiziunea era abia la începutul expansiunii sale. Oamenii mai citeau cărţi, îşi alcătuiau biblioteci, iar anecdota cu miliţianul care refuză volumul care i se face cadou motivând că mai are o carte acasă, încă nu se născuse. Era o vreme când îndrăgostiţii se plimbau seara discutând la nesfârşit (*horribile dictu*), inclusiv despre ce anume apucaseră să citească în cărţi de cultură. Dacă mai vedeau câte un film, această îndeletnicire însemna îndeobşte şi altceva decât o simplă pironire ore în şir a ochilor în ecran. Cât erau de departe frumoasele vremuri care urmau să vină, în care cea mai mare parte a timpului liber urma să fie ocupată de horror, violenţă şi sirop servite zilnic, ore în şir, prin televizor, plus ceva sex, hamburgeri şi, poate, un *hobby*.

Pentru cei care, totuşi, n-au apucat să citească celebrul „Fahrenheit", merită să reamintim că autorul său presimţea vremile ce vor veni şi a încercat să zugrăvească o caricatură respingătoare a lor. El a imaginat o lume a viitorului în care pompierii aveau ca principală misiune arderea cărţilor, socotite că tulbură liniştea sufletească a oamenilor, dat fiind că le pun probleme şi le sugerează alternative. În acea lume, a avea o bibliotecă era o crimă, iar specialiştii în distrugerea acestora ştiau că hârtia din care sunt făcute cărţile ia foc la 451° Fahrenheit. În schimb, oamenii erau încurajaţi să-şi transforme pereţii locuinţei în ecrane TV pentru a trăi cât mai din plin emisiunile, fiind invitaţi între altele să asiste la piese de teatru în care ei înşişi aveau un rol şi dădeau replici celor de pe ecran, pentru ca nu cumva să le vină ideea să se apuce de alte activităţi.

Totul făcea parte dintr-o politică guvernamentală bine pusă la punct. Dacă încă în antica Romă se ştia că pentru a ţine vulgul în frâu este nevoie de „pâine şi circ", unul dintre şefii pompierilor exprima ideologia arderii cărţilor prin cuvintele: „Ce vrem noi mai presus în această ţară? Oamenii vor să fie fericiţi, nu-i aşa?... Ei, şi nu sunt? Nu-i ţinem noi într-o veşnică agitaţie şi nu le dăm destule distracţii? Doar pentru asta trăieşte omul, nu? Pentru plăceri, pentru excitaţii. Şi trebuie să recunoşti că cultura noastră le furnizează din belşug".

Şi iată că, peste nici o jumătate de secol, n-a mai fost nevoie de pompieri care să ardă cărţile, totuşi, atitudinea faţă de citit s-a schimbat... Tirajele s-au pipernicit, anumite lucruri care se publicau acum câteva decenii, azi n-ar mai avea şanse să apară. Am crescut, în schimb, „alintaţi" de televiziune; avem şi noi spre 30 de programe pe cablu şi, la nevoie, altele prin sateliţi pe care-i captăm cu antena parabolică (ca să nu mai vorbim de casetele video). Creşte în urma noastră o generaţie de tineri care, o dată scăpaţi de grijile zilnice, se trântesc în faţa televizorului, urmărindu-şi emisiunea preferată. După un timp, emisiunile preferate devin un drog, care înlocuieşte exerciţiul conversaţiei şi antrenarea limbajului, ca şi exerciţiul gândirii. *Beavis & Butthead* reprezintă un bun exemplu în acest sens. Dar problema nu este doar că o astfel de persoană va rămâne cu un vocabular primitiv, adecvat, poate, obligaţiilor de serviciu şi cu o gândire plină de şabloane preluate din filme. Problema este că o societate formată din astfel de oameni va fi la cheremul unei minorităţi care

va şti să se sustragă acestei alienări şi că o astfel de societate îşi va diminua, în timp, creativitatea, intrând, în consecinţă, într-o inevitabilă fundătură.

Stăm şi ne întrebăm, ce făceau oare acum o sută de ani oamenii dăruiţi de Dumnezeu cu harul creaţiei, în lungile seri, fără radio, fără televizor. Sigur nu se plictiseau... Creau mulţi, creau mult şi discutau mult asupra celor create. Iar din această mulţime se alegeau capodoperele. Azi nu mai putem conta decât pe un mic număr de „frumoşi nebuni" care au tăria şi condiţiile să se retragă în încăperea vecină, în timp ce restul familiei urmăreşte serialul preferat. Câţi sunt oare? Câte lucrări pot face ei în aceste condiţii, pentru ca la capătul şirului să apară şi capodopera?

Desigur, nu-i corect să hulim fără discriminări „admirabila lume nouă" în care trăim. Niciodată nu s-a ascultat atâta muzică bună, niciodată n-au fost urmăriţi în performanţele lor atâţia actori buni, niciodată omul de pe stradă n-a ştiut atâtea despre natură, despre ţările depărtate, despre istorie şi monumente ş.a.m.d., ca azi. Dar avertismentul lui Bradbury rămâne peren, chiar dacă nimeni nu s-a gândit că s-ar putea îndeplini *ad litteram*. Cred în cititorii acestei mult încercate reviste, cred că măcar ei au înţeles pericolul care ne paşte şi vor şti să aleagă, cât de cât, calea potrivită. Vor şti să tragă foloase din avantajele noilor tehnologii ale *mediei*, fără a se lăsa însă hipnotizaţi de ele.

Apoi, trebuie să acceptăm că secolul care vine va fi mai mult vizual şi mai puţin bazat pe cuvânt şi pe logică. Vor prolifera, pe lângă filme şi benzi desenate, tehnicile *multimedia* şi plimbările *interactive* prin *realitatea virtuală*. Vor fi tot mai mulţi copii care din primii ani, prin grija părintească, vor avea posibilitatea unor călătorii fantastice într-o realitate artificială. E bine? E rău? Greu de spus. Pe de o parte va creşte izolarea, va creşte numărul de oameni incapabili să comunice prin vorbe bine gândite ori incapabili să facă fine raţionamente logice, posibil chiar se va diminua căldura relaţiilor interumane. Pe de altă parte, va creşte numărul celor ce vor şti să mânuiască imaginile, gesturile, simbolurile... elemente care sunt comune tuturor fiinţelor umane...

Oare diminuarea rolului pe care-l va avea cuvântul să însemne, într-un fel, unificarea spirituală a omenirii, sfârşitul *Babilonului*, al graniţelor impuse de sutele de limbi de pe Pământ? Cine poate spune? Este nevoie de un nou Bradbury (bineînţeles, cu o altă viziune), capabil să imagineze o astfel de lume, o lume în care soluţia progresului nu este neapărat recăderea în universul cuvântului.

Este clar că civilizaţia noastră traversează o ruptură, poate mai importantă decât o vedem „din lăuntrul" său. Mai au însă putere şi timp autorii noştri de SF să înţeleagă dimensiunile schimbării, sau îşi seacă şi ei talentul privind la cutia cu imagini colorate în timp ce harul mânuirii cuvântului li se ofileşte pe nesimţite? Sau poate se vor reprofila şi vor face film ori grafică de calculator? Oricum, va trebui să ţină seama că nici cititorii nu mai sunt cei de acum o jumătate de secol, dispuşi să parcurgă intrigi încâlcite, presărate cu raţionamente care pun mintea la contribuţie ori cu mesaje patetice.

Dar, ca să mai lărgim puţin perspectiva, merită o menţiune faptul că lumea cuvântului a traversat, ea însăşi, două hopuri similare. Asupra acestora a atras atenţia, la câţiva ani după cartea lui Bradbury, Marshall McLuhan în faimosul său volum *Galaxia Gutenberg*. Primul hop a fost cel în care tradiţiile sacre, cele de înţelepciune ori iniţiatice, sau cele privind vechi întâmplări, au început să fie scrise pentru beneficiul generaţiilor următoare. Nici măcar Socrate nu a lăsat nimic scris; însă învăţăturile sale ne-au fost transmise prin elevii săi, între care a fost şi Platon. Colegul acestuia, Aristotel, a scris, în schimb, un număr impresionant de cărţi, spre consternarea unora dintre elevii săi, între care cel mai faimos – Alexandru cel Mare – se întreba prin ce se va mai deosebi el de ceilalţi dacă oricine va avea acces de acum înainte, prin citit, la înţelepciunea profesorului său. Al doilea hop a fost cel legat de inventarea tiparului. Dacă până atunci cărţile erau rare, după Gutenberg întreaga lume s-a umplut de Biblii, apoi de cărţi de aritmetică, de filosofie, de literatură ş.a.m.d. Rezultatul a fost că toţi oamenii au început să vadă lucrurile din jurul lor în acelaşi mod, printr-un „hipnotism popular al uniformităţii şi repetabilităţii", ceea ce avea avantajul că puteau comunica mult mai uşor între ei, dar şi dezavantajul că unele aspecte ale realităţii deveneau, prin acelaşi mecanism, invizibile, inaccesibile, de nedescoperit, în mod egal tuturora. Interesant că McLuhan vedea ieşirea din această fundătură tocmai prin proliferarea comunicării şi culturii vizuale în detrimentul celor verbale şi logice.

De la apariţia scrisului până la Gutenberg au trecut vreo cinci mii de ani; de la acesta la expansiunea televiziunii vreo cinci sute. Oare pentru următoarea revoluţie în comunicare vor fi de ajuns cincizeci de ani? Şi în ce va consta această revoluţie? Iată un exemplu de provocare pentru autorii de SF.

PAUL TINTIŞAN

VISUL

Este Ajunul Crăciunului. Frig, vânt, ninsoare, colindători, prăjituri, curăţenie, musafiri, haine frumoase, programe bune la televizor etc. Poate într-o altă ordine. Nu contează.

Stau întins în pat şi mă gândesc. Televizorul este pornit. Zgomote ale colindătorilor. Burta plină cu bunătăţi.

Deodată, o carte SF din biblioteca mea cade pe covor. Un sunet sec ia naştere în urma acestei căzături, dar nu contează. Contează faptul că acea carte se deschide singură, lăsând să iasă doi spiriduşi. Cred că spiriduşi erau. Sau, poate, monştrii? Cine ştie? Încerc să descopăr ce carte este, după locul gol lăsat în urma ei. Ştiind unde-şi are locul fiecare volum din bibliotecă, mi-a fost destul de uşor. Mi-am dat seama că este „Doctorul Schelet", scrisă de „groaznicul" Serge Brussolo, în care un oraş întreg este transformat în oraş zombi. Adică numai oamenii din acel oraş. Cred că cei doi spiriduşi erau doi copii zombi. Cine ştie? Unul din ei scoate un cuţit (cu care cred că puteai despica firul de păr în patru. Sau poate de frică mi s-a părut acest lucru? Cine ştie?), apoi se apropie de mine încetişor. Celălalt scoase, la rândul lui, o bucată de cârpă, care semăna cu o faţă de masă. Poate chiar era, cine ştie? O întinse pe jos, apoi se puse într-o poziţie de yoga. Cum îi zice... nu mai ţin minte... mi-a spus o colegă, dar nu-mi mai amintesc. A, da, se numeşte Lotus şi este o poziţie de bază în Yoga. Da, asta era. Deci, unul din cei doi transformaţi se apropie de mine cu un cuţit foarte ascuţit, celălalt stând lângă patul meu, în Lotus. De remarcat este faptul că nu mă puteam mişca deloc, ca şi când asupra mea ar fi fost aruncată o vrajă. Poate chiar era, cine ştie? Dar nu, nu prea cred, aceia erau nişte bieţi monstruleţi, nu mari vrăjitoare, de care mă speriam eu când eram mic. Primul zombi, când ajunse lângă mine, începuse să mă dezbrace. Şi tot nu puteam face nimic. Întâiul gând care mi-a traversat creierul (cu o viteză mult mai mare decât cea a luminii, cred, cine poate ştii?), a fost acela că cei doi posedaţi vor să mă omoare. Dar când am văzut că unul dintre ei începe să mă dezbrace, un alt gând mi-a trecut prin minte, de data aceasta unul şi mai caraghios. Un gând care avea legătură cu sexul, cum că omuleţul vroia să mă violeze.

După ce termină de dezbrăcat băiatul care nu se putea mişca, parcă prins în piuneze de pat (bineînţeles, băiatul, adică eu, am fost dezbrăcat până la costumul lui Adam, ar spune unii, aşadar până la pielea goală), omuleţul hidos învârti de câteva ori cuţitul prin aer şi apoi mi-l împlântă în buric. Cuţitul pătrunse până când nu se mai văzu nici un pic din lama lui. Am observat altă curiozitate: n-am simţit nici un pic de durere şi nici sânge nu a curs. Piticul învârti cuţitul în mine cu o dibăcie rar întâlnită. Numai la colega mea, Anca Radu, am mai întâlnit acea dibăcie, dar nu la plimbări cu cuţitele prin burţile oamenilor, ci la plimbarea creionului pe foaia albă de hârtie. Dar să revenim la ale noastre. Piticul îmi decupă peretele de piele şi muşchi care îmi acoperea abdomenul şi cutia toracică, apoi scoase, pe rând, cu aceeaşi dibăcie, inima, plămânii, ficatul, rinichii, splina şi alte organe. Nici un pic de durere, nici urmă de sânge. Nu mai aveam sânge în mine? N-aş crede, fără el nu aş putea trăi, fără el motorul meu intern nu ar mai putea funcţiona. Dar unde era? Cine ştie? Am uitat să menţionez faptul că atunci când piticul

cu cuţitul scotea câte un organ din mine, celălalt se ridica din ciudata lui poziţie, lua organul din mâinile primului şi îl depunea pe presupusa faţă de masă, întinsă lângă patul meu. După ce termina cu un organ, se aşeza iarăşi în acea poziţie de yoga. Când toate organele din cutia toracică şi abdomen mi-au fost etalate frumos pe bucata de pânză, primul pitic lăsă cuţitul jos şi scoase un ac mare şi o papiotă cu aţă, ca un fel de sfoară, apoi, rupând o bucată destul de lungă, o trecu prin urechea acului şi începu să-mi coasă peretele de piele înapoi peste cutia toracică şi abdomen. La fel... nici urmă de durere, nici un strop de sânge. Piticul îşi adună instrumentele şi le băgă în buzunar. Când termină, celălalt se ridică, îl prinse de mână pe primul pitic şi amândoi păşiră cu paşi regulaţi spre cartea rămasă deschisă lângă bibliotecă. Intrară în carte, apoi, în urma lor, cartea se închise, după care sări la loc, pe bibliotecă, exact în locul din care căzuse. Observasem că mă puteam mişca, dar, cred că de frică nu părăsisem patul. Aşteptam cu o reală teamă ca o altă carte să cadă din bibliotecă, alţi monştri sau nave spaţiale să iasă şi să încerce să mă omoare sau să mă desfigureze, dar nici una nu şi-a părăsit locul. Totul era la locul lui, aşa cum ştiam eu. Am început să mă întreb: cum de trăiam? Acest lucru, sau mai bine zis această bizară întâmplare, se bătea cap în cap cu teoriile şi descoperirile pe care doamna Anica Popa, profesoara mea de biologie, încerca de patru ani de zile să ne familiarizeze. Nu mi-am putut explica.

Bzzzzzz, Bzzzzzzz... Mă ridic din pat buimăcit şi apăs butonul ceasului deşteptător. Mă spăl, mănânc, mă îmbrac etc., plec la şcoală. Era o zi de luni. Având o oră liberă, am deschis cartea SF pe care o aveam la mine, ca să-mi petrec timpul citind. Ce credeţi? Ştiţi ce carte aveam? Nu, nu vă gândiţi la „Doctorul Schelet", nu, nici vorbă, dar tot ceva asemănător... „Moartea cu melon", scrisă tot de acelaşi autor. Să fie o coincidenţă? Nu prea cred, pentru că eu citisem acea carte şi nu aveam nici un motiv să o iau cu mine la şcoală. O citisem o dată, ştiam despre ce este vorba în ea, nu mai aveam motiv să o recitesc.

Totul s-a petrecut normal, până am sosit acasă. Aici, la fel, nimic bizar. Seara, când să mă pun în pat, mă întorc brusc, datorită unui zgomot ciudat. „Moartea cu melon", pe care o pusesem la locul ei de cum venisem de la şcoală, era pe jos, deschisă lângă bibliotecă. Despre ce credeţi că era vorba în acea carte? Ştiţi? Dacă nu, vă voi spune eu. O puşcărie robotizată, în care toate merg aiurea. Guvernate de o forţă malefică, ciudatele „mame" (roboţi) hrăneau deţinuţii cu nişte mâncăruri în care se găseau substanţe care le oprea creşterea. Mai departe nu pot să vă mai spun. Trebuie să o citiţi, este foarte interesantă, şi nu pot să o explic în cuvinte. Citiţi-o, şi n-o să vă pară rău. Ce credeţi că mi-au făcut cele două „mame" robotizate în acea noapte? Nu vă pot spune. Rând pe rând, nouă seri la rând, cele nouă cărţi scrise de Serge Brussolo pe care le aveam s-au deschis, lăsând să iasă la iveală câte doi monştri, pe care numai o minte bolnavă şi-i poate imagina. Adică, scuzaţi-mă, numai o minte bolnavă şi-i poate crea. Nu pot să spun că Serge Brussolo are o minte bolnavă, pentru că ar trebui să spun că şi eu am o asemenea minte, pentru că-i citesc cărţile. Sau cine ştie? După nouă cărţi de groază eram familiarizat cu oribilele scene la care eram supus involuntar. Dar în noaptea cu numărul 10, aşteptând să cadă o altă carte din bibliotecă, ce carte credeţi că a căzut? Nu vă spun... Dacă sunteţi nerăbdători să aflaţi care a fost acea carte şi ce mi s-a întâmplat datorită căderii ei, întrebaţi-mă. O să vă răspund negreşit.

MORALA:

Copii, tineri, adulţi – nu mai citiţi SF, Horror, că este periculos. Cine ştie ce se poate întâmpla? Numai dacă sunteţi nişte curajoşi, nişte îndrăzneţi, puteţi citi aceste genuri de cărţi. Eu, totuşi, v-aş sfătui să citiţi, mai bine să te întâlneşti noaptea cu diferiţi monştri şi balauri, poate chiar prinţese sau prinţi. Doreşti să te întâlneşti cu Hamlet, dacă-l citeşti pe Shakespeare?

MIHAELA & CRISTIAN IONESCU

DICȚIONAR SINTETIC DE LITERATURĂ SF

ANDREVON, Jean-Pierre (Franţa; n. 1937 Grenoble): studii de arte plastice; profesor de desen. Debut în 1968 în paginile revistei „Fiction". A primit de două ori „Grand Prix de la Science Fiction Francaise" (pentru povestirea „La fée et le géometre" şi pentru romanul „Sukran"). **Scrieri**: „La reserve" (1968); „Les hommes-machines contre Gandahar" (1969); „Le miroir de Persée" (1969); „Impossible amour" (1970); „Le lointain voyage" (1970); „Transfert" (1970); „Jérold et le chat" (1970) („Jérold şi pisica"); „Vue sur l'apocalypse" (1970); „Bandes interdites" (1970); „Un combattant modele" (1970); „Retour a l'oeuf" (1970); „Sans aucune originalité" (1970); „Le château du dragon" (1971); „La peau d'un chien et les yeux d'une femme" (1971); „Le temps du grand someil" (1971); „Adaptation" (1971); „Heureusement, Ulla" (1971) („Din fericire, Ulla"); „Observation des Quadragnes" (1971); „A moi les étoiles!" (1971); „Le caillou de Mars" (1971); „Dans les mines de Mars" (1971); „Halte a Broux" (1971); „Un Christ par hasard" (1971); „Les fourmis" (1971); „...il revient au galop" (1971); „Le grand combat nucléaire de Tarzan" (1971); „Un petit saut dans le passé" (1971); „Le coupable" (1972); „Le visage" (1972); „Régression" (1972); „Ainsi vont les jours" (1972); „Le temps de grandes chasses" (1973); „Le princesse myope du building pourpre" (1973); „Épilogue peut-être" (1973); „L'Aube" (1973); „Encore ces jours de transparence" (1974); „La pipe" (1974); „L'Espionne au couer tendre" (1974); „La vie civile" (1974); „Passage sous les bombes" (1974); „La bête pour Noël" (1974); „Un dessin au crayon magique" (1974); „Verticale de l'histoire" (1974); „Musique pour un départ" (1974); „Manger!" (1974); „Kropp jusqu'au bout" (1974); „Le vallon" (1975); „Mégalomaniaque" (1975); „La conquête de l'espace" (1975); „L'Enclave a éclipses" (1975); „Deux visites a ces dames" (1975); „Les aquatiques" (1975); „Escale" (1975); „Scant" (1975); „Lutte pour une petite planete" (1975); „Les portes de fer" (1975) („Porţile de fier"); „Brumes" (1975); „Les rats" (1975); „La télévision" (1975); „Le combattant" (1975); „Le trou" (1975); „Dernieres classes" (1975); „Crime de jeunesse" (1975); „La nuit de la tendresse" (1975); „Le quartier des étoiles" (1975); „Planification" (1975); „Le désir" (1975); „La terre promise" (1975); „Le monde enfin" (1975); „Ils sont rêve..." (1975); „Le jour de la révolte des robots" (1975); „Le temps de la nuée grise" (1975); „Un bonjour par-ici, un bonjour par la" (1975) = „L'Ouverture" (1977); „L'Homme qui fut douze" (1976); „Seconde chance" (1976); „Ex zone Z" (1976); „Au coeur de la bombe" (1976); „Boulot boulot" (1976) = „En attendat le client" (1977); „Un quartier de verdure" (1977); „Le désert du monde" (1977); „Le départ de Petits-Petons" (1977); „Venus de la montagne" (1977); „Le petit tailleur" (1977); „Un jardin en hiver" (1977); „Une histoire d'amour" (1977); „Procréation" (1977); „Monsieur Dépêche et l'usine" (1977); „La mort du petit chat" (1977); „Le facteur" (1977); „Les tourterelles" (1977); „Le dernier dinosaure" (1977); „Le futur t'attend!" (1977); „Le pet" (1977); „La passe" (1977); „En attendat le client" (1977) = „Boulot boulot" (1976); „La plume a gauche" (1977); „L'Ouverture" (1977) = „Un bonjour par-ici,

un bonjour par-la“ (1975); „Le jardin“ (1977); „Ami des bêtes“ (1977); „La deche“ (1977); „Au camp“ (1977); „Sur le périférique“ (1977); „La retraite“ (1977); „Le service“ (1977); „Le défilé du 14 Juillet“ (1977); „Un week-end crevant“ (1977); „Sur le chantier“ (1977); „La mécanique“ (1977); „Maîtres du monde“ (1977); „Bricolage“ (1977); „Le jour des visites“ (1977); „A l'esbrouffe“ (1977); „Décrets et signatures“ (1977); „Mesures prévisionnelles“ (1977); „Bilan“ (1977); „Quand faut s'y mettre“ (1977); „Mal foutu“ (1977); „Une grosse“ (1977); „De A a Z“ (1977); „La muraille Occident“ (1978); „Ici“ (1978); „Jour de sortie“ (1978); „Opération de routine“ (1978) („Operație de rutină“); „La derive“ (1978); „Sur le bord de la route“ (1978); „Paysages de mort“ (1978); „Lettre a César“ (1978); „Apres nous le peintre“ (1978); „Les indiens sont de plus en plus loin“ (1978); „L'Écureuil par la fenêtre“ (1978); „Le temps de grandes solitudes“ (1978); „Les longues vacances“ (1978); „Le voyage en terre ferme“ (1978); „La Vénus de la ville“ (1978); „Apparition des monstres“ (1978); „Les retombées“ (1979); „Le jeu de la guerre“ (1979); „Le temps du météore“ (1979); „Un peu de douceur“ (1979); „Les revenants de l'ombre“ (1979); „Le grand jour“ (1979); „Le bassin aux Triphoniae“ (1979); „La veuve“ (1979); „La journée pénurique d'un homme comme vous et moi“ (1979); „L'Arme“ (1980); „Le vent“ (1980); „Il a failli se passer quelque chose“ (1980); „Confession d'un entropiste“ (1980); „La terre tremble“ (1980); „La fée et la géometre“ (1981); „Incommunicabilité“ (1981); „Il faut bien y penser“ (1981); „Comme une lumiere scintillante et fugitive“ (1981); „La fenêtre“ (1981); „Toute la mămoire du monde“ (1981); „Néutron“ (1981); „Le château“ (1981); „Notes pour une chronologie succinte de l'histoire de la conquête de l'espace“ (1981); „Le réseau“ (1981); „Aventures au coeur du monde“ (1981); „Cauchemar... cauchemars“ (1982); „Pour n'en plus finir“ (1982); „XVI-eme arrondissement“ (1982); „La nuit des bêtes“ (1982); „LeÎon d'histoire“ (1982); „La guerre approche“ (1982); „La vie civile“ (1982); „Complet!“ (1982); „Merrywater“ (1982); „Venus de la montagne“ (1982); „Le pillage du Musée d'Alger“ (1982); „Cut“ (1982); „Pluies“ (1982); „Grand-mere aux oiseaux“ (1982); „Les éléphants“ (1982); „L'Oiseau de lune“ (1982); „Un peu comme dans la vie“ (1982); „L'Ile“ (1982); „Traîtement définitif d'une histoire d'amour a la maniere de Boris Vian“ (1982); „Le géant du froid“ (1982); „Durer s'est s'économiser“ (1983); „Les enfants ont toujours raison“ (1983); „La tigresse de Malaisie“ (1983); „Tout a la main“ (1983); „La bête des étoiles et l'empathe“ (1983); „L'Appartement d'a côté“ (1983); „Le dernier film“ (1983); „Le travail du furet a l'intérieur du poulailler“ (1983); „Belle et sombre“ (1983); „Des visites ou pas“ (1983); „Soupcons sur Hydra“ (1984); „Le premier hybride“ (1985). **Culegeri:** „Aujourd'hui, demain et apres“ (1970); „Cela se produira bientôt“ (1971); „Huit communiqués sur la guerre totale ordinaire“ (1974); „Reperes dans l'infini“ (1975); „C'est tous les jours pareil“ (1977); „Neuf déchirures dans la trame de la désesperance quotidienne“ (1975); „La mémoire transparente“ (1977); „C'est tous les jours pareil“ (1977); „Paysages de mort“ (1978); „Dans les décors truqués“ (1979); „Compagnons en terre etrangére“ (vol. I – 1979; vol. II – 1980); „Néutron“ (1981); „C'est arrivé, mais on n'en rien su“ (1984); „Soupcons sur Hydra“ (1984); „Ne coupez pas!“ (1986); „Sous le regard des étoiles“. **Colaborări:** cu Philipe COUSIN: „La saga des Bibendum“ (1980); „Cette lumiere qui vient des ténebres“ (1982); „L'Homme fragmenté“ (1982); „Les murs ont des jambes“ (1982); „L'Homme a qui les extraterrestres prirent tout“ (1982); „Georges voulait aller au troisieme“ (1982); „Table ouverte“ (1982); „A la guerre comme a la guerre“ (1982); „Qu'est-ce qui bouche l'évier?“ (1982); „La jeune morte du cinquieme“ (1982); „L'Australien“ (1982); „Le mystere des treize consignes“ (1986); „Train de guerre“ (1986); „Un jeune con dans le train de l'histoire“ (1986); „Tu iras quand même!“ (1986); „Le naufrage de l'«Alpenic»“ (1986); „Le train

des extraterrestres“ (1986); „Les trains de la vie“ (1986). **Culegeri:** „L'Immeuble d'en face“ (1982); „Gare Centrale“ (1986). **Alte colaborări:** cu René DURAND – „Le pays des hommes au visage mort“ (1979); cu Christine RENARD – „Ne me reveillez pas!“ (1979); cu Pierre CHRISTIN – „Prima et les Excentriques“ (1979); cu Michel JEURY – „A la mémoire des en-je“ (1979); cu Francois BRUGERE – „Dossier T M 3“ (1979); cu Bernard BLANC – „Un grand amour“ (1980); cu Daniel WALTHER – „Pax Christi“ (1980); cu George W. BARLOW – „Le mort des autres“ (1980); cu Dominique DOUAY – „Qui m'appelle?“ (1980); cu Alain DORÉMIEUX – „A bout du rêve“ (1980). **Antologii:** „Retour a la Terre“ (4 volume, apărute între 1975-1979); „Avenirs en derive“ (1979); „L'Oreille contre les murs“ (1980). **Studiu:** „La Science-fiction“ (1987; în colaborare cu D. GUIOT & G.W. BARLOW). *Domeniul fantastic:* „Le reflux de la nuit“ (1980; publ. anterior sub pseudonimul A. BRUTSCHE); „Une enfant perdue“ (1981); „Cauchemar... cauchemars“ (1982); „Ce qui vient de la nuit“. Pseudonim utilizat: Alphonse BRUTSCHE.

ANDREW, Patrick (România): pseudonim. **Scrieri:** „Tanar“ (1990); „Mestecând un fir de iarbă“ (1990); „Vânătoarea“ (1990). **Culegere:** „Tanar“ (1990).

ANDREWS-senior, Arlan Keith (S.U.A.): „Science Fiction“ (1982).

ANDREWS, L. & KARLINS, M. (S.U.A.): „Gomorrha“.

ANDRIAN, Ruxandra (România): „Arconax“ (1986). Ulterior a publicat sub numele ADRIAN-CECIU.

ANDRIAT, F. & SMIT LE BENEDICT, J.-C. (Franţa): „Juridiction zéro“.

ANDRIEŞ, Alexandru (România): „Reportaj“ (1982).

ANDRIŢOIU, Alexandru (România; n. 8.10.1929 Vaşcău/Bihor): poet şi publicist. **Scrieri (SF):** „Elixirul tinereţii“ (1964).

ANDRIŞAN, Rodrig (România): „O crevasă în timp“ (1989).

ANDRONESCU, Claudia (România): „Zborul rămâne deschis“ (1983).

ANDRU, Vasile (România): „Stimaţi zburători, bine aţi venit!“ (1985); „Oraşul din marginea pustiei“ (1989).

ANDY, Alexandru (România/Israel): umorist. **Scrieri (SF):** „Pisica din Baskerville“ (1957; în colaborare cu Octavian SAVA).

ANESTIN, Victor (România; n. 17.09.1875 – m. -17.11.1918 Bucureşti): astronom; autor a numeroase lucrări de popularizare a cunoştinţelor ştiinţifice. În anul 1908 a fondat Societatea Astronomică Română „Camille Flammarion“. Între 1909-1916 a editat prima revistă de astronomie din ţara noastră; între 1912-1916 a condus „Ziarul călătoriilor şi al ştiinţelor populare“. Este considerat a fi primul autor român specializat în science fiction. **Scrieri**: „În anul 4000, sau O călătorie la Venus“ (1899); „O tragedie cerească – poveste astronomică“ (1914); „Puterea ştiinţei, sau Cum a fost omorât Războiul European“ (1916).

ANET, Claude: pseudonimul lui Jean SCHOPFER (Elveţia; n. 1868 – m. 1931); **Scrieri (SF):** „La fin d'un monde“ (1925).

ANFILOV, Gleb (Rusia; n. 1923): studii universitare încheiate în 1950; ziarist şi autor de lucrări de popularizare. **Scrieri**: („Aripi“) (1959); („Întoarcerea din cosmos“) (1959).

ANGARSKI, A. (Rusia): „Gazovîi Kombinat“ (1940).

POȘTA REDACȚIEI

TIC ROMAN – Mai dificil de valorificat coperta a IV-a în sensul sugerat de tine. În privința mărimii corpului de literă, am avut și solicitări în direcția opusă. Cât despre concursuri, fără sponsori e tare greu – nu doresc să instituim taxe de participare. Cele două propuneri („textulețe“) mi s-au părut fără mari pretenții. Am reținut, totuși, „Toastul...“

IOAN PĂTRAȘCU – Am primit și am oprit „Vanenborg“.

MONEA EDUARD – Interesant ca fundal, însă cu accente exagerat de melodramatice. Aștept și altceva... în stilul mai „natural“.

Mihai-Dan Pavelescu